

ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ธนาวรรณ ธนพริดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551

ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
ธนาวรรณ ธนพรดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ธนาวรรณ ธนพรดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2551

ธนาวรรณ ธนพรดี. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน

พระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์, รองศาสตราจารย์เวหนี กริทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา บุคลิกภาพ และสุขภาพจิต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 248 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_6) เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{14}) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_8)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ สุขภาพจิต (X_9)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

(X₁) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (X₂) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X₃) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X₄) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X₅)

4. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ เจตคติต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (X₇) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₄) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₁₀) ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ร้อยละ 49

5. สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .329 + .391 X_7 + .260 X_{14} + .217 X_{10}$$

5.2 สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .362 X_7 + .299 X_{14} + .275 X_{10}$$

FACTORS AFFECTING ON GOAL OF LIFE OF THE FOURTH LEVEL, SECONDARY
GRADES 4-6 STUDENTS AT SACRED HEART CONVENT SCHOOL
IN KLONGTOEY DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
THANAWAN THANAPORNDÉE

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
March 2008

Thanawan Thanaporndee. (2008). *Factors Affecting on Goal of Life of The Fourth Level, Secondary Grades 4-6 Students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr.Pasana Chularut , Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purposes of this research were to study the factors affecting on goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok. The factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factor : educational level, learning achievement, self-efficacy, attitude towards further learning in higher education, personality and mental health, second of them was family factor: guardian's economic level, interpersonal relationship between students and their family membership and guardian's expectation towards student and third of them was learning environmental factor : physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peer groups.

The 248 samples were the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok in academic year 2007. These students were stratified randomly sampling from population with strata of class. The instrument was goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok questionnaires. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :

1. There were significantly positive correlation among goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok and 7 factors; self-efficacy (x_6), attitude towards further learning in higher education (x_7), interpersonal relationship between students and their family membership (x_{10}), guardian's expectation towards student (x_{11}), physical learning environment (x_{12}), interpersonal relationship between students and their teachers (x_{13}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{14}) at .01 level and there was significantly positive correlation between goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students and 1 factor; personality (x_8) at .05 level.

2. There was significantly negative correlation between goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok and 1 factor; mental health (x_9) at .01 level.

3. There were no significantly correlation among goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok and 5 factors; educational level : fourth class level (x_1), educational level : fifth class level (x_2), educational level : six class level (x_3), learning achievement (x_4) and guardian's economic level (x_5).

4. There were significantly 3 factors affecting goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok, at .01 level ranking from the most to the least affecter; attitude towards further learning in higher education (x_7), interpersonal relationship between students and their peer groups (x_{14}), interpersonal relationship between students and their family membership (x_{10}). These 3 factors could predicted goal of life about percentage of 49.

5. The significantly predicted equation of goal of life of the fourth level, secondary grades 4-6 students at Sacred Heart Convent School in Klongtoey District, Bangkok at .01 level were as follows:

5.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = .329 + .391 X_7 + .260 X_{14} + .217 X_{10}$$

5.2 In term of standard score were:

$$Z = .362 X_7 + .299 X_{14} + .275 X_{10}$$

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

ของ
ธนาวรรณ ธนพรดี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ เดือน มีนาคม พ.ศ. 2551

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

(อ.วิไลลักษณ์ พงษ์โสภะ)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์วเรณี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และรองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งแนวคิด คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนให้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ นายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์ ที่ได้อนุญาตให้ผู้วิจัยนำแบบคัดกรองปัญหาสุขภาพจิต ไทย จี.เอส.คิว 60 ไปใช้เพื่อการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณซิสเตอร์สุรีย์พร ระตมกิจ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ครูรัตนา วิทยดำรง หัวหน้าฝ่ายวิชาการมัธยม และอาจารย์แนะแนวทุกท่าน ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณพระมหาบุญศรี ญาณวฑฺฒโฒ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ท่านได้ให้ความเมตตา ให้คำแนะนำในการวิจัย และให้ความอนุเคราะห์ในการลงบทความในวารสาร

ขอขอบคุณนายปิยะ โพธิ์ทิพย์ และนางเบญจนาฏ วัฒนมณี หจก.เอกสารดีไซน์ ที่อนุญาตให้ทีมงานมาปฏิบัติงานในการทำปริญญานิพนธ์ได้อย่างเต็มที่

ขอขอบคุณพระมหานพพร อริยญาณ นายธรรมโชติ เอี่ยมทัศนะ เพื่อนนิสิตปริญญาโททุกคน และนายปรกรณ์ พฤกษ์รังษี ที่ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ คอยช่วยเหลือ และร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และน้องชาย บุคคลในครอบครัวผู้ให้ความรัก ความช่วยเหลือทุกด้านมาโดยตลอด ประโยชน์อันใดที่ได้จากการทำปริญญานิพนธ์นี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณพ่อ แม่ ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในการอบรมสั่งสอนผู้วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

ธนาวรรณ ธนพรดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
สมมติฐานการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต.....	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต.....	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร... 43	
3 วิธีดำเนินการวิจัย	48
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	67
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	79
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	79
สมมติฐานการวิจัย.....	79
วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	81
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
อภิปรายผลการวิจัย.....	83
ข้อเสนอแนะ.....	94
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	94
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	95
บรรณานุกรม.....	96
ภาคผนวก.....	107
ภาคผนวก ก: รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....	108
ภาคผนวก ข: หนังสือขอความร่วมมือ.....	111
ภาคผนวก ค: แบบสอบถาม.....	114
ภาคผนวก ง: คุณภาพเครื่องมือ.....	139
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	151

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น.....	49
2 แสดงจำนวนและร้อยละของเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4.....	73
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	74
4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน.....	76
5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ เป้าหมายในชีวิตของนักเรียน.....	77
6 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน.....	78
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถ ของตนเอง.....	141
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษา ต่อระดับอุดมศึกษา.....	142
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	143
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับผู้ปกครอง.....	144
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ที่มีต่อตัวนักเรียน.....	146
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน.....	147
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครู.....	148
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อน.....	149
15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต.....	150

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์และการดำรงอยู่ในยุคข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่แทรกซึมวิถีชีวิตของสังคมไทยทุกรูปแบบ ทำให้สังคมไทยเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อันส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน ตั้งแต่ปัญหาศาสนาและครอบครัว ปัญหาการบริโภคนิยม ปัญหาด้านสื่อและการแสดงออกทางเพศ ปัญหาการเสี่ยงโชค (การพนัน) และปัญหาความหลากหลายทางวัฒนธรรม (กลุ่มเผ่าละว้าทางวัฒนธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม, 2548) เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าและเป็นกำลังสำคัญของการพัฒนาประเทศในอนาคต จึงควรได้รับการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและแสดงออกซึ่งศักยภาพของตนเองอย่างสร้างสรรค์ ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2549: ออนไลน์) ระบุว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ และยึดกระบวนการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 โดยวางแผนเป้าหมายการพัฒนาคุณภาพคน ให้คนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา คุณธรรม จริยธรรม อารมณ์ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีทักษะในการประกอบอาชีพ มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ดังกระแสพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2543: 87) ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคมและบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชน ได้อย่างครบถ้วน ล้วนพอเหมาะกันทุกๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของชาติไว้และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้โดยตลอด

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับผู้ใหญ่ และอยู่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด ดังที่ อีริกสัน (สรวงศ์ โค้วตระกูล, 2548: 42-43; อ้างอิงจาก Erik H. Erikson :1968) ได้อธิบายในทฤษฎีจิตสังคมของอีริกสันว่า วัยรุ่นช่วงอายุ 12-18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา จะพัฒนาขึ้นความเป็นเอกลักษณ์กับความสับสนในบทบาท (Identity VS. Role Confusion) ระยะนี้วัยรุ่นควรจะหาเอกลักษณ์ของตนเองได้ รู้ว่าตนเองคือใคร ต้องการอะไรในชีวิต ประกอบกับพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ทำให้เด็กวัยรุ่นเริ่มคิดแบบผู้ใหญ่ ตั้งคำถามกับตัวเองได้ว่าถ้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจะประกอบอาชีพอะไร อยากทราบว่าทักษะต่างๆ ที่ประสบมาตั้งแต่วัยเด็ก จะช่วยให้เรียนหรือประกอบอาชีพที่เขาปรารถนาได้หรือไม่ ข้อสำคัญที่สุด เด็กวัยนี้ควรมีเอกลักษณ์ของตนเองได้ (Ego Identity) เพื่อที่จะได้มีความมั่นใจในตนเอง และรู้ว่าตนพร้อมที่จะก้าวไปสู่

อนาคตของผู้ใหญ่ เตรียมอาชีพที่จะทำในอนาคต แต่หากเด็กไม่รู้ว่าตนเองต้องการอะไรจะสับสนในบทบาท (Role Confusion) มักจะเลียนแบบผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้เข้ากับกลุ่มเด็กเกเร หรือพวกที่ก่ออาชญากรรมได้ สอดคล้องกับพรณี ชูทัย เจนจิต (2545: 53-57,115) ที่กล่าวว่า หากวัยรุ่นมีพัฒนาการขั้นความเป็นเอกลักษณ์กับความสับสนในบทบาทได้อย่างเหมาะสม จะสามารถเลือกวิชาเรียนหรือสายการเรียนต่อ ได้ตรงกับความสนใจและความต้องการของตนเอง มีเป้าหมายในอนาคต เมื่อต้องประสบปัญหาจะสามารถหาจุดยืนของตนเองได้ เพราะรู้ถึงความสามารถ เป้าหมาย และความต้องการของตนเอง แต่สำหรับวัยรุ่นที่มีพัฒนาการไม่เหมาะสมค้นหาตัวเองไม่พบก็จะทำให้เกิดความสับสน อาจรับบทบาทของคนอื่นๆ ในสังคมมาเป็นของตน ซึ่งไม่สอดคล้องกับตนเอง เมื่อต้องเลือกวิชาเรียนหรือสายการเรียน จะเลือกไม่ถูกเพราะไม่รู้ว่าตนเองต้องการอะไร จึงมักเลือกตามเพื่อนหรือเลือกตามผู้ปกครอง ไม่มีจุดยืนของตนเอง เกิดการสับสนในบทบาททางเพศและอาชีพ ซึ่งควรควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กช่วงอายุ 12-18 ปี โดยกระตุ้นให้เด็กรู้จักการตั้งเป้าหมาย ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนที่กำลังหาเอกลักษณ์ของตนเอง เพราะถ้าเด็กสามารถหาเอกลักษณ์ได้ เขาก็จะมีเป้าหมายที่แน่ชัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การค้นพบว่าตัวเองชอบอะไร ต้องการอะไร เป็นจุดสำคัญที่จะเริ่มต้นกำหนดเป้าหมายของชีวิตได้

เนื่องด้วยวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต โอกาสประสบความสำเร็จหรือพบความล้มเหลวเป็นไปได้เสมอ โอกาสหรือความพลิกผันในชีวิตของวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นด้านบวกหรือลบ ส่วนหนึ่งมาจากการตัดสินใจเลือกศึกษาเล่าเรียนเพื่อหาความรู้มาประกอบอาชีพ ซึ่งฮาวิกเฮสท์ (Lloyd. 1985: 24-26; อ้างอิงจาก Robert J. Havighurst. 1972) ได้อธิบายว่า ภาระงานพัฒนาการ (Developmental Task) ที่สำคัญของวัยรุ่นประการหนึ่ง คือ วัยรุ่นต้องสร้างจุดมุ่งหมายทางอาชีพในวัยผู้ใหญ่ได้ พยายามหาคำตอบให้ได้ว่าในอนาคตจะเป็นอะไร ต้องการประกอบอาชีพอะไร ควรจะวางแผนชีวิตอย่างไร ตั้งจุดมุ่งหมายในอาชีพไว้อย่างไร และทำอย่างไรจึงจะประกอบอาชีพที่เป็นความใฝ่ฝันของเขานั้น สอดคล้องกับ นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2535: 14) กล่าวว่า วัยรุ่นต้องเริ่มมองตนเองตามสภาพที่เป็นจริง และนำข้อมูลเหล่านั้นมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง จัดเป็นการสร้างเป้าหมายทางอาชีพให้กับชีวิตอย่างฉลาด และเป็นขั้นตอน เพราะมีรากฐานอยู่บนความเป็นจริง ไม่เลื่อนลอยโดยคำนึงถึงศักยภาพของตนเองเป็นที่ตั้ง ดังที่ “สวนดุสิตโพล” มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (ฝ่ายข่าวการศึกษา. 2548: ออนไลน์) ได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,143 คน เกี่ยวกับการเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกสถานศึกษาของนักเรียนมากที่สุด คือ มีสาขาเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน รองลงมา ได้แก่ มีหลากหลายสาขาให้เลือกเรียน มีชื่อเสียงสถานที่น่าเรียน ฯลฯ ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกสาขาวิชาที่เรียนต่อมากที่สุด คือ วิชาที่ตนเองชอบ รองลงมา คือ วิชาที่มีความทันสมัย เรียนง่าย เป็นวิชาที่ผู้ปกครองแนะนำ มีผู้นิยมเรียน ฯลฯ จากข้อมูลดังกล่าว ธีระชน พลโยธา (2549: 24-25) สรุปว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยและเลือกเรียนสาขาวิชาที่เขาคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาไปประกอบอาชีพจะสามารถหารายได้ที่ดีให้แก่ตนเอง มากกว่าจะคำนึงถึงความเหมาะสมกับทักษะความสามารถที่

แท้จริงของตนเองที่สอดคล้องกับทักษะเฉพาะของอาชีพที่สนใจ หรือความเหมาะสมกับอาชีพที่จะทำ ให้เขามีความสุขในชีวิตการงานได้ ดังนั้นอาจทำให้เกิดปัญหาตามมาหลายประการ อาทิ ในแต่ละปี จะมีนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างๆ สมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยใหม่เพราะไม่พอใจในสาขาวิชาหรือมหาวิทยาลัยที่ตนเรียน นอกจากนี้บางคนยังเลือกเข้าเรียนในสาขาวิชาที่ไม่เหมาะสมกับตนเองทั้งในแง่ของสติปัญญาหรือสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว บางคนเรียนเพื่อต้องการให้พ่อแม่ผู้ปกครองสมหวัง หรือเรียนจบปริญญาตรีเพื่อให้พ้นข้อครหาจากสังคม ยิ่งไปกว่านั้นบางคนตัดสินใจศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปอีก โดยที่ยังไม่มีเป้าหมายในชีวิตที่แน่ชัด เกิดเป็นวัฏจักรที่ซ้ำซาก ยิ่งทำให้อนาคตไม่มีจุดหมายมากขึ้น

จากการที่ผู้วิจัยเคยเป็นนิสิตฝึกสอนวิชาแนะแนวที่ โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ได้สังเกตนักเรียนพบว่า เมื่อใกล้เวลาที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยจะมีผู้มาขอคำปรึกษาและใช้บริการแนะแนวเป็นจำนวนมาก นอกจากการปรึกษาด้านข้อมูลทางวิชาการแล้ว ปัญหาของนักเรียนหลายคน คือ ยังไม่รู้ว่าตนเองชอบเรียนวิชาอะไร มีความถนัดด้านใด ต้องการประกอบอาชีพใดในอนาคต บางคนเลือกเรียนตามเพื่อน หรือตามความต้องการของผู้ปกครอง ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูแนะแนว 2 ท่าน พบว่า นักเรียนบางส่วน มักเลือกเรียนตามเพื่อนในกลุ่ม หากเพื่อนเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยใด หรือคณะใด ก็มักจะเลือกตามกัน สาเหตุเพราะว่ายังไม่รู้ว่าตนเองต้องการอะไร คณะที่เพื่อนเลือกน่าสนใจ และยังอยากอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิม ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน แบ่งเป็นระดับชั้นละ 50 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง” ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 14 ได้แก่ ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา เรียนไม่ทันเพื่อน เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นไม่เข้าใจ ปรับตัวเข้ากับ การเรียนไม่ได้ รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ได้แก่ ไม่รู้ว่าสาย การเรียนที่ตนเองเลือกเรียนเหมาะสมกับความสามารถของตนเองหรือไม่ ไม่รู้ว่าตนเองต้องการเรียน ด้านใด ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ยังปรับตัวกับเพื่อนไม่ได้ และปัญหาด้านพฤติกรรม จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ได้แก่ การตัดผมผิดระเบียบ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ได้แก่ สอบไม่ผ่าน การบ้านและรายงานมาก ทำกิจกรรมมากจนไม่มีเวลาทำการบ้าน ไม่เข้าใจ เนื้อหาวิชา รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 9 ได้แก่ ไม่มีเป้าหมายใน ชีวิต ไม่รู้ว่าตนเองควรจะเลือกเรียนต่อด้านใด ไม่รู้ว่าตนเองต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคต และปัญหาด้านพฤติกรรม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ได้แก่ การตัดผมผิดระเบียบ ไม่มั่นใจในตนเอง

มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13 ได้แก่ ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา ไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน อ่านหนังสือสอบไม่เข้าใจ การบ้านและรายงานมาก

รองลงมาเป็นปัญหาด้านส่วนตัว จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ได้แก่ ไม่รู้ว่าจะเลือกเรียนต่อ
คณะใด ไม่รู้ว่าตนเองต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคต ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่รู้ว่า
ความสามารถของตนเองเหมาะสมที่จะเรียนสาขาใด และปัญหาด้านพฤติกรรม จำนวน 10 คน คิด
เป็นร้อยละ 7 ได้แก่ ตัดผมผิดระเบียบ

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “จากปัญหาข้อที่ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใดบ้าง” ผลการ
สำรวจพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจากเนื้อหาวิชายาก
เช่นเซ (ครูญี่ปุ่น) สอนเร็ว ไม่เอาใจใส่ในการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน คู้และเล่นกับเพื่อนในห้องเรียน
ปัญหาด้านส่วนตัวมีสาเหตุมาจาก เพิ่งย้ายเข้ามาเรียนเป็นเทอมแรกยังปรับตัวไม่ได้ ยังไม่รู้จัก
ตนเองดีพอ ไม่รู้ความถนัดของตนเอง และปัญหาด้านพฤติกรรมมีสาเหตุมาจากชอบขอยืมตาม
แพ้นตามเพื่อนหรือตามดาราที่มีชื่อเสียง อยากดูดีและมีความมั่นใจมากขึ้น

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจากครูสอนเร็ว ขี้เกียจ
เป็นวิชาที่ไม่ชอบ ความจำไม่ดี เนื้อหาวิชายาก ไม่มีสมาธิในการเรียน ปัญหาด้านส่วนตัวมีสาเหตุมา
จากยังไม่รู้ว่าตนเองมีความชอบหรือความถนัดในวิชาใด ยังไม่ได้วางแผนในอนาคต และปัญหาด้าน
พฤติกรรมมีสาเหตุมาจากชอบขอยืมตามแพ้น อยากสวยและมีความมั่นใจมากขึ้น

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาด้านการเรียนมีสาเหตุมาจากไม่ตั้งใจเรียน คู้และเล่น
กับเพื่อนในห้องเรียน ไม่มีสมาธิในการเรียน เบื่อหน่ายการเรียน ขี้เกียจ เนื้อหาวิชายาก ปัญหาด้าน
ส่วนตัวมีสาเหตุมาจากยังไม่รู้ว่าตนเองมีความชอบหรือความถนัดในวิชาใด ยังไม่ได้วางแผนใน
อนาคต ไม่มีความรู้เกี่ยวกับคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ปัญหาด้านพฤติกรรมมีสาเหตุมาจากชอบ
ขอยืมตามแพ้นทำให้ดูดีและมีความมั่นใจมากขึ้น

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์
น่าจะมีปัญหาด้านการเรียนมากที่สุด แต่ผู้วิจัยมีความสนใจในปัญหาที่รองลงมา คือ ปัญหาด้าน
เป้าหมายในชีวิต เพราะเป้าหมายในชีวิต เป้าประสงค์ทางเสื่อของเรือที่คอยนำทางไปสู่ความสำเร็จ
หากนักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตก็จะรู้ว่าตนเองทำอะไร เมื่อไหร่ ที่ไหน อย่างไร และทำไมถึงต้องทำ
เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนไม่มีเป้าหมายในชีวิตอาจทำให้ไม่
สามารถดำเนินชีวิตไปถึงจุดหมายที่ต้องการได้ ที่สำคัญคือ การมีเป้าหมายในชีวิตจะช่วยให้นักเรียน
ดำเนินชีวิตด้วยแรงจูงใจที่จะไปสู่เป้าหมาย การคาดการณ์ถึงอุปสรรคที่อาจทำให้ไปไม่ถึงเป้าหมาย
จะช่วยให้เกิดการเตรียมพร้อมและใช้ชีวิตอย่างรอบคอบมากขึ้น รวมทั้งสามารถรับมือและวางแผนใน
การเผชิญปัญหาได้ ดังที่ สมบูรณ์วัลย์ สัตยารักษ์วิทย์ (2550: ออนไลน์) ได้กล่าวว่าเป้าหมายในชีวิต
คือ แนวทางความสำเร็จของชีวิต ซึ่งเราทุกคนควรกำหนดเป้าหมายของชีวิตหรือกำหนด
ความสำเร็จของชีวิตเพื่อให้เกิดความพอใจและความสุข เมื่อชีวิตเป็นไปตามเป้าหมายหรือเป็นไป
ตามที่กำหนดไว้ว่าคือความสำเร็จ และเป็นแนวทางให้เราได้ประพฤติปฏิบัติตนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย
หรือความสำเร็จที่เราได้กำหนดไว้ หากเราไม่ได้ตั้งเป้าหมายหรือความสำเร็จของชีวิตว่าคืออะไร เรา
ก็เหมือนคนที่หลงทาง ไม่รู้ว่าจะเดินไปทางใด ประพฤติปฏิบัติตนไปวันๆ อย่างไรจุดหมาย ทำให้
หลายคนประพฤติดังปฏิบัติตนออกนอกกลุ่มนอกทาง ทำผิดกฎหมาย เรียนไม่สำเร็จ ไม่ได้ประกอบอาชีพ

ทำให้เกิดความทุกข์ทั้งกับตนเองและครอบครัว และส่งผลถึงสังคมด้วย สอดคล้องกับ คอกซ์ (ธนาคาร ศรีชาพันธ์. 2539: 11; อ้างอิงจาก Cox. 1994) ที่กล่าวว่าผู้ได้รับการฝึกเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกตั้งเป้าหมาย เนื่องจากเป้าหมายจะทำให้บุคคลมีแนวทางในการกระทำพฤติกรรมอย่างเหมาะสม ตามความรู้ ความสามารถ และความ ต้องการของตนเอง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้ปกครอง ใช้ประกอบการวางนโยบายในการปรับปรุงและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีเป้าหมายในชีวิตที่เหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 991 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 343 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 320 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 328 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 248 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 86 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1967 : 886-887) โดยใช้ระดับชั้นเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 ระดับชั้น

1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.1.4 เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.1.5 บุคลิกภาพ

1.1.6 สุขภาพจิต

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

1.2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

1.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

1.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เป้าหมายในชีวิต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เป้าหมายในชีวิต หมายถึง ความมุ่งหมายเจาะจงให้ได้สิ่งที่ต้องการในอนาคต และคาดหวังว่าจะทำเป้าหมายนั้นได้สำเร็จ โดยนักเรียนต้องกระทำด้วยความตั้งใจ มุ่งมั่น และพยายามเพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 เป้าหมายในชีวิตด้านการศึกษา ได้แก่ นักเรียนรู้ความสามารถของตนเองว่าชอบหรือไม่ชอบวิชาใด สามารถเลือกเรียนในวิชาที่ถนัดและสนใจได้ และสามารถตัดสินใจเลือกเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาได้ตรงกับความชอบและความสามารถของตนเอง เพื่อมุ่งความสำเร็จด้านการศึกษา

1.2 เป้าหมายในชีวิตด้านอาชีพ ได้แก่ นักเรียนรู้ว่าตนเองชอบและมีทักษะความสามารถในด้านใด โดยสามารถนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการวางแผนและตัดสินใจประกอบอาชีพในอนาคตที่เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสภาพร่างกายของตนได้

1.3 เป้าหมายในชีวิตด้านส่วนตัวและสังคม ได้แก่ นักเรียนมีความเข้าใจตนเอง มีความสามารถที่ปรับตัวให้เข้ากับสังคมอย่างมีความสุข รู้จักบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นหรือสังคมได้ มีความสามารถในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม และรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต หมายถึง สิ่งที่ส่งผลให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อการศึกษาต่อ ระดับอุดมศึกษา ความเชื่อในความสามารถแห่งตน บุคลิกภาพ สุขภาพจิต ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ระดับชั้น ได้แก่

2.1.2.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.1.2.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1.2.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนซึ่งวัดได้จากระดับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ในภาคเรียนที่ผ่านมา

2.1.3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของนักเรียนว่าตนมีความสามารถที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งสำเร็จก่อนที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น แม้จะมีความยากหรืออุปสรรคใดๆ และมั่นใจว่าจะกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนให้บรรลุเป้าหมายที่ตนตั้งไว้

2.1.4 เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาในด้านความสำคัญ การเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ ได้แก่ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม มีรายละเอียดดังนี้

2.1.4.1 ด้านความคิด หมายถึง การคิดว่าการศึกษาระดับอุดมศึกษามีความสำคัญ มีคุณค่า และมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

2.1.4.2 ด้านความรู้สึก หมายถึง ความชอบ ความพอใจ ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่างๆ เพื่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2.1.4.2 ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม หมายถึง ความกระตือรือร้นในการเรียน มีความตั้งใจและสนใจในเวลาเรียน หมั่นทำแบบฝึกหัดที่ได้จากการเรียนเพื่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา

2.1.5 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของนักเรียนที่แสดงออก เพื่อตอบสนองต่อสภาพการณ์ต่างๆ ในการดำรงชีวิต ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งตามแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของเจนกินส์ (Jenkins' Activity Survey) โดยแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1.5.1 บุคลิกภาพแบบเอ ได้แก่ ลักษณะของนักเรียนที่รักความก้าวหน้า ชอบฝ่าฟันอุปสรรค มีความก้าวร้าว โกรธง่าย ชอบทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ทำงานด้วยความรวดเร็ว และไม่ชอบการรอคอย

2.1.5.2 บุคลิกภาพแบบบี ได้แก่ ลักษณะของนักเรียนที่ค่อนข้างเฉื่อยชา จิตใจเยือกเย็น ทำงานไปเรื่อยๆ ไม่ชอบฝ่าฟันอุปสรรคใดๆ และไม่ชอบที่จะทำงานในเวลารีบด่วน แต่สามารถอดทนรอคอยได้

2.1.6 สุขภาพจิต หมายถึง ภาวะความสมบูรณ์ทางจิตใจของนักเรียนที่มีต่อตนเอง ผู้อื่น และสภาพแวดล้อม โดยมีความสามารถในการปรับตัว มีสมรรถภาพในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและเหมาะสม มีความมั่นคงทางจิตใจ และสามารถเผชิญปัญหาในชีวิตได้ โดยวัดจากแบบคัดกรองสุขภาพจิต ไทย จี เอช คิว 60 (Thai GHQ 60 : Thai General Health Questionnaire)

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ได้รับรวมกันเป็นรายเดือน

2.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครอง และการปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียน เพื่อทำให้มีความสัมพันธ์ที่ดี มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การแสดงความรัก ความเคารพ เชื่อฟัง ยอมรับกฎระเบียบของผู้ปกครอง การขอคำแนะนำและซักถามในการปฏิบัติตนทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว

2.2.2.2 การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักและความเอาใจใส่ต่อเรื่องการเรียน ให้กำลังใจและไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียน เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัวกับนักเรียน

2.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความต้องการหรือการตั้งเป้าหมายของผู้ปกครองที่เกี่ยวกับการตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนและการทำงาน มีผลการเรียนดี สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ต้องการให้นักเรียนศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ประสบความสำเร็จในด้านการเรียน และมีอาชีพการงานที่ดีในอนาคต

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อนักเรียน ได้แก่

2.3.1.1 สถานที่เรียน หมายถึง ภายในห้องเรียนมีอากาศถ่ายเท สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย มีขนาดเหมาะสมกับปริมาณนักเรียน บริเวณห้องเรียนปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวน เป็นต้น

2.3.1.2 สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน หมายถึง สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีหลากหลายเพียงพอกับจำนวนอาจารย์ผู้สอนและนักเรียน มีความทันสมัยและมีคุณภาพในการใช้งานที่เหมาะสม

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

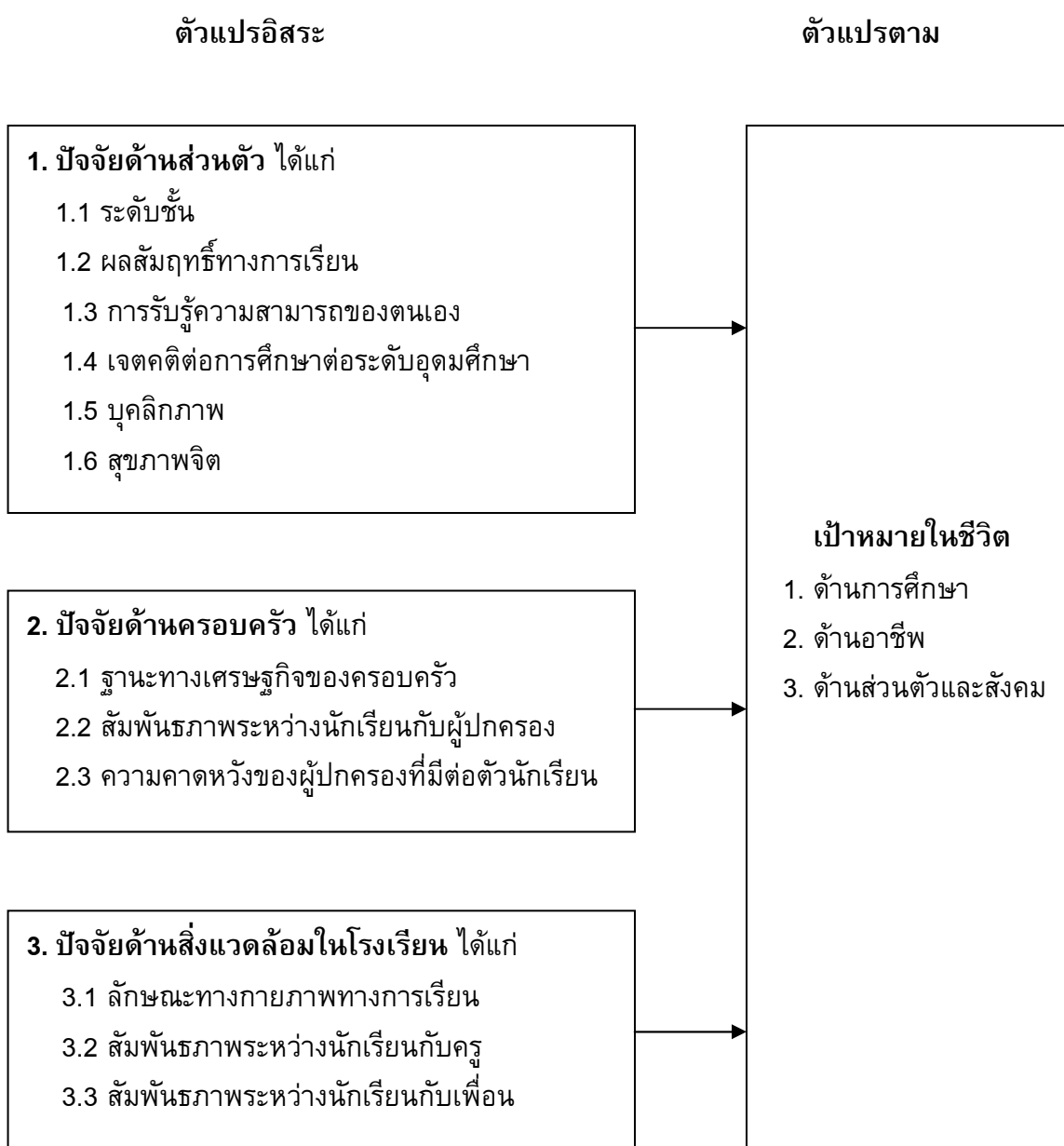
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การตั้งใจเรียน การให้ความเคารพ เชื่อฟัง การปฏิบัติตามคำสอนของครู การขอคำแนะนำและปรึกษาครูทั้งด้านส่วนตัวและด้านการเรียน

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรักความอบอุ่น การเอาใจใส่ ตั้งใจอบรมสั่งสอนนักเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็น ให้ความเป็นกันเองและดูแลให้คำปรึกษานักเรียนทั้งเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัว

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือพึ่งพาส่งกันและกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในด้านการเรียน การทำงาน และด้านส่วนตัว การรู้จักการให้และการยอมรับเคารพในสิทธิของเพื่อน สนใจในความรู้สึกรักของเพื่อน การห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน

3. โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ หมายถึง โรงเรียนเอกชนในเครือคณะภคินีพระหฤทัยของพระเยซูเจ้า ตั้งอยู่เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยระดับชั้นปฐมศึกษาถึงระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย รับนักเรียนทั้งชายและหญิง ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษา รับเฉพาะนักเรียนหญิง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา บุคลิกภาพ และสุขภาพจิต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต

1.1.1 ความหมายของเป้าหมาย

แบนดูรา (Bandura. 1986: 14) ให้ความหมายของการตั้งเป้าหมายว่าเป็นการกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายหรือการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่บุคคลต้องการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะทำให้ทราบถึงพฤติกรรมที่จะต้องกระทำอย่างชัดเจนและใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ได้กระทำจริงกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้ ว่าพฤติกรรมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเช่นใด เพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับในการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางบวกและทางลบต่อไป

เบอร์ตัน (สุพิตร สมานิต. 2541: 1; อ้างอิงจาก Burton. 1992) ให้ความหมายของเป้าหมายว่าเป็นอะไรก็ตามที่บุคคลพยายามจะทำให้สำเร็จ เป้าหมายสามารถกำหนดมาตรฐานเฉพาะซึ่งอาจจะเป็นสมมติฐานได้ว่า เป้าหมายจะเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลได้กระทำการต่างๆ ด้วยความตั้งอกตั้งใจ มุ่งมั่น และพยายามอย่างหนัก พร้อมทั้งจะพัฒนากลวิธีใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา และพร้อมที่จะเผชิญและต่อสู้กับความผิดหวังและความล้มเหลวที่อาจจะเกิดขึ้นทุกประการ

คอกซ์ (ธนากร ศรีชาพันธุ์. 2539: 11; อ้างอิงจาก Cox.: 1994) กล่าวว่า ผู้ที่ได้รับการฝึกเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายในการแสดงทักษะ จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกการตั้งเป้าหมาย

รูอิลาร์ด (Rouillard. 1995: 10) ให้ความหมายของเป้าหมายว่าเป็นผลสรุปที่เกิดจากความพยายามที่ชัดเจน

ราชบัณฑิตยสถาน (2542: 713) ให้ความหมายของเป้าหมายว่า หมายถึง บุคคล หรือสิ่งที่ใช้เป็นเป้าแห่งการโจมตี หรือเป็นศูนย์กลางแห่งความใส่ใจหรือสังเกต หรือเป็นความมุ่งหมายเจาะจงให้ได้ตามเจตนา

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เป้าหมายในชีวิต หมายถึง ความมุ่งหมายที่จะกระทำเพื่อให้บรรลุผลตามที่ตั้งใจ ด้วยความมุ่งมั่นและพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จ โดยมีเป้าหมายอย่างชัดเจนและคาดหวังว่าจะทำให้สำเร็จได้

1.1.2 ความสำคัญของเป้าหมาย

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2533: 1) กล่าวว่า ชีวิตที่ประสบความสำเร็จ มักเป็นชีวิตที่มีการวางแผนเพราะสิ่งที่บุคคลได้กระทำลงไปในปัจจุบันล้วนมีผลต่ออนาคตของชีวิตเขาทั้งสิ้น บุคคลที่ไม่ได้วางแผนชีวิต ปล่อยให้ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการชancen จังหวะ จึงยากที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ เปรียบเสมือนเรือที่ปราศจากหางเสือและเป้าหมายที่จะเดินทางย่อมล่องลอยเปะปะไปอย่างไร จุดหมายและทิศทางจะถึงแก่กาลอับปางลงในที่สุด ดังนั้นชีวิตที่จะประสบความสำเร็จได้ จึงมักต้องมีเป้าหมาย มีการวางแผนและมีขั้นตอนที่จะดำเนินไปให้ถึงเป้าหมายนั้นๆ

ช่วงชีวิตของบุคคลที่ดูจะมีความสำคัญยิ่งในการวางแผนก็คือ ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เป็นช่วงที่บุคคลกำลังอยู่ในสภาวะที่คาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กที่กำลังจะสิ้นสุดลงและความเป็นผู้ใหญ่ที่จะต้องจบการศึกษาและเข้าสู่โลกของงานอาชีพ เยาวชนในวัยนี้ต้องเผชิญกับปัญหาหลายด้านและที่สำคัญที่สุด คือ จะจัดการอย่างไรกับชีวิตเมื่อจบการศึกษาลง ถ้าปราศจากการเตรียมตัวในการวางแผนเข้าสู่อาชีพอย่างดีและรัดกุมแล้ว ย่อมเป็นของแน่นอนว่าเขาจะต้องเผชิญกับความสับสน ความวิตกกังวล อาจจะเข้าสู่อาชีพที่ไม่มีใจรัก ซึ่งก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจในงานที่ทำตามมาเป็นอย่างมาก

ดังนั้นการสร้างเป้าหมายให้กับชีวิตและอาชีพในอนาคต จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อเสริมสร้างความพร้อมในการสร้างอนาคตของตนเองและของสังคมที่เขามีส่วนร่วมในเวลาเดียวกัน

1.1.3 คุณลักษณะของเป้าหมาย

แบนดูรา (ภักธีรียา มาลาทอง. 2545: 26; อ้างอิงจาก Bandura. 1986) กล่าวถึงคุณสมบัติของเป้าหมายว่าเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขการกระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการใช้ความพยายามและการตั้งใจในการทำงาน ซึ่งเป้าหมายมีคุณลักษณะ ดังนี้

1. มีลักษณะเจาะจง คือ เป้าหมายที่กำหนดขึ้นมีความชัดเจนและชี้เฉพาะว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลต้องทำและควรปฏิบัติอย่างไร ซึ่งเป้าหมายนี้จะทำให้เกิดแรงกระตุ้นและชี้แนะในการทำพฤติกรรมซึ่งส่งผลต่อความพอใจในตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเองและการได้รับผลงานที่สูงกว่าการตั้งเป้าหมายทั่วๆ ไป

2. มีลักษณะท้าทาย ระดับของเป้าหมายมีผลต่อปฏิกิริยาของผู้ปฏิบัติและจำนวนความพยายามที่ใช้ ถ้าหากบุคคลทำงานที่ท้าทายสำเร็จตามเป้าหมาย เขาจะเกิดความพอใจและความพยายามมากขึ้น เนื่องจากการตั้งเป้าหมายไว้สูง เขาก็จะยิ่งเพิ่มความพยายามมากขึ้นในการทำให้บรรลุเป้าหมาย อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ เมื่อบุคคลยอมรับเป้าหมายและยืน

หยุดในการทำตามเป้าหมายนั้น หากเป้าหมายที่กำหนดขึ้นไม่เหมาะสมกับความสามารถของบุคคล จะทำให้เกิดปฏิกิริยาที่แตกต่างกันออกไป โดยทั่วไปคนมักปฏิเสธเป้าหมายที่พิจารณาแล้วว่าตนเอง ทำไม่ได้และจะตั้งเป้าหมายที่มีความเหมาะสมหรือใกล้เคียงกับความสามารถของตนเองขึ้นมาแทนที่

3. มีระยะสั้น การตั้งเป้าหมายระยะสั้นมีผลต่อแรงจูงใจของบุคคลและความคาดหวัง ในความสามารถของตนเองและความสนใจในกิจกรรม เพราะเป้าหมายระยะสั้นจะแสดงให้เห็นถึงผล จากการตั้งเป้าหมายได้รวดเร็วกว่าและควบคุมการกระทำพฤติกรรมได้ใกล้ชิดกว่า จึงมีโอกาสนำให้ สำเร็จตามเป้าหมายในเวลาอันรวดเร็ว หากทำได้สำเร็จจะเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นการ เสริมแรงและกระตุ้นให้ใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง

4. สอดคล้องกับความเป็นจริง การตั้งเป้าหมายที่สอดคล้องกับความเป็นจริงจะทำให้ บุคคลเกิดการเปรียบเทียบตนเอง เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าและประสิทธิภาพของงานที่ทำ หากประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้จะก่อให้เกิดแรงจูงใจ ทำให้มีความมุ่งมั่นและพยายาม มากยิ่งขึ้น

ลิวค และเลธัม (สุพิตร สมานิต. 2541: 1-2; อ้างอิงจาก Locke; & Latham. 1985) ได้ให้หลักสำคัญของการกำหนดเป้าหมาย 2 ประการ ดังนี้

1. การกำหนดเป้าหมายเฉพาะจะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรม การแสดงออกที่ดีกว่า สูงกว่าการกำหนดเป้าหมายทั่วไป การใช้ภาษาเพื่อกำหนดเป้าหมายว่า “ทำ ให้ดีที่สุด” จะมีความหมายและคุณค่ามากกว่าการไม่ได้กำหนดเป้าหมายอะไรไว้เลย

2. การกำหนดเป้าหมายที่มีความยากกว่า (กำหนดให้ทำทักษะที่ยากกว่า สูงกว่า แต่หากเป็นที่ยอมรับได้) จะช่วยทำให้ระดับของงานที่ได้สูงกว่าการกำหนดเป้าหมายของงานที่ต่ำ กว่าและง่ายกว่า

การกำหนดเป้าหมายที่ดีนั้น หากได้มีการกำหนดเป็นระยะสั้น รวมกับระยะยาวเข้า ไว้อย่างต่อเนื่องกัน จะมีผลต่อการนำไปปฏิบัติได้ดีกว่าการกำหนดเป้าหมายที่เป็นช่วงระยะยาวหรือ ระยะสั้นแต่เพียงอย่างเดียว ผลดีของการกำหนดเป้าหมายระยะสั้นแต่เพียงอย่างเดียวก็คงเป็นเพราะ ได้รับแรงเสริม และข้อมูลย้อนกลับในทันทีทันใด ขณะเดียวกันก็จะเป็นการช่วยเสริมความเชื่อมั่นใน ตนเองได้เป็นอย่างดี (สุพิตร สมานิต. 2541: 1-2; อ้างอิงจาก Weinberg. 1993)

นอกจากนี้ ยังมีนักจิตวิทยาการกีฬาหลายท่านได้ให้แนวทางที่เป็นประโยชน์ในการ ตั้งเป้าหมาย สรุปได้ดังนี้ (เอกรัตน์ ควรสิริ. 2542: 26)

1. ตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงสามารถวัดได้
2. ตั้งเป้าหมายที่ยากแต่เป็นจริง
3. ตั้งเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว
4. ตั้งเป้าหมายการกระทำ (Performance Goals)
5. ตั้งเป้าหมายสำหรับการฝึกซ้อม
6. ตั้งเป้าหมายเชิงบวก
7. กำหนดวันที่เป้าหมายบรรลุผล

8. กำหนดคุณลักษณะในการบรรลุเป้าหมาย

9. บันทึกเป้าหมายทันทีเมื่อตั้งขึ้น

10. การประเมินเป้าหมาย

1.1.4 ผลของการตั้งเป้าหมาย

การตั้งเป้าหมายในการกระทำพฤติกรรมมีผลต่อแรงจูงใจ การรับรู้ความสามารถของตนเองและมีผลต่อความสนใจเพิ่มขึ้น (นันทน์ภัส การะเกตุ. 2547: 16; อ้างอิงจาก Bandura. 1986) ดังนี้

1. ผลต่อแรงจูงใจ การตั้งเป้าหมายในการกระทำพฤติกรรม มักทำให้บุคคลมีแรงจูงใจที่กระทำพฤติกรรมเพิ่มขึ้น โดยมีแนวโน้มที่จะใช้ความพยายามในการกระทำเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้มากขึ้น ซึ่งตามกระบวนการของการสร้างเป้าหมาย ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายของตนเอง การประเมินตนเอง และการได้รับข้อมูลป้อนกลับ การสร้างเป้าหมายด้วยตนเองเป็นกระบวนการที่บุคคลสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมา เพื่อประเมินการกระทำด้วยตนเอง จึงทำให้ได้เป้าหมายที่มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความรู้ความสามารถของตน รวมทั้งรู้สึกว่าเป็นผู้กำหนดและตัดสินใจด้วยตนเอง ส่งผลต่อการยอมรับเป้าหมายและการใช้ความพยายามในการทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น จึงทำให้มีความรับผิดชอบต่อเป้าหมายของตนเอง

2. ผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง การสร้างเป้าหมายสามารถพัฒนาการรับรู้ความสามารถของบุคคล โดยนำเป้าหมายมาเปรียบเทียบกับการกระทำพฤติกรรมของบุคคล จึงก่อให้เกิดข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับความสามารถ การบรรลุเป้าหมายระยะสั้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลมีความเชี่ยวชาญในเวลาอันสั้น จึงทำให้บุคคลรับรู้ว่าคุณมีความสามารถสูงขึ้น ส่งผลต่อการใช้ความพยายามในการทำงาน นอกจากนี้ หากบุคคลต้องเผชิญกับความแตกต่างระหว่างเป้าหมายที่ทำหายกับผลการกระทำของตน หากมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองจะส่งผลต่อการใช้ความพยายามมากขึ้นและทำงานจนบรรลุผลสำเร็จ

3. ผลต่อความสนใจในกิจกรรม การมีความสนใจในกิจกรรมสืบเนื่องมาจากบุคคลนั้นมีประสบการณ์ที่พอใจในการบรรลุตามเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ การตั้งเป้าหมายที่เปิดโอกาสให้บุคคลได้แสดงความสามารถและใช้ความพยายามในการลดความไม่สอดคล้องระหว่างการกระทำกับเป้าหมาย จะมีผลต่อความสนใจในกิจกรรม

ล็อกและเลธัม (Locke; & Latham. 1990: 124) ได้อธิบายถึงอิทธิพลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อพฤติกรรมใน 4 ลักษณะ คือ

1. ทิศทาง การตั้งเป้าหมายทำให้บุคคลสามารถกำหนดทิศทางการกระทำได้ สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. ความพยายาม เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้พร้อมๆ กับการกำหนดทิศทางตามสัดส่วนที่บุคคลรับรู้ว่าคุณมีความต้องการในเป้าหมายเพียงใด นั่นคือ หากมีความต้องการบรรลุเป้าหมายที่ทำหาย จะต้องเพิ่มความพยายามและความตั้งใจในการทำเป้าหมายมากกว่าเป้าหมายที่ง่ายหรือการไม่มีเป้าหมาย

3. ความคงทน เป็นระดับของความเพียรพยายามที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป ดังนั้นความคงทนจึงเป็นการนำเอากลไกทั้ง 2 ส่วน คือ ทิศทางและความพยายามมารวมกัน

4. การพัฒนานากลยุทธ์ จากกลไกทั้ง 3 ประการ คือ ทิศทาง ความพยายาม และความคงทนนั้นเป็นผลโดยตรงจากการตั้งเป้าหมาย ในขณะที่การพัฒนานากลยุทธ์หรือวางแผนเพื่อให้เป้าหมายบรรลุผลสำเร็จเป็นผลโดยทางอ้อมจากการตั้งเป้าหมาย กระบวนการพัฒนานากลยุทธ์เป็นส่วนประกอบสำคัญของปัญญา ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะหรือการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ เมื่อบุคคลตั้งเป้าหมายไว้แล้วเขาก็จำเป็นต้องวางแผนและจัดระบบการทำงาน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คาล์ห์และเคลลี (Kahle; & Kelly. 1984) ได้ศึกษาเรื่องการทำการบ้านของเด็กในวิชาคณิตศาสตร์เปรียบเทียบระหว่างวิธีการจัดการตนเองโดยให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายด้วยตนเองกับวิธีให้ผู้ปกครองควบคุมดูแลพฤติกรรมของเด็กในการทำการบ้าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2-4 แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกให้กำหนดเป้าหมายด้วยตนเอง กลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกอบรมผู้ปกครองให้คอยควบคุมการทำการบ้านของเด็ก แล้วบันทึกในแบบบันทึก ส่วนกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกใดๆ ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 สามารถพัฒนาความถูกต้องของการบ้านมากขึ้นกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ส่วนอัตราการทำการบ้านเสร็จสมบูรณ์เพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีอัตราการเพิ่มขึ้นในการทำการบ้าน

มอร์แกน (Morgan. 1985) ได้ศึกษาการตั้งเป้าหมายระยะสั้นรวมกับการเตือนตนเองอันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์และความสนใจในกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 240 คน คัดเลือกจากนักเรียนที่มีคะแนนสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มละเท่าๆ กัน โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการสอบคัดเลือกเข้าเรียนของนักศึกษา ผู้วิจัยจัดกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม ทุกกลุ่มจะได้รับการฝึกการเตือนตนเอง โดยกลุ่มที่ 1 ตั้งเป้าหมายระยะสั้น กลุ่มที่ 2 สอนการใช้เวลาในการเรียน กลุ่มที่ 3 ตั้งเป้าหมายระยะยาว กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ตั้งเป้าหมายระยะสั้นมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนตอนปลายปีดีกว่ากลุ่มที่สอนการใช้เวลาในการเรียน กลุ่มที่ตั้งเป้าหมายระยะยาวและกลุ่มควบคุม นอกจากนี้ กลุ่มที่ตั้งเป้าหมายระยะสั้นยังมีความสนใจในกิจกรรมสูงกว่าทุกกลุ่มอีกด้วย

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (จันทร์เพ็ญ ศรีอินทร์เขียว. 2542: 39; อ้างอิงจาก นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการวางแผนชีวิตและอาชีพ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยปิดของรัฐ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2531 สาขาศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยปิดของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด จำนวน 3 แห่ง มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้กลุ่มทดลอง 50 คน และกลุ่มควบคุม 50 คน มหาวิทยาลัยในต่างจังหวัด คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้กลุ่มทดลอง 50 คน และกลุ่มควบคุม 50 คน จุดมุ่งหมายของการวิจัย คือ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมอบรมเห็นความสำคัญของการวางแผนชีวิตแก่นิสิตนักศึกษา ผลการทดลองพบว่า มีนักศึกษาที่เข้ารับการอบรมวางแผนชีวิตและอาชีพสามารถพัฒนาความคิดมุ่งอนาคต และวุฒิภาวะทางอาชีพ ได้สูงก่่านนักศึกษาที่ไม่ได้รับการอบรม

ภทริยา มาลาทอง (นันทน์ภัส การเกตุ. 2547: 24; อ้างอิงจาก ภทริยา มาลาทอง. 2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ที่มีความสุขกับทัศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 382 คน ผลการวิจัยพบว่า การตั้งเป้าหมายการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การตั้งเป้าหมายช่วยให้มีแนวทางในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ อย่างเหมาะสม ก่อให้เกิดแรงจูงใจภายในและนำไปสู่ความสำเร็จที่ตรงกับความคาดหวังไว้ได้ตรงตามความเป็นจริงมากขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

โจนส์ (Jones. 1970: 42-48) ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กตามอายุ พบว่า เด็กอายุ 9-11 ปี มีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และมีช่วงความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันเลย อายุ 13 ปี ขึ้นไปจะมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงอายุ 16-17 ปี จะคงที่ครั้งหนึ่ง

โฟรดี และคนอื่นๆ (สิริชัย ประทีปฉาย. 2533: 170; อ้างอิงจาก Frodi and others. 1977) ได้กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพของบุคคลย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ หรือไปพร้อมๆ กับอายุ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระดับชั้นที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นที่แตกต่างกันจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เป็นผลทำให้การแสดงออกแตกต่างกันไปด้วย

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กูต และคนอื่นๆ (Good and other. 1973: 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะ หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้ หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอน หรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

ไพศาล หวังพานิช (2526: 89) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ไว้ว่าเป็นคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลหลังจากได้รับการฝึกอบรม

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม (2530: 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ (Nontesting Procedures) เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนานหรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Test) จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียนเนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการประเมินผลการเรียนของนักเรียนครูจะต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายๆ ด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดงความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไปๆ ไปเพียงครั้งเดียว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงหรือต่ำไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา เพียงอย่างเดียวมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (สุรัตน์ อังกูรวิโรจน์. 2532: 4-6) ดังต่อไปนี้

(1) ความรับผิดชอบ จะเกิดขึ้นด้วยการที่บุคคลสำนึกถึงภาระหน้าที่ว่าตนนั้นจะต้องรับผิดชอบต่อสังคม ต่อครอบครัว ต่อภาระหน้าที่ที่ตนเป็นอยู่ เป็นคุณลักษณะที่พึงปรารถนาในสังคมทั้งนี้เพราะว่า การที่บุคคลมีความรับผิดชอบย่อมจะช่วยให้การทำงานให้ประสบความสำเร็จก่อให้เกิดความก้าวหน้าในการทำงานต่างๆ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป้าหมายของการศึกษาต้องการให้นักเรียนมีการพัฒนาค่านิยมทางศีลธรรมและจิตใจ เพื่อให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

(2) ความวิตกกังวลเกิดจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการทางสัญชาติญาณกับความต้องการทางสังคม ความวิตกกังวลมีหลายระดับถ้ามีเพียงเล็กน้อยจะช่วยให้มีแรงจูงใจที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นถ้ามีมากเกินไปก็จะขัดความสามารถในการเรียนรู้เพราะความวิตกกังวลทำให้เกิด ความเหนื่อยล้าและขัดขวางต่อปฏิกิริยาของร่างกาย

(3) อัตมโนทัศน์ พัฒนามาจากการที่บุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มในสังคมที่ใกล้ชิดกับบุคคลนั้น เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะค่อยๆ พัฒนาต่อไปจนมีความคงตัวขึ้นเรื่อยๆ แต่ความสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ เนื่องจากบุคคลที่มีประสบการณ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา อัตมโนทัศน์จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(4) สภาพของระบบโรงเรียน นักเรียนจะต้องอยู่ร่วมกันกับเพื่อนในโรงเรียน มีการทำงานหรือกิจกรรมเป็นหมู่คณะ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งนักเรียนอยู่ในวัยรุ่น สถานภาพทางสังคมมีต่อนักเรียนจึงมีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(5) นิสัยหรือทัศนคติทางการเรียน มีอิทธิพลโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากนักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครู วิธีการสอนของครู โรงเรียนและกระบวนการเรียนการสอน ยอมรับวัตถุประสงค์และคุณค่าของการศึกษาแล้ว ย่อมก่อให้เกิดแรงจูงใจ กำลังใจอันที่จะมีความขยัน เอาใจใส่ มานะพยายามตั้งใจเรียนให้เกิดประสิทธิภาพ แต่หากว่านักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนแล้วย่อมเป็นเหตุให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้เบื่อหน่ายหมดกำลังใจเรียนซึ่งทำให้ผลการเรียนต่ำด้วย

(6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการความสำเร็จ สูงขึ้นเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเสริมการเรียนให้ก้าวหน้าขึ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก

(7) ความสนใจ เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบพอ เป็นแรงผลักดันให้บุคคล กระทำกิจกรรมใดๆ เพื่อความสำเร็จในการเรียน นอกจากนั้นความสนใจยังแสดงความโน้มเอียงใน การที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่นๆ ความสนใจของบุคคลย่อมแตกต่างกันไป ในชนิดและปริมาณและอาจจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของความพยายามของนักเรียนที่มีความสนใจ กับการเรียนย่อมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีตามไปด้วย

(8) องค์ประกอบเกี่ยวกับทางบ้าน มีความสัมพันธ์หรืออิทธิพลต่อชีวิตของเด็ก ตั้งแต่เล็กจนโต เด็กจะเป็นคนที่สมบูรณ์เพียงใด มีบุคลิกภาพอย่างไรจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ใน สังคมได้อย่างมีความสุขเพียงไรมีอิทธิพลมาจากทางบ้านทั้งสิ้น ความสัมพันธ์ของสมาชิกภายใน ครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ตลอดจน สภาพแวดล้อมทางบ้านในด้านที่อยู่อาศัยเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนทั้งสิ้น

(9) กระบวนการเรียนการสอนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกันกับองค์ประกอบหลาย องค์ประกอบ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน ผู้เรียน โปรแกรมการเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่ เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน องค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี จึงจะทำให้ การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะตัวผู้เรียนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่าง ยิ่ง เพราะการเรียนการสอนไม่ว่าระดับใดก็ตามจะดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อครู อาจารย์ได้รู้จักและเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี

มาริษา นาคทับที (2541: 28) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนรู้อวิชานั้นๆ แล้ว ซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือได้จากการสังเกต พฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบ

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้นๆ แล้วเกิดผลสำเร็จขึ้น ซึ่งจะทราบว่าปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมักอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ

2.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Perceived Self-Efficacy หรือที่นิยมใช้ว่า Self-Efficacy นักการศึกษาหลายท่านนิยามความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองได้ดังนี้

แบนดูรา (Bandura. 1986: 391) ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าเป็นการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการจัดการระบบและกระทำพฤติกรรมเพื่อให้ได้ผลการปฏิบัติตามแบบที่กำหนดไว้

วูดและล็อก (Wood; & Locke. 1987: 1013-1014) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อในความสามารถแต่ละบุคคลว่าตนมีความสามารถในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ ความเชื่อในความสามารถเกิดจากองค์ประกอบของคุณลักษณะต่างๆ เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดความเชื่อและความสามารถในการเข้าใจ การดัดแปลงเกี่ยวกับการสร้างและความสามารถในการควบคุมตนเอง

วิลสันลักษณะ ชวาลลี (2542: 31) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบ และกระทำเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดได้

นภาพร ปรีชาสามารถ (2545: 31) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่า สามารถกระทำพฤติกรรมบางอย่างในสภาพการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้หรือไม่ ซึ่งการรับรู้ความสามารถส่วนตนเองนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้น หากแต่ว่าขึ้นอยู่กับตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขามีอยู่

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดระบบและสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2.1.4.1 ความหมายของเจตคติ

โรคิช (Rokeach. 1970: 112) กล่าวว่า เจตคติเป็นการผสมผสานหรือจัดระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

อัลพอร์ท (Allport. 1974: 2) กล่าวว่า เจตคติเป็นสภาพความพร้อมของจิตใจ และประสาท ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อสภาพต่าง ๆ และได้อธิบายความหมายของเจตคติเพิ่มเติมดังนี้

1. เจตคติเป็นสภาพจิตใจและประสาทที่แสดงให้เห็นได้โดยพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น โกรธ รักเกลียด เป็นต้น
2. เจตคติเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองของบุคคล ตามลักษณะของเจตคติที่เกิดขึ้น เช่น มีเจตคติทางบวกต่อวิทยาศาสตร์ ทำให้ต้องการเรียนหรือสนใจวิชาวิทยาศาสตร์
3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นระบบได้ในตัวเอง คือ เมื่อเกิดเจตคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง เช่น เมื่อเกิดอารมณ์โกรธ พฤติกรรมที่แสดงออกก็คือ หน้างึ้ง
4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์
5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528: 172) กล่าวว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ และประสบการณ์ แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจ ในด้านความพร้อมที่จะเข้าหาเมื่อเกิดความรู้สึกเรียกว่า เจตคติที่ดี หรือเจตคติทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกที่ไม่ชอบ เรียกว่าเจตคติที่ไม่ดี หรือเจตคติทางลบ

ปราณี रामสูต (2528: 186) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความเข้าใจ ความเห็น ความรู้สึก และความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์เป็นอย่างไร ไปอันมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นๆ บุคคลนั้นหรือเหตุการณ์นั้นๆ

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และความโน้มเอียงของจิตใจโดยแสดงออกมาให้เห็นทั้งด้านคำพูดและการกระทำ โดยพฤติกรรมที่แสดงออกแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. เจตคติเชิงบวก เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะ พอใจ ชอบ ต้องการปฏิบัติ เห็นคุณค่า ให้ความสำคัญ และเห็นประโยชน์
2. เจตคติเชิงลบ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะ ไม่พอใจ ไม่ชอบ ไม่ต้องการปฏิบัติ ไม่เห็นคุณค่า ไม่ให้ความสำคัญ และไม่เห็นประโยชน์
3. เจตคติเป็นกลาง เป็นพฤติกรรมที่ไม่แสดงออกในลักษณะบวกหรือลบ เช่น รู้สึกเฉยๆ ไม่รัก ไม่ชอบ และไม่แน่ใจ

2.1.4.2 ลักษณะสำคัญของเจตคติ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528: 231) อธิบายลักษณะของเจตคติดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือการได้รับประสบการณ์ มิใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด
2. เจตคติเป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้ามีเจตคติที่ดี ก็มีแนวโน้มที่จะเข้าหา หรือแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ตรงนั้นข้ามถ้ามีเจตคติที่ไม่ดีก็มีแนวโน้มที่จะไม่เข้ามา โดยถอยหนีหรือต่อต้านการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ

3. เจตคติสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่นได้

4. เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้หรือประสบการณ์เปลี่ยนแปลงไป เจตคติดีก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ดังนั้น เจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของบุคคลหรือตอบสนองในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ หรือสถานการณ์ ตลอดจนความคิดเห็นต่างๆ เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ จึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่เปราะบาง ไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถทำนายหรืออธิบายเจตคติได้โดยการสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมหรือการตอบสนองของบุคคลนั้นๆ

2.1.4.3 องค์ประกอบของการเกิดเจตคติ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 201-203) สรุปว่า เจตคติมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความคิด อารมณ์ และเหตุผล ความเชื่อ หรือ ความคิดเห็น เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการใช้เหตุผลของบุคคล
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ หรือ ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์ เกี่ยวกับความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รัก ไม่ชอบเกลียดกลัว เป็นต้น ซึ่งจะแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง เมื่อคิดหรือพูดสิ่งนั้น
3. องค์ประกอบทางแนวโน้มของการกระทำ หมายถึง แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมหรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ

2.1.4.4 การวัดเจตคติ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543: 60-63) ได้กล่าวถึงเครื่องมือในการวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดหมาย ผู้สัมภาษณ์ที่ดีต้องฟังมากกว่าพูด และไม่หุบปาก การสัมภาษณ์ใช้ปากเป็นเครื่องมือสำคัญ ได้ผลอย่างไรบันทึกเอาไว้
2. การสังเกต (Observation) คือ การเฝ้ามองดูสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมีจุดหมาย เครื่องมือสำคัญของการสังเกต คือ ตา และหู การเฝ้าดูโดยการบันทึกในสมองจะทำให้ลืมง่าย ข้อย่อยรายการ (Checklist) ที่จะใช้ในการสังเกตควรเตรียมไว้ให้พร้อม
3. การรายงานตนเอง (Self-Report) เครื่องมือแบบนี้ต้องการให้ผู้ถูกทดสอบแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่ได้สัมผัส
4. เทคนิคการจินตนาการ (Projective Techniques) แบบนี้อาศัยสถานการณ์หลายๆ อย่างไปเร้าผู้สอบ โดยสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน ทำให้ผู้สอบต้องจินตนาการออกมาตามประสบการณ์เดิมของตน

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่นๆ ในการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย

2.1.4.5 ประโยชน์ของการวัดเจตคติ

ชัยยงค์ ขามรัตน์ (2523: 17 – 18) ได้สรุปไว้ว่า ประโยชน์ของการวัดเจตคติดังนี้

1. วัดเพื่อทำนายพฤติกรรมเนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าเขามีความมีความรู้สึกทางด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และเขามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด เจตคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่าบุคคลนั้นจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทำนองใดด้วย ฉะนั้นการทราบเจตคติของบุคคลย่อมช่วยให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไปก็ตาม

2. วัดเพื่อหาทางป้องกันโดยทั่วไป การที่บุคคลจะมีเจตคติสิ่งใดอย่างใดนั้นเป็นสิทธิของเขา แต่การอยู่ด้วยความสงบสุขของสังคม ย่อมจะเป็นไปได้ เมื่อพลเมืองมีเจตคติต่างๆ คล้ายกัน ซึ่งจะเป็นแนวทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจและไม่เกิดความแตกแยกในสังคม

3. วัดเพื่อหาทางแก้ไข เจตคติของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจแตกต่างกัน แต่ในบางเรื่องจำเป็นต้องได้รับความคิดเห็นและเจตคติที่สอดคล้องกัน เพื่อป้องกันปัญหาข้อขัดแย้งในเรื่องต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น

4. วัดเพื่อให้เข้าใจสาเหตุและผล เจตคติเปรียบเสมือนสาเหตุภายในที่ผลักดันให้บุคคลกระทำสิ่งต่างๆ กัน และสาเหตุภายในหรือเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนี้อาจได้รับผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกอีกส่วนหนึ่ง การจะเข้าใจสิ่งหนึ่งของบุคคลนี้อาจได้รับผลมาจากสาเหตุภายนอกอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นการจะเข้าใจอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคลต่างๆ ให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดเจตคติของบุคคลต่างๆ ให้ชัดเจน บางกรณีจำเป็นต้องวัดเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นมีความสัมพันธ์

จากการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่าเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นมีความสัมพันธ์ต่อการแสดงพฤติกรรมตอบสนองสิ่งนั้น หากเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วก็จะสามารถพัฒนาส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้น หรือถ้าเจตคติและพฤติกรรมนั้นเป็นไปในทางลบก็สามารถเปลี่ยนเจตคติให้ดีขึ้นได้โดยวิธีการต่างๆ ที่ได้กล่าวไว้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า เจตคติทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกลักษณะ

2.1.5.1 ความหมายของบุคลิกลักษณะ

“บุคลิกลักษณะ” นักจิตวิทยาและนักวิชาการให้ความหมายไว้หลายทัศนะด้วยกันดังต่อไปนี้

ฮิลการ์ดและแอทคินสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530: 41; อ้างอิงจาก Hilgard; & Atkinson. 1967) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะ หมายถึง ลักษณะรวมของบุคคล และวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา

อัลพอร์ท (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 11-15; อ้างอิงจาก Allport. 1967) ได้อธิบายว่าบุคลิกภาพเป็นระบบการเคลื่อนไหวของอินทรีย์ที่อยู่ภายในจิตใจบุคคลและเป็นตัวกำหนดลักษณะนิสัย (Traits) ประจำตัวของบุคคลนั้นทั้งหมด

แคทเทล (Cattell. 1970: 2-3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ผลรวมของพฤติกรรมทั้งหมดที่มีทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น

แซมมวล (Samuel. 1981: 3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะทางจิตวิทยาเฉพาะตัวบุคคลแต่ละคน ซึ่งอาจแสดงออกให้เห็นทางพฤติกรรมและความคิด

มอริส (Morris. 1996: 264) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ

กันยา สุวรรณแสง (2531: 3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง การรับรู้พฤติกรรมรวมทั้งหมดของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทั้งในสิ่งที่มองเห็นได้ เช่น พฤติกรรม และสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น ความคิด ความสนใจ ซึ่งจะทำให้คนอื่นๆ สามารถที่จะเข้าใจและแยกแยะความแตกต่างของบุคคลนั้นจากคนทั่วไปได้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2539: 5) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่างๆ ทั้งส่วนภายนอกและภายใน ซึ่งส่วนภายนอก คือ ส่วนที่มองเห็นชัดเจน เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว วิถีพูดจา การนั่ง การยืน และส่วนภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจอนุมาน เช่น สติปัญญา ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝันปรารถนา ปรัชญาชีวิต ค่านิยม ความถนัด ความสนใจ

สุรางค์ โค้วตระกูล (2548: 31) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ คุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลแสดงออกโดยพฤติกรรมที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งแวดล้อมที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และพฤติกรรมนี้จะคงเส้นคงวาพอสมควร

จากความหมายของบุคลิกภาพดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะหรือพฤติกรรมเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลที่แสดงออกมาทั้งภายในและภายนอก เป็นเอกลักษณ์หรือลักษณะนิสัยของบุคคลแบบเฉพาะ ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อเป้าหมายในชีวิต

2.1.5.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530: 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพประกอบด้วย พันธุกรรมสิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล กล่าวคือ

1. พันธุกรรม สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรม ส่วนมากเป็นลักษณะทางกาย เช่น ความสูงต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกายบางชนิด เช่น ตาบอดสี ศีรษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งลักษณะทางกายเหล่านี้เป็นอิทธิพลของพันธุกรรมที่มีผลต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

2. สิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของมนุษย์ทั้งพัฒนาการทางกาย ทางจิตและบุคลิกภาพ คือ บุคคลอื่นๆ รอบตัวเรา กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่นๆ นี้จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทักษะ และพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์

3. ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึง ระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และแม้ระยะสำคัญของพัฒนาการของมนุษย์ส่วนมากจะอยู่ในช่วงเด็กเป็นส่วนมาก

ฉลอง ภิมย์รัตน์ (2531: 29-30) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ มี 2 ปัจจัยใหญ่ๆ คือ

1. องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นการถ่ายทอดยีนส์จาก พ่อแม่ หรือบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลาน ได้แก่ ลักษณะทางด้านรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิวพรรณ อารมณ์ ตลอดจนระบบประสาทและเลือด เป็นลักษณะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

2. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นธรรมชาติและสภาพวัฒนธรรม ประเพณี กฎเกณฑ์ ระเบียบต่างๆ ในสังคมที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ เป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับสภาพสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ได้แก่ ลม ฟ้า อากาศ ที่อยู่อาศัย อาหาร ตลอดจนคนที่อยู่ใกล้ชิด องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนี้มีผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน

จากข้อความดังกล่าว สรุปได้ว่าอิทธิพลของพันธุกรรม ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล และสิ่งแวดล้อม เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลเกิดการพัฒนาบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน และส่งผลทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพต่างกันและส่งผลทำให้บุคคลมีเป้าหมายในชีวิตที่แตกต่างกัน

2.1.5.3 ประเภทของบุคลิกภาพ

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะเค้าหน้าหรือโครงสร้างต่างๆ ของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อว่ามนุษย์เรานั้นมีลักษณะสรีระเป็นแบบๆ ไป แต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแต่ละอย่าง (Luthan. 1989: 160) ดังนั้น จึงมีผู้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็นหลายประเภท เช่น ความคิดของจุง (Hergenhaen. 1990 : 58-85 ; citing in Jung. n.d.) ได้พิจารณาบุคลิกภาพของคนโดยยึดถือสังคมเป็นหลัก เขาได้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคลิกภาพที่ชอบเก็บตัว (Introvert) เป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น เคร่งครัดต่อระเบียบแบบแผน มีมาตรฐานการและกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการควบคุมอุปนิสัยของตนเอง เชื่อตัวเอง และการกระทำทุกอย่างที่มักจะขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นส่วนใหญ่ บุคคลประเภทนี้จะผูกพันกับตนเองมากกว่าที่จะผูกพันกับสังคมหรือบุคคลอื่น

2. บุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) เป็นคนเปิดเผย คุยเก่ง ร่าเริง ปรับตัวได้ดีในสิ่งแวดล้อมต่างๆ มีความเชื่อมั่นในตนเองบนรากฐานของเหตุผลและความจริง

ฟรีดแมน และโรเซนแมน (สุธามาตย์ อนุชาต. 2543: 42; อ้างอิงจาก Friedman; & Rosenman. 1974) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามลักษณะที่แสดงออก โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี สรุปได้ดังนี้

1. บุคลิกภาพแบบ เอ หมายถึง มีบุคลิกภาพเร่งรีบ ชอบแข่งขัน ชอบทำงานให้ได้มากๆ ในเวลาอันสั้น มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความพยายามในการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว ทนไม่ได้รับการทำงานล่าช้า มีการต้องการพักผ่อนน้อยกว่าผู้อื่น และถูกกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกโกรธและก้าวร้าวได้ง่าย

2. บุคลิกภาพแบบ บี หมายถึง บุคลิกภาพที่มีความผ่อนคลาย ไม่รีบร้อน และไม่ก้าวร้าว มีลักษณะเรื่อยๆ เรื่อยๆ ชอบการพักผ่อนและการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ในการทำงาน และไม่ชอบการทำงานในเวลาอันรีบด่วน

จากเอกสารดังกล่าวดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่รวมอยู่ในตัวบุคคลที่สะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

2.1.5.4 การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

บุคลิกภาพแบบ เอ และบี แบบวัดที่ใช้ในปัจจุบัน มี 3 แบบ (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537: 15; อ้างอิงจาก Friedman; & Roseman. 1974) คือ

แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้คนที่ มี บุคลิกภาพแบบ เอ ไม่สามารถทน เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงทางด้านกายภาพ

มาตราวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ ของเฟรมมิงแฮม (Fremingham Type A Scale: FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบที่หนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ที่มีความกดดันในการทำงาน

แบบสำรวจการกระทำของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey: JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนวัดสูงนี้ เป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำงานด้วยความเร่งรีบ ไม่ลดละต่อความอ่อนล้าหรือการทำงานที่ประสบความล้มเหลว นอกจากนี้ยังรายงานว่าตนเองทำงานหนักและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ รายงานว่า มีความต้องการก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น รับรู้ที่ได้รับแรงเสริมจากการทำงานกว่าอีกทั้งยังมีระดับการศึกษาสูงกว่า

นอกจากนี้ สตรูเบและคนอื่นๆ (Strube; et al. 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ว่า เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบ เอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรม

ตนเองว่า มีการแสดงออกอย่างไรและได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับในการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์ผลและมีความรู้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้บุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

2.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต

2.1.6.1 ความหมายของสุขภาพจิต

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) ให้ความหมายสุขภาพจิตว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะปรับตัวให้มีความสุขอยู่กับสิ่งแวดล้อมและสังคมได้ดี มีสัมพันธภาพอันดีงามกับบุคคลอื่น และดำรงชีวิตด้วยความสมดุล มีความสุขสบายใจ รวมถึงสามารถสนองความต้องการของตนเองในโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงโดยไม่มีข้อขัดแย้งภายในจิตใจ (นวลละออรุณ. 2534: 71 – 72; อ้างอิงจาก องค์การอนามัยโลก ม.ป.ป.)

กรมการแพทย์ (2539: 3) ได้ให้ความหมายสุขภาพจิต คือ สภาพจิตใจของบุคคลที่สามารถแก้ปัญหา ปรับตัวและจิตใจได้อย่างเหมาะสมกับสังคมสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง สามารถดำรงชีวิตได้อย่างสุขสบายตามอัตภาพ และปราศจากอาการโรคจิตโรคประสาท

2.1.6.2 สาเหตุของการเกิดปัญหาสุขภาพจิต

สุจริต สุวรรณชีพ (2528: 18) ปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต คือ

1. ความต้องการพื้นฐานตั้งแต่กำเนิดทางร่างกายและจิตใจที่ไม่ได้รับการตอบสนองก่อให้เกิดปัญหาภายหลัง
2. ปัญหาความขัดแย้งขัดข้องของตนเอง ครอบครัว สมาชิก ความรับผิดชอบ ความบกพร่องของการดำเนินชีวิตในครอบครัว ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น
3. ปัญหาด้านเศรษฐกิจการดำรงชีวิตในสังคม ดัชนีอุปสรรคการดำเนินชีวิต การผิดพลาด ความคาดหวัง เป้าหมาย อุปสรรค ความต้องการต่างกัน
4. ปัญหาจากสิ่งแวดล้อม การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ที่มีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้งภูมิหลัง ปัจจุบัน ความวุ่นวายในสังคมกับการเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบัน การเอาตัวเอาเปรียบ ซึ่งดีซึ่งเด่น ออกดีต่อกันก่อให้เกิดปัญหากดดันจิตใจต่อเนื่องจนเกิดปัญหา

2.1.6.3 ลักษณะของผู้ที่มีสุขภาพจิตดี

สุภาพรณ โคตรจรัส (2527: 114–116) ได้กล่าวถึงลักษณะผู้ที่มีสุขภาพจิตดีดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีการรับรู้ตรงกับความเป็นจริงในด้านความคิด ความเข้าใจในสติปัญญาในการพิจารณาตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม คิดและทำอย่างมีเหตุผล เต็มใจ เผชิญปัญหาแก้ไข
2. สามารถเผชิญความตึงเครียดวิตกกังวลต่างๆ ในประสบการณ์ด้านอารมณ์สามารถรักษาระดับอารมณ์สถานการณ์ได้ถูกต้องเหมาะสม มีความมั่นคงทางอารมณ์ รักษาอารมณ์ได้ดี
3. เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการเข้าสังคม แสวงหากิจกรรมทางสังคม สัมพันธ์กับผู้อื่น จริงจัง จริงใจ ยอมรับเข้าใจในตนเองและผู้อื่นในผลประโยชน์เสมอกัน

4. ด้านการทำงาน ทำงานเต็มความสามารถเลือกอาชีพตรงกับความสามารถรับรู้ผลประโยชน์ตนเองและส่วนรวมมีคุณค่า สร้างสรรค์พลังในการทำงานใหม่ๆ

5. เป็นผู้มีความสามารถให้ความรักในมนุษย์ชาติอย่างจริงใจ เอื้อเฟื้อ โอบอ้อม มีน้ำใจ น่าเชื่อถือ ฟังพอใจเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นสุข

6. มีความเข้าใจในตนเองรับผิดชอบ ยอมรับในความเป็นจริงแก้ไขบกพร่องเปิดเผยรับผิดชอบตนเองและสังคม พัฒนาตนให้เต็มศักยภาพอยู่เสมอ สร้างสรรค์

7. กล้าเผชิญสังคมและสิ่งแวดล้อม อย่างมีประสิทธิภาพสม่ำเสมอ สามารถยอมรับแก้ปัญหาในสังคมและมีการแสดงออกที่เหมาะสม ควบคุมอารมณ์มั่นคงเปิดเผย

รณรุทธิ์ บุตรแสนคม (2535 : 16 – 17) กล่าวถึงลักษณะของคนปกติที่มีสุขภาพจิตดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. รู้จักเผชิญต่อความจริงของชีวิต ในความเป็นจริง
2. เป็นผู้มีอิสระเป็นตัวของตัวเอง
3. เป็นผู้ที่สามารถให้ความรักต่อผู้อื่น
4. รู้จักไว้วางใจผู้อื่นอย่างมีเหตุผล
5. มีการแสดงออกทางอารมณ์พอสมควร
6. มีความสามารถต่อการคิดถึงอนาคต
7. รู้จักผ่อนคลายทางจิตใจ
8. รู้จักปรับปรุงตนเองเข้ากับการทำงานได้
9. รู้จักเอ็นดูและอดทนต่อเด็ก บุคคลอื่นได้ดี
10. รู้จักปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับเรื่องเพศ
11. สามารถศึกษาและสร้างอารมณ์ที่สร้างสรรค์ให้เจริญก้าวหน้า

2.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก. 2520: 19; อ้างอิงจาก Kay. 1975) ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว โดยเห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นตัวเพิ่มลดความเร็วของพัฒนาการทางบุคลิกภาพทางจริยธรรมของบุคคลได้ และนักสังคมวิทยา พบว่า บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและปานกลางมีค่านิยมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์แตกต่างกัน เช่น การเก็บของตกได้แล้วคืนให้เจ้าของนั้นเป็นความดีควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลฐานะปานกลางผลสูง แต่เป็นสิ่งที่โง่เขลาและไม่ควรทำอย่างยิ่งในสังคมคนระดับต่ำ

พันทิพา อุทัยสุข (2525: 201-202) ได้แบ่งสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กดังนี้

1. ครอบครัวที่มีฐานะยากจน ความรู้สึกรับรู้ของพ่อแม่มีส่วนสำคัญมากต่อพฤติกรรมของเด็ก การมีฐานะยากจนแต่ถ้าพ่อแม่มีความขยันหมั่นเพียร พยายามในความเป็นอยู่มีความหวังจากความพยายามของตนเองก็จะเป็นสิ่งที่ดี ทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในพ่อแม่ของตนเองมีความมานะ

อดทน และสามารถจะยืนหยัดอยู่ได้โดยไม่อายใคร และในทางตรงกันข้ามถ้าพ่อแม่เห็นว่าการมีฐานะยากจนนี้เป็นการต่ำต้อย โทษโชคชะตา และท้อถอยแล้ว เด็กมักจะเป็นคนไม่จริงใจ รู้สึก อับอาย เพื่อนฝูง และเมื่อโตขึ้นก็หวังให้ราชรถมาเกยแทนที่จะพยายามหางานทำด้วยปัญญาและความสุจริต

2. ครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ครอบครัวที่พ่อแม่พอใช้ จะเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นไม่มีความรู้สึกกดดัน การใช้ชีวิตง่าย ๆ ทำให้เด็กไม่มีการฟุ้งเฟ้อ ถ้ามีการอบรมดี เด็กมักจะเป็นคนมีเหตุมีผล เข้าใจชีวิต มีความสุข และมักจะเป็นผู้ที่เข้ากับคนได้ทุกระดับ ในทางตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่รู้สึกว่าตนเองอยากได้นั้นได้นี้ให้เหมือนผู้ร่ำรวยอยู่เสมอแล้ว ครอบครัวมักจะมี ความขัดแย้ง มีความรู้สึกไม่สบายใจกับทุก ๆ ฝ่าย เด็กจะขาดความอบอุ่น และการที่ครอบครัวมีความขัดแย้งมากการอบรมเลี้ยงดูมักจะถูกปล่อยไปด้วย เด็กจะมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามไปด้วย

3. ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยนี้มักจะได้รับ การตามใจมาก ไม่เห็นคุณค่าของเงิน ไม่มีความกดดัน แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของบุคคลใน ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูด้วย ถ้าพ่อแม่ให้ความอบอุ่นเต็มที่ ให้การอบรมดูแลถูกต้อง ไม่ตามใจเด็กมากเกินไป เด็กมักจะได้เปรียบเทียบกับมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า แต่ถ้าพ่อแม่ไม่เอาใจใส่ดูแลปล่อยให้เด็กเอาแต่ใจก็จะเป็นผลเสียอย่างมาก ทำให้เด็กเป็นคนดูถูกคน เอาแต่ใจตัว อารมณ์แปรปรวน ไม่มีเหตุผลและอาจถึงกับเข้ากับใครไม่ได้เลย ครอบครัวที่ร่ำรวยมีแนวโน้มที่พ่อแม่มักจะละเลยที่จะอบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักโลกแห่งความเป็นจริงและมักจะเอาใจเด็ก ในทางที่ผิดด้วย

โสภา ชูพิชัยกุล (2529: 108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนั้น อาจเป็นเพราะถ้าฐานะทางเศรษฐกิจดีเยี่ยม หมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สถานะทางการเงินของครอบครัวนั้น ๆ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ที่แตกต่างกันได้บ่งบอกถึงลักษณะนิสัยบางประการของแต่ละบุคคลได้ ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มมีลักษณะเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบหรือมีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

2.1.8 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

กุลหลาบ รัตนสัจธรรม และคณะ (2540: 13-15) ได้สรุปแนวคิดของสัมพันธภาพในครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีจะต้องมีพฤติกรรมที่แสดงความรักและความผูกพันกัน ในลักษณะต่อไปนี้

1. ต้องเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน หมายถึง การดูแลสุขภาพของกันและกัน อาหารการกิน การเล่าเรียนของบุตร ความทุกข์และความสุขที่ต้องการระบาย เป็นต้น

2. ต้องรู้จักคนที่เรารัก สำหรับบุตร ธิดา บิดา มารดา ก็ต้องเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับบุตร อุทิศตนบุตร จุดเด่นจุดด้อยเป็นอย่างดี

3. ต้องเคารพซึ่งกันและกัน หมายถึง การเคารพที่มาจากใจ ซึ่งมีพฤติกรรมแสดงออกหลายอย่าง เช่น การฟัง การเกรงใจ การเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เป็นต้น
4. ต้องมีความรับผิดชอบ หมายถึง การยอมรับความผิดหรือความชอบ
5. ต้องมีความไว้วางใจกันและกัน ควรมีต่อทั้งทางกายและทางใจ
6. ต้องให้กำลังใจกันและกัน อาจเป็นคำพูดหรือท่าทางที่ให้การสนับสนุน
7. ต้องให้อภัยกันและกัน ถ้ามีความรักอยู่ก็ให้อภัยให้กัน ยกโทษให้กัน
8. ต้องรู้จักสื่อสารในครอบครัว ควรใช้ปิยะวาจา ระหว่างบิดามารดากับบุตร
9. ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่าและคุณภาพ มีกิจกรรมร่วมกัน ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่มี
10. ต้องมีการปรับตัวตามภาวะที่เปลี่ยนแปลงของบุคคลในครอบครัว
11. ต้องรู้จักภาระหน้าที่ในครอบครัวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การอยู่ด้วยกันทุกคนต้องมีบทบาทหน้าที่ต่อตนเองและต่อสมาชิกในครอบครัว
12. มีความใกล้ชิดทางสัมผัส การสัมผัส เช่น การโอบกอดกันบ้างเป็นการแสดงความรักความอบอุ่นตามธรรมชาติของคน

2.1.9 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

สรวงศ์ จันทน์เอม (2525: 54-55) ได้ให้ความหมายของความคาดหวังไว้ว่า ความคาดหวัง (Expectation) คือ ความเชื่อว่าสิ่งใดที่น่าจะเกิดขึ้นและสิ่งใดบ้างที่น่าจะไม่เกิดขึ้น ความคาดหวังจะเกิดขึ้นได้ถูกต้องหรือไม่นั้นจะต้องขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของบุคคล เช่น บุคคลที่เคยมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับประสบการณ์ใหม่ก็อาจทำให้ทำการคาดเดาหวังได้ไม่พลาดเกินไป หรืออาจคาดหวังได้ถูกต้อง บุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนในสิ่งใดมักจะไม่มี การคาดหวังในสิ่งนั้น หรือหากมีการคาดหวังก็มักไม่เกิดขึ้นจริงตรงตามความคาดหวังไว้ ความคาดหวังที่ประสบความสำเร็จช่วยให้บุคคลมีทัศนคติต่อตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

อัจฉรา สุขารมณ์ (2542: 1) กล่าวว่า บิดา มารดา เลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดา มารดา มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาด้านสติปัญญาให้แก่ลูกพยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

สรุปได้ว่า ความคาดหวังมีอิทธิพลมาจากประสบการณ์เดิมและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่จะแสดงออกของบุคคลที่ถูกคาดหวังด้วย

2.1.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ลอว์เรนซ์ (Lawrens. 1976: 418) กล่าวว่า บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ถ้าผู้เรียนมีสภาพจิตใจ อารมณ์แจ่มใส รู้สึกตื่นตัวกระฉับกระเฉง ก็จะมี ความสนใจในการเรียน และย่อมช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

วิธฮอล (Withall. 1979: 347) กล่าวว่า การเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบรรยากาศในการเรียนรู้นั้นมีความหมายต่อตัวผู้เรียน กล่าวคือ นักเรียนเห็นว่าประสบการณ์ตรงนั้น

ตรงกับความต้องการและเหมาะสมกับบุคลิกภาพลักษณะของเขา และไม่ใช้บรรยากาศที่ขู่เข็ญ กล่าว
ว่า นักเรียนไม่รู้สึกว่าสถานการณ์นั้นๆ มีความน่ากลัว หากแต่รู้สึกว่าได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล
อื่นๆ ในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีแต่ความจริงใจต่อกัน

สุพิชญา ธีระกุล และคนอื่นๆ (2524: 182-187) ได้เสนอแนะทางการจัดสิ่งแวดล้อม
ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชา เช่น การ
วางแผนแนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป
ไม่มีเสียงดังรบกวน ภายในตกแต่งด้วยสีที่สวยงาม เป็นระเบียบ เพื่อช่วยให้บรรยากาศร่มรื่น น่า
เรียน สภาพห้องเรียนควรมีความยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณควรสะอาด สวยงาม โต๊ะเก้าอี้ มีเพียงพอกับ
จำนวนนักเรียนและขนาดต้องเหมาะสมกับผู้เรียน เพราะสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการ
เรียนการสอนเป็นผลดี

2. หลักสูตร คือ แนวทางที่โรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้
หลักสูตรที่ดีต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของวัย และตรงกับความต้องการของเด็กแต่ละ
วัย

3. แบบเรียนและบทเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้
และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนจะขาดเสียมิได้อีกทั้งสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนก็
คือ การจัดบทเรียนซึ่งครูควรพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน และ
เหมาะสมกับวัย ความรู้ ความสนใจ ความต้องการของเด็ก และท้องถิ่น

4. อุปกรณ์การศึกษา เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การ
จัดใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครู ว่า
จะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้เหมาะกับเนื้อหา เวลาและใช้ได้ถูกต้องเพียงใด

5. กิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการ
เรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ กิจกรรมที่ดี
ควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีกิจกรรมมากมายหลายอย่าง ที่
ครูสามารถจัดให้เด็กได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียน กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงและ
กิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างการประดิษฐ์ เป็นต้น

6. เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลา
เช่นเดียวกัน ครูต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไป
ตามเนื้อหาสาขาวิชาไม่ควรยึดติดตายตัว

7. สถานที่ที่ใช้ในการเรียนนั้น อาจไม่ได้หมายถึง ห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้ง
อาจเป็นสนามโรงเรียนหรือ สถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่ที่จะมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกรัก และ
บรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่น่าเบื่อ
หน่าย ช่วยให้สังคมของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตาม สถานที่ที่ใช้เรียนต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถ

ใช้สมาธิได้ และจะต้องไม่วิเวกวิงเวงจนดูสับสนน่ากลัว ไม่เสี่ยงภัยหรือใกล้สิ่งที่เป็นอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อการสอนโดยตรง

8. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้ และมีผลดีก็ต่อเมื่อ ผู้เรียนมีความพร้อมมีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้ และรับรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียน หรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่นสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนหากแสดงความรู้สึกว่ามีความวิตกกังวล มีความคับข้องใจ ครูจะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้นๆ เสียก่อนและพยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

9. ผู้สอนและวิธีสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลดี นักการศึกษาต่างประเทศ และนักการวิจัยทางการศึกษาได้ระบุแน่ชัดว่า ยังไม่มีอุปกรณ์การสอนใดๆ ในโลกนี้จะใช้แทนครูที่มีความสามารถทางการสอนได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน คือสภาพแวดล้อมที่ ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนหรือห้องเรียนสามารถจะทำให้นักเรียนอยากเรียนรู้อะไรในการเรียนวิชานั้นๆ และผู้วิจัยคาดว่า ลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน น่าเป็นตัวแปรตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.1.11 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

พรรณี ชูทัย เจนจิต (2532: 316) กล่าวว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง หรือเลือกที่รักมักที่ชัง ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วย

ประทีป อังทรงธรรม (2542: 36) ได้แสดงทัศนะต่อความสัมพันธ์ของการเป็นครูผู้มีบทบาทหน้าที่สอนสั่งและให้ความรู้แก่นักเรียนไว้ว่า การเรียนการสอนนักเรียนนั้นต้องไม่เพียงแต่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียนภายในห้องเรียนหรือโรงเรียนได้เพียงอย่างเดียว แต่ครูต้องพร้อมที่จะเป็นผู้ปลื้มร่างกายแรงใจต่อการมอบเนื้อหาความรู้ทั้งในและนอกบทเรียนในต่างสถานที่ได้อีกด้วย

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสำคัญ นอกจากด้านการเรียนการสอนและการให้การอบรมแก่นักเรียนแล้ว นักเรียนยังต้องการครูที่มีความรู้ มีประสบการณ์ และวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจ เห็นอกเห็นใจ เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ตลอดเวลา ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูจึงน่าจะเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อเป้าหมายในชีวิตเป็นอย่างมาก

2.1.12 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

เมดิสัน (สุธิตา หงสาชาติ. 2539: 44-45; อ้างอิงจาก Medison. 1985) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีส่วนทำให้นักศึกษามีบุคลิกเปลี่ยนแปลงไป คือ เนื้อหาวิชาที่เรียน อิทธิพลของเพื่อน วัฒนธรรมของนักศึกษา เช่น การแต่งกาย บุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน

กัญญา สุวรรณแสง (2533: 61-65) อธิบายว่าความสัมพันธ์ของนักเรียนมี 2 ลักษณะ คือ ความสัมพันธ์ทางอารมณ์และความสัมพันธ์ทางปัญญาโดยความสัมพันธ์ทางอารมณ์เป็น

ความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความผูกพัน ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน การกระทำที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบนี้ ยกตัวอย่างเช่น การท้าทาย การไต่ถามทุกข์สุข มีความเกรงใจ วางตัวในฐานะที่เหมาะสม ให้ความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ เป็นต้น

ปราณี พรณวิเชียร (2534: 76-78) กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติตนกับเพื่อนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ควรปฏิบัติดังนี้ ได้แก่ ให้ความสำคัญกับเพื่อน เก็บข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนไว้ เก็บข้อคิดต่างๆ ไว้ในใจ อย่าจดจำในสิ่งที่ให้ไป เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงน้ำใจบ้าง ฝึกเป็นผู้ที่อารมณ์ขันกับเพื่อน และนึกถึงมิตรภาพเก่าๆ กับเพื่อนให้กลับคืนมา

ศุภวดี บุญวงศ์ (2539: 19) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของนิสิต ถ้านิสิตสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อน นิสิตจะสามารถเรียนรู้บทบาทของตนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน ช่วยให้เกิดความรู้สึกรู้สึกดี มีความมั่นคง เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีสุขภาพจิตที่ดี สามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สรุปได้ว่า การที่นักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในด้านการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมต่อกัน ในด้านการให้ความร่วมมือความช่วยเหลือในทางด้านการเรียนรู้ และยอมรับฟังความคิดเห็นของกันและกันจะส่งผลต่อผลการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

2.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

นัท (Nutt. 1972: 650A) ได้ศึกษาปัญหาวัยรุ่น โดยการศึกษาวิเคราะห์จากบันทึกของครูและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาวัยรุ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 607 คน ครู 33 คน จากโรงเรียนมัธยมเวลด์ เซนทรัล (Weld Central Junior Senior High School) รัฐโคโรราโด ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนประสบปัญหาต่างๆ ดังนี้ ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับการงานของโรงเรียน ปัญหาความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ปัญหาทางจิตวิทยาสังคม ปัญหาด้านสันตนาการ และผลการศึกษา และผลการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าเพศและระดับชั้นมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อปัญหาของนักเรียนมากกว่าชั้นเรียน

2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

อารีย์ เศรษฐชัย (2520: 47-48) ได้วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าความรู้สึกประทับใจและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยพยาบาล สภาวิชาชีพไทย พบว่า นักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 2 และ 3 มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์กันและกันใน

ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า นักเรียนชั้นปีที่ 3 มีลักษณะ 2 ประการสูงกว่านักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องระดับชั้น ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ระดับชั้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลมีลักษณะหรือบุคลิกบางประการแตกต่างกัน เช่น ด้านความรับผิดชอบ ด้านความเชื่อมั่น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ระดับชั้นน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ริโอแดน และนอยซ์ (Riodan; & Noyce. 2001: 368-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของหลักสูตรมาตรฐานหลักวิชาคณิตศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 ถึงเกรด 8 ศึกษาโดยการเปรียบเทียบกับนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เรียนตามหลักสูตรเดิม กลุ่มที่ 2 เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลัก ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรมาตรฐานหลักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรเดิม

ฟินน์ และคนอื่นๆ (Finn; et al. 2003: 228-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หลักสูตรมาตรฐานหลัก โดยการศึกษากับครู 40 คน นักเรียน 1,466 คน จาก 26 โรงเรียน ผลวิจัยพบว่า สิ่งที่สำคัญมากที่สุด คือ การเตรียมการสอนตามหลักสูตร รองลงมา คือ พฤติกรรมการสอนของครูซึ่งมีผลในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมัญญา เสียงใส (2521: 46) ได้เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความวิตกกังวลด้านส่วนตัวและด้านการเรียนมากกว่าที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นราธร ศรประสิทธิ์ (2529: 96) ศึกษาปัจจัยทางสังคม และจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับความเครียดของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 6 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย และโรงเรียนหอวัง ผลการวิจัยพบว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำจะมีความวิตกกังวลมากกว่าในกลุ่มอื่น ซึ่งแสดงว่า เด็กนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่มนี้ จะมีความวิตกกังวลกับผลการเรียนของตนเอง ซึ่งจะส่งผลต่อตนเองในการที่จะสอบได้หรือสอบตก รวมไปถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ความถนัด ความสามารถ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮารัคคีวิคซ์และคณะ (วิลาสลักษณ์ ชัววัลลี. 2542: 37; Harackiewicz; et al. 1985) ได้ศึกษาผลการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองและแรงจูงใจภายในของนักเรียนมัธยมปลาย ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลเรื่องความสามารถเมื่อเทียบกับเกณฑ์จะเพิ่มการให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นของกลุ่มผลสัมฤทธิ์สูง ซึ่งจะส่งผลทางบวกต่อไปยังแรงจูงใจภายใน แต่สำหรับกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำข้อมูลเรื่องความสามารถจะส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งจะส่งผลทำให้แรงจูงใจภายในเพิ่มขึ้น ผลการวิจัยนี้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับแรงจูงใจภายในไม่ได้เป็นเส้นตรงสำหรับนักเรียนทุกคน กล่าวคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองจะส่งผลต่อแรงจูงใจภายในเฉพาะกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำเท่านั้น

ซิมเมอร์แมน, พอนซ์ และแบนดูรา (พัฒนา พลอยประไพ. 2541: 31; อ้างอิงจาก Zimmerman; Pons; & Bandura. 1992) ร่วมกันศึกษาบทบาทของความเชื่อในความสามารถแห่งตนและการตั้งเป้าหมายของนักศึกษาที่มีต่อการจูงใจตนเองให้เอาใจใส่หรือการกำกับตนเองทางการศึกษา ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 9 และ 10) จำนวน 102 คน เป็นชาย 50 คน และหญิง 52 คน พบว่าการตั้งเป้าหมายมีบทบาทต่อการเอาใจใส่ในการศึกษาเพราะความรู้สึกที่เป็นพันธะต้องรับผิดชอบต่อความปรารถนาที่เป็นเป้าหมายของตน และความชัดเจนในการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนมีอิทธิพลส่งเสริมให้บุคคลตั้งเป้าหมายได้สูงขึ้น

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ชูชีพ อ่อนโคกสูง และอนุสรณ์ อรรถศิริ (2549 : 48-51) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 369 คน ผลการวิจัยพบว่า พลังความสามารถแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียนและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง น่าจะส่งผลต่อแรงจูงใจของบุคคลนั้น ช่วยให้บุคคลมีเป้าหมายในชีวิตอย่างเหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียน

2.2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แจ๊คสันและลาฮาเดอร์น (พรเพชร โสติถิमानนท์: 2548: 53; อ้างอิงจาก Jackson; & Lahaderne. 1967) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 192 คน เป็นชาย 148 คน เป็น

หญิง 144 คน มีเชาวน์ปัญญาโดยเฉลี่ย 103.9 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพอใจครูน้อยที่สุด และความพอใจของนักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียนหรือเจตคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน และครูผู้สอนไม่มีความสัมพันธ์กันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2522: 61) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชลบุรี โดยใช้ตัวแปรด้านเจตคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สตูรูป และโบแลนด์ (อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533: 19-20; อ้างอิงจาก Strube; & Boland. 1986) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการวินิจฉัยความยากของงานกับความเพียรในการทำงานนั้นพบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้นบุคคลจะมีความเพียรในการทำงานนั้น พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้นบุคคลจะมีความเพียรพยายามในการทำงานลดลง และจะมีความเพียรพยายามมากในงานที่มีความยากปานกลาง ในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี นั้น มีความเชื่อถือในความสำเร็จและความสำเร็จและความล้มเหลวไม่แตกต่างกัน การวินิจฉัยความยากของงานและความเพียรพยายามมีความสัมพันธ์กันทางบวก

ไคลเวอร์และไวนด์เนอร์ (Kleiver; & Weidner. 1987: 204) ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิง 41 คน มีอายุระหว่าง 9-12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี ผลการวิจัยพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรม เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

2.2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

ชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535: 73-74) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร จำนวน 230 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มี

ความวิตกกังวลต่ำที่สุด และนักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความวิตกกังวลสูงกว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537: 105) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อย ตำรวจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีวิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้ ปัญหา ยกเว้น วิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ส่วนนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มี บุคลิกภาพแบบ บี มีวิธีการเผชิญปัญหาด้านต่างๆ แบบยอมยอม

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความเพียร พยายามในการทำงาน เพื่อประสบความสำเร็จมากกว่า รักความก้าวหน้ามากกว่า มีความเครียดและ ความวิตกกังวลในการทำงานสูงกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี ซึ่งบุคลิกภาพแบบเอ และบี มีอิทธิพลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า บุคลิกภาพน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิต

2.2.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กรีนเบิร์ก, ไวเกล และไลทซ์ (กรองกาญจน์ ใจเชื้อตรง. 2548: 37; อ้างอิงจาก Greenberg; Siegel; & Leitch. 1983) ได้ศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับบิดามารดาที่มี ต่อสุขภาพจิตวัยรุ่น ในด้านการมองเห็นคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจในชีวิต โดนศึกษาใน วัยรุ่นที่กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาในช่วงอายุ 12-19 ปี แยกเป็นเพศชาย 123 คน เพศหญิง 79 คน วัยรุ่นเหล่านี้อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง ผู้วิจัยได้สร้าง แบบสอบถามวัดการปรับตัวในชีวิตประจำวัน มโนคติต่อตนเอง ความพึงพอใจในชีวิต ความใกล้ชิด กับบิดามารดา และกลุ่มเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดา และกลุ่ม เพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นคุณค่าในตัวเอง และความพึงพอใจในชีวิต นอกจากนี้ยังพบว่า ความใกล้ชิดกับมารดามีอิทธิพลต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่นมากกว่ากลุ่มเพื่อน

2.2.6.2 งานวิจัยในประเทศ

จันทนา สุวรรณอาสน์ (2532: 79) ได้ศึกษาสุขภาพจิตของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ครูโรงเรียนประถมศึกษาชายกับครูประถมศึกษาหญิงมีสุขภาพจิต แตกต่างกัน ครูโรงเรียนประถมศึกษาที่มีรายได้เฉลี่ยต่างกันมีสุขภาพจิตแตกต่างกัน

สุธน คงคาชนะ (2537: 67) ได้ศึกษาสุขภาพจิตของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า รายได้ของครูอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัด ฉะเชิงเทรา มีอิทธิพลต่อสุขภาพจิตของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดฉะเชิงเทราที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติทางสถิติที่ระดับ .05

จากการเอกสารงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า สุขภาพจิตน่าจะเป็นปัจจัย หนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.2.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮาร์ทเชอร์ และเมย์ (วรพรรณ ศรีอุบล. 2535: 30; อ้างอิงจาก Hartshoe; & May.n.d.) ได้ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีพ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะโง่งน้อยกว่าเด็กที่มีพ่อแม่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และคนที่มีอายุมากจะโง่งน้อยกว่าคนที่มีอายุน้อย ถึงแม้ว่าจะให้ค่านิยมของความซื่อสัตย์สุจริตไว้เหมือนกัน

โรเบิร์ต เจ ไรท์ และ แอนดริว จี บีน (Robert J. Wright; & Andrew G. Bean. 1974; 277-283) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “The Influences of Socioeconomic Status in Predictability of College” เพื่อศึกษาอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการพยากรณ์ผลการเรียนในวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1631 คน ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดาและการศึกษาของมารดา โดยใช้แบบสอบถามความถนัดทางการเรียนด้านภาษา และคณิตศาสตร์ และใช้เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยด้วย นำผลมาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัยได้ดีกว่านักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

2.2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

วีรวรรณ อามระดิษ (2522: 26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เรื่อง ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีระเบียบวินัย การประหยัด การออมทรัพย์ และการเคารพผู้อาวุโส ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

จินตนา อินทรไทย (2525: 48-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากรอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกัน เป็นข้อบ่งชี้ประการหนึ่งที่ทำให้ลักษณะบางประการของบุคคลมีความแตกต่างกัน ได้แก่ ด้านจริยธรรม ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4

2.2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.2.8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แคลเดล และเลสเซอร์ (Kandal; & Lesser. 1962: 221-222) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า การตัดสินใจของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อ การศึกษาของบุตรมากกว่าสภาพเศรษฐกิจและกลุ่มเพื่อน

กรีนเบอร์ก เกอร์ ; และไลท์ (ละอองทิพย์ พลาณภาพ. 2532: 24; อ้างอิงจาก Greenberg Siegle ; & Leitch. 1983: 373-384) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับบิดา มารดาที่มีต่อสุขภาพจิตวัยรุ่นในด้านการมองคุณค่าในตนเองและความพึงพอใจในชีวิต ในระดับชั้น มัธยมศึกษา พบว่า บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบิดามารดาและกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการ มองเห็นคุณค่าในตนเองและความพึงพอใจในชีวิต

2.2.8.2 งานวิจัยในประเทศ

อรพินทร์ ชูชม (2522: 92) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านมีบทบาทต่อความพร้อมในการเรียนของเด็ก เด็กจะพร้อมในการเรียนถ้า บ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้น่าเรียน คือ ความเข้าใจต่อกันมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ไม่สร้างความหวาดหวั่นวิตกให้เกิดกับอารมณ์ของเด็ก

ลาดทองใบ ภูอภิรมย์ (2530: 25) ได้ศึกษาพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน ไทยพบว่า เด็กที่มีภูมิฐานทานการเสพยาเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและความรัก สนับสนุนมาก นอกจากนี้ยังพบอีกว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว ถ้าเด็กที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาและ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก จะช่วยให้เด็กสามารถต่อต้านอิทธิพลการชักจูงจากเพื่อน ได้มาก

ประกายทิพย์ พิชัย (2539: 78) ศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง จำนวน 1,009 คน พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

2.2.9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แจนแซน (Janssen. 1983: 280-A) ศึกษาความปรารถนาและความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร กับกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมปลายจำนวน 1,031 คน พบว่า อาชีพของบิดามีความสำคัญต่อการปรารถนาและความคาดหวังในด้านการศึกษา และอาชีพของบุตรชาย ในขณะที่อาชีพของมารดามีความสำคัญต่อความปรารถนาและความ คาดหวังในด้านการศึกษาและอาชีพของบุตรสาว

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

2.2.9.2 งานวิจัยในประเทศ

เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2535: 90) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี พบว่า การเลือกอาชีพของนักเรียนที่มีความสัมพันธ์กับเพศ ความสนใจในอาชีพ ค่านิยม และความคาดหวังของผู้ปกครอง

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

2.2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.2.10.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เลย์แมน (Layman. 1975: 721) ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอกลาโฮมา ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความเป็นระเบียบวินัย

มูร์ส (Moors. 1978: 263-269) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความไม่สนใจเรียนและระดับชั้นของนักเรียนกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่นักเรียนไม่สนใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้ความสนใจในเรื่องการแข่งขัน การควบคุม และการสนับสนุนจากครูผู้สอนในเกณฑ์ที่ต่ำ และนักเรียนที่มีความสนใจและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สูงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และครูผู้สอนให้อิสระในการทำงานแก่นักเรียน

2.2.10.2 งานวิจัยในประเทศ

วาสนา พิทักษ์สาลี (วันนา สงวนศรี. 2549: 70; อ้างอิงจาก วาสนา พิทักษ์สาลี. 2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมพัทธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรด้านลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชา ของนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่และโรงเรียนขนาดกลางพิเศษ มีค่า .09 และ .93 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์ (2539: 78) ได้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวะกลุ่มภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในห้องเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อปัญหาการ

เรียน ได้แก่ ห้องเรียนร้อนอบอ้าว อาคารเรียน อาคารปฏิบัติการแต่ละหลังอยู่ใกล้กันทำให้เกิดเสียงดังรบกวน ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการแออัดไม่เหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า บรรยากาศในชั้นเรียนควรมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนมีความเข้าใจผู้เรียน ครูมีความเป็นกันเองยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน นักเรียนจะลดความวิตกกังวลและตั้งใจเรียนด้วยความตั้งใจ นอกจากนี้วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนลักษณะทางกายภาพทางด้านการเรียน สภาพแวดล้อมในห้องเรียนและในโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน

2.2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.2.11.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โคแกน (Cogan. 1975: 135-139) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการสอนของครู ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์ และนักเรียน จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น อาจารย์ และนักเรียน มีความสัมพันธ์กันมากเท่าใด นักเรียนจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้ถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น และลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์และนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักเรียน นักเรียนมีความศรัทธาในตัวอาจารย์ ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มองเห็นการเรียนเป็นงานประจำ กิจกรรมเป็นงานอดิเรก การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

ลูวิส (Lewis.1989: 160) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Relationship Between Teachers and Students Regarding the Fundamental Attitude and Values of Democracy” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมและทัศนคติที่เป็นส่วนเกี่ยวข้องมาจากสัมพันธภาพของครูและนักเรียนในด้านภาวะการณ์เป็นพลเรือน ซึ่งผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่า สิทธิในการออกเสียงเป็นสิทธิพิเศษ และมีความคิดเห็นตรงกันว่าครูมีบทบาทหน้าที่ในการสอนหลักประชาธิปไตยและประวัติศาสตร์อเมริกันในทุกระดับชั้น

2.2.11.2 งานวิจัยในประเทศ

นลินี ธรรมอำนายสุข (2540: 102-105) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนกีฬาสภามหาวิทยาลัยสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์กันทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

กมลวัฒน์ วันวิชัย (2545: 43) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียน สตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น และมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า สัมพันธภาพอันดีระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น ทำให้นักเรียนสนใจการเรียน ยอมรับในตัวครู ส่งผลต่อนิสัยในการเรียนของนักเรียน ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน

2.2.12 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.2.12.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เลย์แมน (Layman. 1975: 7210) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอกลาโฮมา ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นเลิศทางวิชาการและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความสัมพันธ์กับนักศึกษาที่ตั้งใจเรียนมากกว่านักศึกษาที่ไม่ตั้งใจเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและความมีระเบียบวินัย

เดอคอสเตอร์ (ชนนุช บุญสิทธิ์. 2541: 28; อ้างอิงจาก Descoster. 1981) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในการมีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพอใจในสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

2.2.12.2 งานวิจัยในประเทศ

รัตนา ศิริพานิช (2530: 60) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการปรับตัวด้านการเรียนการสอนมากที่สุด คือมีความรู้สึกว่ามี การแข่งขันในการเรียนและรู้สึกว่าตัวเองไม่อบอุ่นมั่นคง รองลงมาคือ ปัญหาด้านการปรับตัวด้านความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน คือรู้สึกว่าตนเองว่าเหงาเมื่อขาดเพื่อน เมื่อไปขอความช่วยเหลือ รู้สึกว่าเพื่อนไม่จริงใจต่อกัน

วัชรินทร์ แก้วลา (2531: 85) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนในทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูนครราชสีมา โดยเสนอแนะว่า การพัฒนาสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนให้เอื้ออำนวยต่อการเสริมสร้างบุคลิกภาพของศึกษานั้น วิทยาลัยครูควรส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของเพื่อน กลุ่มพัฒนาคุณภาพของการจัดกิจกรรมนักศึกษา และการจัดให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา

สุใจ ตั้งทรงสวัสดิ์ (2532: 75) ได้ศึกษาการคบเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือในกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนรับการช่วยเหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า อิทธิพลของเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญต่อความรู้สึกของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ย่อมส่งผลต่อการเรียนที่จะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 4

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย

กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เป็นโรงเรียนแห่งแรกของคณะภคินีพระหฤทัย ของพระเยชูเจ้าแห่งกรุงเทพฯ ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2477 โดยท่านอธิการินี เซราฟิน เดอมา-รี ได้รับความเห็นชอบของ ฯพณฯ เรอเน แปร์โรส ประมุขมิสซังโรมันคาทอลิกกรุงเทพฯ ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งเป็นโรงเรียน เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2480 เปิดรับนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้อาคารที่พักของซิสเตอร์เป็นอาคารเรียน

ในปี พ.ศ. 2494 โรงเรียนได้รับการรับรองวิทยฐานะเทียบเท่าโรงเรียนรัฐบาล มีซิสเตอร์ สดับ พงศ์ศิริพัฒน์ เป็นผู้จัดการ และซิสเตอร์สุนีย์ สุพภาศรีเป็นครูใหญ่ยังคงใช้อาคาร ที่พักอาศัยของซิสเตอร์ เป็นอาคารเรียนต่อมาอีก 7 ปี รวมใช้ อาคารของอาราม เป็นอาคารเรียน ถึง 21 ปี โรงเรียนได้สร้างอาคารเรียนขนาด 8x88 เมตร ขึ้นเป็นอาคารเรียนหลังแรก ในปี พ.ศ.2501 (ต่อมาได้รื้อถอนและสร้างอาคารสิรินเทพขึ้นแทน) ด้วยความตั้งใจความอุตสาหะของคณะภคินีและคณะครู ที่ให้การอบรมสั่งสอนศิษย์จนทำให้โรงเรียนเริ่มมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักทั่วไป ทำให้ผู้ปกครองให้ความสนใจในการส่งบุตรหลานเข้ามาศึกษาในโรงเรียนมากขึ้น ทางคณะจึงได้ก่อสร้างอาคารเรียนหลังใหม่เพิ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2508 ต่อมาได้สร้างอาคารเรียนเพิ่มขึ้นอีก 2 หลัง เป็นอาคารเรียน 3 ชั้น ขนาด 10x64 เมตร ชื่อ "ตึกดวงหทัยนิรมล" และอาคารเรียน 4 ชั้น ขนาด 10x48 เมตร ชื่อ"ตึกพระแม่เจ้าแห่งสันติภาพ"

ในปี 2518 ทางโรงเรียนได้เปิดหลักสูตรอนุบาลขึ้นเป็นครั้งแรก โดยใช้อาคารเรียนเป็นเรือนไม้ทรงปั้นหยา 2 ชั้น จากนั้นการจัดการศึกษาในโรงเรียนเริ่มขยายตัวมากขึ้นมีผู้ปกครองให้ความสนใจส่งบุตรหลานเข้าอยู่ประจำ จึงสร้างอาคาร 3 ชั้น ชื่อ "ตึกพระเยซูกุมาร" ขึ้นในปี พ.ศ. 2519 โดยใช้เป็นที่พักของนักเรียนประจำ (ปัจจุบันได้รื้อถอนและสร้างอาคารเรียน 11 ชั้นขึ้นทดแทนชื่อว่า "อาคารหนึ่งศตวรรษคณะพระหฤทัย")

แม้ว่าขณะนั้นจะมีอาคารเรียนถึง 4 หลังแล้วก็ตามก็ยังไม่พอสำหรับปริมาณนักเรียนที่เพิ่มในแต่ละปีประกอบกับอาคารเรียนไม้ที่สร้างสำหรับชั้นก่อนประถมศึกษาใช้งานนานจึงถูกรื้อถอนและจัดสร้างอาคารเรียนหลังที่ 5 แทนอาคารเดิม เมื่อปี 2525 เนื่องจากเป็นปีที่จัดสมโภช กรุงรัตนโกสินทร์ครบ 200 ปี อาคารเรียนหลังนี้จึงใช้ว่า "ตึกสุวรรณสมโภช ร.ศ.200" เป็น อาคารเรียนที่มีห้องกิจกรรมต่างๆ มีอุปกรณ์ทางด้านโสตทัศนูปกรณ์ที่ช่วยให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ในปี พ.ศ. 2527 ทางโรงเรียนเปิดสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งขณะนั้น ซิสเตอร์

กุหลาบ นามวงศ์ เป็นผู้รับใบอนุญาตและผู้จัดการ ชิสเตอร์รุณณี วันมีเงิน เป็นครูใหญ่ ท่านได้เล็งเห็นความต้องการในด้านสถานที่ในการเรียนการสอนซึ่งมีความจำเป็นสูงขึ้นสำหรับการจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามหลักสูตรที่ดี ห้องเรียนต่างๆ ต้องแปรสภาพเป็นห้องที่จะอำนวยความสะดวกการเรียนการสอน ขณะเดียวกันกับจำนวนนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวนมากขึ้น ทางโรงเรียนจึงได้ขยายอาคารเรียนหลังใหม่เป็นอาคาร 7 ชั้น

ปี พ.ศ. 2528 ทางโรงเรียนจึงสร้างอาคารหลังที่ 6 ชื่อ "ตึกจอห์นพอลที่ 2" เพื่อจัดรับเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการเรียนในชั้นอนุบาล และในปีเดียวกันนั้น ทางโรงเรียนได้สร้างสระว่ายน้ำขึ้นเพื่อเป็นการสร้างเสริมพลานามัยให้แก่นักเรียน

ปี พ.ศ. 2529 โรงเรียนของเราได้พัฒนาและขยายตัวไปอย่างกว้างขวาง ทั้งในด้านอาคารสถานที่ งานพัฒนาบุคลากร งานพัฒนาด้านวิชาการ จนได้รับเลือกเป็นโรงเรียนผู้นำการใช้ หลักสูตรดีเด่น

ปี พ.ศ. 2530 วันที่ 9-10 มกราคม ทางโรงเรียนได้จัดฉลองโรงเรียนโอกาสครบรอบ 50 ปี โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สด็จเป็นองค์ประธานยังความปลื้มปิติมาสู่ชาวพระหฤทัย เป็นอย่างยิ่ง และในปีเดียวกันก็ได้รับการประกาศเป็นโรงเรียนปฏิบัติการตัวอย่างการนิเทศวิชาการภายในโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา

ปีการศึกษา 2531 ได้รับคัดเลือกจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็น โรงเรียนรับรางวัลพระราชทานระดับมัธยมศึกษาขนาดกลาง ขณะเดียวกันการอบรมสั่งสอนด้านคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ ของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ที่ดำเนินการควบคู่ไปกับการด้านวิชาการก็ได้ปลูกฝังและอบรมสั่งสอนมาโดยตลอด จากความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ของครูโรงเรียนจึงได้รับ "รางวัลจริยธรรมดีเด่น" ในปีเดียวกัน

นอกจากนั้นโรงเรียนได้สร้างอาคารเรียน 7 ชั้น ซึ่งสามารถขยายบริการ และอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก อาคารเรียนหลังใหม่นี้ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีในการพระราชทานนามว่า "อาคารสิรินเทพ" ทั้งทรงพระกรุณาเสด็จเป็นองค์ประธานการเปิดอาคารเรียน เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2531

เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2540 โรงเรียนได้จัดงานฉลองครบรอบ 60 ปี ของการก่อตั้งโรงเรียน โดยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชาทินัดดามาตุเสด็จเป็นองค์ประธาน และในวันที่ 28 มิถุนายน 2540 มีพิธีเปิดศูนย์การศึกษาพระหฤทัยอินเตอร์เน็ตซึ่งเป็นศูนย์อินเตอร์เน็ต และมัลติมีเดียเพื่อใช้ในการเรียนการสอนและให้บริการสำหรับนักเรียนชั้นก่อนประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คณะครูและผู้ปกครอง โดยมีคุณสุตารัตน์ เกยุราพันธุ์ เป็นประธานเปิดในงานดังกล่าว

ปีการศึกษา 2540 ได้รับคัดเลือกจากกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการให้เป็น สถานศึกษาที่จัดจริยศึกษาดีเด่น

ปีการศึกษา 2541 ได้รับคัดเลือกจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นโรงเรียนรับรางวัลพระราชทานระดับประถมศึกษาขนาดใหญ่ และชิสเตอร์สมพิศ กัตัญญ์ ผู้รับใบอนุญาต/ผู้จัดการ

ได้รับรางวัลผู้บริหารดีเด่นจากสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชน และเข็มทองครูสภา จากครูสภา

ปีการศึกษา 2542 ได้รับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกระทรวงศึกษาธิการ ในระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

ปีการศึกษา 2543 ชิสเตอร์สมพิศ กตัญญู ผู้รับใบอนุญาต/ผู้จัดการ ได้รับประกาศเกียรติคุณ "สตรีตัวอย่างประจำปี2543 สาขานำเพ็ญประโยชน์และพัฒนาส่งเสริมการศึกษา ภาคเอกชน" จากมูลนิธิเพื่อสังคมไทย (FOUNDATION FOR THE THAI SOCIETY)

โรงเรียนได้รับการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.) ในโครงการศึกษาแนวทางการวัดผลและประเมินผลคุณธรรม จริยธรรม กรณีศึกษา "โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์"

ปีการศึกษา 2544 ได้เข้าร่วมโครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช อันเนื่องมาจากพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี "สวนพฤกษศาสตร์โรงเรียนโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ หมายเลขสมาชิก 7-10110-003" โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการสนองพระราชดำริและเพื่อเป็นแหล่งที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและบูรณาการกับ วิชาต่างๆ และเพื่อบุคลากรจะได้เล็งเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ มีส่วนร่วมในการดูแลรับผิดชอบ มีจิตใจที่อ่อนโยน นำไปสู่การปลูกฝังคุณธรรมรวมทั้งในการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ปีการศึกษา 2544 ได้รับการประกาศเกียรติคุณบัตร โดยการคัดเลือกจากกรุงเทพมหานคร ให้เป็นสถานศึกษาน่ามองใน "โครงการหน้าบ้าน น่ามอง"

ปีการศึกษา 2545 ชิสเตอร์ ดร.สมพิศ กตัญญู ผู้รับใบอนุญาต / ผู้จัดการ ได้รับประกาศเกียรติคุณ "นักบริหารดีเด่น" สาขานักบริหาร - พัฒนาส่งเสริมการศึกษาภาคเอกชนดีเด่น จากมูลนิธิเพื่อสังคมไทย (FOUNDATION FOR THE THAI SOCIETY)

ปีการศึกษา 2545 ได้รับคัดเลือกจากกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นโรงเรียนรับรางวัลพระราชทานระดับมัธยมศึกษาขนาดใหญ่

ได้รับการตรวจเยี่ยมจากผู้ประเมินภายนอก สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.)

รับปริญญะราชทานโครงการสวนพฤกษศาสตร์โรงเรียน โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

รางวัลเหรียญทองโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ จากกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

รับรางวัลพระราชทานพุทธยานคราเหรียญเชิดชูเกียรติ รางวัลอันดับที่ 1 ระดับหน้าบ้านหน้ามอง ประเภทสวนสวยโรงเรียนนาม โครงการ "แมกไม้เมือง"

ปัจจุบันโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ มีซิสเตอร์กาญจนา สิงห์สา เป็นผู้อำนวยการ และซิสเตอร์สุรีย์พร ระดมกิจ เป็นครูใหญ่

3.2 วิสัยทัศน์ของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

ปฏิรูปการเรียนรู้ สู่การพัฒนาคุณภาพนักเรียน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม มีปัญญาและมีความสุข ในการดำรงตนอยู่ในสังคมด้วยจิตสำนึกของความเป็นไทย รักการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีบุคลิกภาพของการเป็นผู้นำ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทนต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

3.3 นโยบายของโรงเรียน

1. ส่งเสริม ปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. ส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนให้พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ
3. ส่งเสริมให้รู้จักพึ่งตนเอง ขยัน ประหยัดและอดออม
4. ส่งเสริมความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน
5. ส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย
6. ส่งเสริมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

3.4 ตราสัญลักษณ์

ตราสัญลักษณ์ของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์เป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนในเครือคณะภคินีพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าแห่งกรุงเทพฯ ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

H มาจากคำว่า Heart หมายถึง ดวงใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักความเมตตา โดยเลียนแบบดวงพระทัยของพระเยซูเจ้า

Holly หมายถึง ความเป็นผู้ฝึกฝนให้เพียบพร้อมด้วยจริยธรรมและคุณธรรมทุกประการ เป็นผู้คู่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญ

Home หมายถึง ความเป็นครอบครัวเดียวกัน ความเป็นพี่น้องและความเป็นหนึ่งเดียวกัน

Honest หมายถึง ความซื่อสัตย์อันเป็นคุณธรรมที่มนุษย์ทุกคนพึงมีพึงปฏิบัติ

Honour หมายถึง เกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ มีจิตสำนึกของการรักษาเกียรติและยอมรับในความมีเกียรติและศักดิ์ศรีของผู้อื่น

Humble หมายถึง ความสุภาพ ถ่อมตน ความอ่อนหวาน อันเป็นคุณสมบัติของกุลสตรี

สรุปได้ว่า สัญลักษณ์ H ในวงกลมเป็นศูนย์รวมของโรงเรียนในเครือคณะภคินีพระหฤทัยของพระเยซูเจ้า ซึ่งทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน มีเกียรติและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในสังคม

ใบไม้สีเขียว หมายถึง บุคคล

กิ่ง หมายถึง สังคมซึ่งต้องพึ่งพากันและกัน โดยสมาชิกของสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีชีวิตชีวาด้วยความเอื้ออาทรและดำรงชีวิตอย่างสันติสุข

3.5 ปรัชญาและคำขวัญของโรงเรียน

โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เป็นโรงเรียนในเครือคณะภคินีพระหฤทัยของพระเยซูเจ้าแห่งกรุงเทพฯ สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้เปิดทำการสอน

ตั้งแต่ชั้นประถมวัยถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นระยะเวลา 69 ปี ที่โรงเรียนมุ่งมั่นในการพัฒนาเยาวชนไทย ให้มีคุณภาพ มีคุณธรรม มีความรักเมตตาต่อกันและกันตามแบบอย่างพระเยซูเจ้าองค์อุปถัมภ์ของโรงเรียน

ปรัชญาของโรงเรียน “ ชื่อสัตย์ เมตตา วิชาเป็นเลิศ รัก-เกิดคุณธรรม ”

ชื่อสัตย์ หมายถึง คุณลักษณะของความประพฤติที่ตรง มั่นคง จริงใจ และยุติธรรม

เมตตา หมายถึง คุณลักษณะของจิตใจที่ปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับความสุข มีความรักด้วยจิตใจที่อ่อนโยน เสียสละ ให้อภัย ยอมรับผู้อื่นและมิตรกับทุกคน

วิชาเป็นเลิศ หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความขยันหมั่นเพียรทางการศึกษา จนบรรลุถึงเป้าหมายสูงสุดของชีวิต

รัก หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความรักต่อผู้อื่นเหมือนรักตนเองตามหลักธรรมของคริสต์ศาสนา

เกิดคุณธรรม หมายถึง คุณลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงความมั่นคงของจิตใจที่ฝักใฝ่คุณธรรมเสมอ

คำขวัญของโรงเรียน “ริเริ่ม รอบรู้ กตัญญู สามัคคี”

ริเริ่ม คือ เริ่มคิด เริ่มทำสิ่งที่ตั้งามถูกต้อง โดยมีต้องให้ผู้อื่นกระทำก่อน

รอบรู้ คือ แสวงหาความรู้ด้านต่างๆ เพื่อตนเองได้มีความรู้กว้างขวาง

กตัญญู คือ ความสำนึกในบุญคุณ ความดี ที่บุคคลอื่นมีต่อตนเองอยู่เสมอ

สามัคคี คือ ความร่วมมือร่วมใจทำงานอย่างพร้อมเพรียง ความปรองดองกัน เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 991 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 343 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 320 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 328 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 248 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 86 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1967 : 886-887) โดยใช้ระดับชั้นเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากร ออกเป็น 3 ระดับชั้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 343 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 320 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวน 328 คน

2. ผู้วิจัยประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane. 1967: 886-887) พบว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 248 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วน ประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 4 : 1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 86 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

ระดับชั้น	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	343	86
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	320	80
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	328	82
รวม	991	248

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 5 แบบคัดกรองสุขภาพจิต

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 11 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. ระดับชั้น

- () ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
() ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
() ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. เกรดเฉลี่ยสะสม.....

3. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้เฉลี่ย.....บาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของ ภัทราภรณ์ สังข์ทอง (2550: 133-134) ชูชีพ อ่อนโคกสูง และอนุสรณ์ อรรถศิริ (2548: 22)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert Scale Type) ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่วงว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความรู้สึกต่อตนเองตามความเป็นจริงมากที่สุด ได้แก่

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	นักเรียนเชื่อว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง					
00	นักเรียนเชื่อว่า นักเรียนสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
มาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
มาก	ให้คะแนน	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองน้อย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ของ พรเพชร โสติถิमानนท์ (2548: 66-69) รพีพรรณ สุราษฎร์กุล (2541: 148-153) และปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์ (2539 : 101-104)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามแนวคิดที่ได้จาก ข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ลีเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตัวอย่างแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ด้านความคิด

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา อ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็น การทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า					
00	การศึกษาระดับอุดมศึกษา ทำให้ นักเรียนมีความเป็นผู้นำมากขึ้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้คะแนน	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	5	คะแนน

ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา อ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงตามความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	นักเรียนสนใจในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
00	นักเรียนพอใจกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
มาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
มาก	ให้คะแนน	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3	คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา อ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยมากแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมากหรือแทบไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	นักเรียนมักหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
00	นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

เป็นประจำ	ให้คะแนน	5	คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	2	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

เป็นประจำ	ให้คะแนน	1	คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	4	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีเจตคติทางบวกต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีเจตคติเป็นกลางต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีเจตคติทางลบต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพ ของ จิตกร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 116-117) ลดาวัลย์ พรอนันตชัย (2548 : 106-107) และศิริวรรณ สุวินท์ (2548 : 127-128)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพ ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียนให้อ่านข้อความแล้วพิจารณาว่า เป็นจริงตรงกับพฤติกรรมที่ปฏิบัติอยู่มากน้อยเพียงใด แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่ง ใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	นักเรียนเป็นคนที่เริ่มต้นทำสิ่งใด แล้วต้องทำให้เสร็จ					
00	นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจ ถ้างาน ของนักเรียนดำเนินไปอย่างล่าช้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ อัจฉรา วัฒนามงคล. (2533:32) ในการ
วิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนน	36 - 70	หมายถึง	ผู้มีบุคลิกภาพแบบ เอ
คะแนน	14 - 35	หมายถึง	ผู้มีบุคลิกภาพแบบ บี

ตอนที่ 5 แบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60

ผู้วิจัยใช้แบบคัดกรองสุขภาพจิตไทย จี เอช คิว 60 (Thai GHQ 60) ซึ่งเป็นแบบคัดกรอง
สุขภาพจิต ของโกลด์เบิร์ก และพอลวิลเลียม (David Goldberg and Paul Williams) แปลเป็นไทย
โดย นายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์ และคณะ (2539) ประกอบด้วย คำถาม 60 ข้อ เป็นแบบคัดกรอง
สุขภาพจิตเบื้องต้น ไม่สามารถวินิจฉัยโรคได้

ตัวอย่างแบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60

คำชี้แจง สุขภาพโดยทั่วไปของนักเรียนในระยะ 2 – 3 สัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง กรุณาตอบคำถามต่อไปนี้ โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ใกล้เคียงกับสภาพของนักเรียนในปัจจุบันหรือในช่วง 2 – 3 สัปดาห์ที่ผ่านมามากที่สุด โดยไม่รวมถึงปัญหาที่ท่านเคยมีในอดีต และ กรุณาตอบคำถามทุกข้อ

ในระยะที่ผ่านมา ท่าน.....

1. รู้สึกสบายและมีสุขภาพดี

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

2. รู้สึกต้องการยาบำรุงให้มีกำลังวังชา

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้ที่ตอบ 2 ข้อแรก จะได้คะแนน 0 คะแนน

ผู้ที่ตอบ 2 ข้อหลัง จะได้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของ ธนา นิลชัยโกวิทย์ และคนอื่นๆ (2539)

ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

มีคะแนนตั้งแต่ 0 – 11

ผลคือ สุขภาพจิตดี

มีคะแนนตั้งแต่ 12 ขึ้นไป

ผลคือ สุขภาพจิตบกพร่อง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ของ ภัทรา พาชัยยุทธ (2547)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อ ผู้ปกครองด้านการเรียน เมื่อนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน นักเรียนจะปรึกษาผู้ปกครอง					
00	พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อ นักเรียน ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของ นักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ของวิรัชามกุลเพิ่มทวีรัตน์ (2547 : 50-52)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนตั้งใจเรียน					
00	ผู้ปกครองไม่คาดหวังผลการเรียนที่ดีจากนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียนน้อย

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีขั้นตอนสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ของ ประกายทิพย์ พิชัย (2539) เสาวรัตน์ จุฬรัตน์ (2535) และพูนทรัพย์ วงศ์พานิช (2533)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียนแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่ง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>สถานที่เรียน</u> ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบ เรียบร้อย					
00	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u> โรงเรียนมีอุปกรณ์เพียงพอกับ จำนวนนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ของจิตติกร ชินสุวรรณพานิช (2546: 119-120) และลดาวัลย์ พรอนันตชัย (2548: 111)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู</u> นักเรียนเชื่อฟังครู					
00	<u>การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน</u> นักเรียนสามารถปรึกษาครูได้ทุก เรื่อง					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ไม่ดี

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ของ วิจิตร ชินสุวรรณพานิช (2546 : 120) และลดาวัลย์ พรอนันตชัย (2548: 112)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	นักเรียนเข้ากับเพื่อนไม่ได้					
00	นักเรียนสามารถปรึกษาเพื่อน ได้ทุกเรื่อง					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 11 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

11.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต

11.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต ของ ชูชีพ อ่อนโคกสูง และอนุสรณ์ อรรถศิริ (2549 : 23) และอริศรา จารุรัตน์ (2547: 157-161)

11.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 11.1 และข้อ 11.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert scale Type) ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านการศึกษา</u> นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้ตรงกับความต้องการของตนเอง					
00	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านอาชีพ</u> หากมีความสนใจในอาชีพใด นักเรียนจะศึกษาอาชีพนั้นอย่างละเอียด					
000	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านส่วนตัวและสังคม</u> นักเรียนสามารถวางแผนการใช้ เวลาว่างให้เกิดประโยชน์					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีเป้าหมายในชีวิตดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีเป้าหมายในชีวิตดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา โดยตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง- กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม ดังนี้

2.1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.772-8.681

2.2 แบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 22 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.557-6.230

2.3 แบบสอบถามบุคลิกภาพ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.315-6.584

2.4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 31 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.647-8.383

2.5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.798-7.973

2.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.060-7.339

2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.184-7.948

2.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.757-7.632

2.9 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 46 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.150-9.818

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองเท่ากับ .7902

3.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา
เท่ากับ .8343

3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามบุคลิกภาพเท่ากับ .7089

3.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
เท่ากับ .9117

3.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน
เท่ากับ .7769

3.6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
เท่ากับ .8518

3.7 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
เท่ากับ .8356

3.8 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
เท่ากับ .8816

3.9 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิตเท่ากับ .9401

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อไปขออนุญาตจากนายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์ ในการขอใช้แบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 3-7 มกราคม 2551 จำนวน 248 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ตอบมาตรวจความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม คือ ตอบคำถามครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1
 - 3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Square)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
$\hat{Y}$	แทน	สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตโดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตโดยใช้คะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	เป้าหมายในชีวิต
X_1	แทน	ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
X_2	แทน	ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
X_3	แทน	ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

X ₄	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X ₅	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
X ₆	แทน	การรับรู้ความสามารถของตนเอง
X ₇	แทน	เจตคติต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
X ₈	แทน	บุคลิกภาพ
X ₉	แทน	สุขภาพจิต
X ₁₀	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X ₁₁	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน
X ₁₂	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X ₁₃	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X ₁₄	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อแสดงข้อมูลด้านส่วนตัวในแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยแสดงค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิต โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้น

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา บุคลิกภาพ สุขภาพจิต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และเป้าหมายในชีวิต

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอจำนวนและร้อยละของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้น ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นที่ศึกษา

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวนคน	ร้อยละ
ระดับชั้น	มัธยมศึกษาปีที่ 4	86	34.68
	มัธยมศึกษาปีที่ 5	80	32.26
	มัธยมศึกษาปีที่ 6	82	33.06
	รวม	248	100.00

จากตาราง 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.68 รองลงมาคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 33.06 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.26 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 เสนอค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา บุคลิกภาพ สุขภาพจิต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และเป้าหมายในชีวิต ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา บุคลิกภาพ สุขภาพจิต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และเป้าหมายในชีวิต

ปัจจัย	$\bar{X}$	S.D	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.14	.59	สูง
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	55080.65	56817.07	ปานกลาง
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	3.62	.37	มาก
เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา	3.90	.40	ทางบวก
บุคลิกภาพ	3.47	.40	แบบ เอ
สุขภาพจิต	11.29	9.76	สุขภาพจิตดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	3.77	.54	ดี
ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน	3.73	.34	มาก
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.24	.51	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.25	.48	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.73	.49	ดี
เป้าหมายในชีวิต	3.64	.43	ดีพอใช้

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมาก มีเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาทางบวก มีบุคลิกภาพเป็นแบบเอ มีสุขภาพจิตอยู่ในระดับสุขภาพจิตดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองอยู่ในระดับดี มีความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อ

นักเรียนอยู่ในระดับมาก มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู อยู่ในระดับดีพอใช้ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดี และมีเป้าหมายในชีวิตอยู่ในระดับดีพอใช้

ตอนที่ 3 เสนอผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โดยวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

X	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	Y
X ₁	1.000	-.503**	-.512**	-.181**	-.037	-.004	-.151*	-.109	.146*	-.073	.126*	-.198**	-.153*	-.061	-.084
X ₂		1.000	-.485**	-.007	.016	-.066	.018	.012	-.064	.005	-.011	.101	.057	.044	.023
X ₃			1.000	.191**	.021	.069	.135*	.098	-.084	.068	-.116	.100	.099	.018	.062
X ₄				1.000	-.027	.073	.124	.250**	-.153*	.236**	-.056	-.005	.244**	-.036	.110
X ₅					1.000	-.021	.011	-.017	.038	.004	-.033	-.028	-.048	.069	.066
X ₆						1.000	.434**	.153*	-.172**	.249**	.221**	.097	.310**	.294**	.353**
X ₇							1.000	.161*	-.237**	.389**	.149*	.264**	.376**	.366**	.579**
X ₈								1.000	.014	.136*	.108	-.102	.006	-.108	.144*
X ₉									1.000	-.225**	.041	-.173**	-.270**	-.287**	-.270**
X ₁₀										1.000	.122	.215**	.375**	.228**	.484**
X ₁₁											1.000	.060	.022	.137*	.203**
X ₁₂												1.000	.489**	.329**	.239**
X ₁₃													1.000	.313**	.348**
X ₁₄														1.000	.494**
Y															1.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_6) เจตคติต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{14}) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_8)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ สุขภาพจิต (X_9)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_5)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	3	22.318	7.439	78.201**
Residual	244	23.212	.095	
Total	247	45.529		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่ามีปัจจัย 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โดยใช้
การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

องค์ประกอบ	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₇	.391	.056	.362	.579	.335	123.756**
X ₇ , X ₁₄	.260	.043	.299	.653	.427	91.179**
X ₇ , X ₄ , X ₁₀	.217	.039	.275	.700	.490	78.201**

$$a = .329$$

$$R = .700$$

$$R^2 = .490$$

$$SE_{est} = .308$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X₇) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₄) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X₁₀) ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ ร้อยละ 49 และได้้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .329 + .391 X_7 + .260 X_{14} + .217 X_{10}$$

สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .362 X_7 + .299 X_{14} + .275 X_{10}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 991 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 343 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 320 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 328 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 248 คน แบ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 86 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน และนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane. 1967 : 886-887) โดยใช้ระดับชั้นเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้นที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.772-8.681 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7902

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 22 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.557-6.230 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8343

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.315-6.584 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7089

ตอนที่ 5 แบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 31 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.647-8.383 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9117

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 7 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.798-7.973 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7769

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.060-7.339 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8518

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.184-7.948 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8356

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.757-7.632 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8816

ตอนที่ 11 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 46 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.150-9.818 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9401

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปขออนุญาตอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตจากนายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์ ในการขอใช้แบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 3-7 มกราคม 2551 จำนวน 248 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนมาครบทุกฉบับ
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามจำนวน 248 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ ผู้วิจัยนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตยกรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า :-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_6) เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{14})

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_8)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ สุขภาพจิต (X_9)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_5)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{14}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเป้าหมายในชีวิตได้ร้อยละ 49

5. สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .329 + .391 X_7 + .260 X_{14} + .217 X_{10}$$

5.2 สมการพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .362 X_7 + .299 X_{14} + .275 X_{10}$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_6) เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{10}) ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน (X_{11}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{13}) และ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{14}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1.1 การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมาก มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากจะสามารถรับรู้และเข้าใจตนเอง สามารถวางแผนได้ว่าควร จะเลือกเรียนด้านใดที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองมากที่สุด รวมทั้งสามารถประเมิน ความสามารถของตนเองในการกระทำสิ่งต่างๆ และสามารถตัดสินใจกระทำสิ่งนั้นให้บรรลุตาม เป้าหมายที่กำหนดได้ มีความเชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวใดๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นผล มาจากการกระทำของตัวนักเรียนเอง มีความมั่นใจในความสามารถของตนเองว่าสามารถเรียนได้ดี เพียงใด และคาดหวังในผลลัพธ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นภายหลังการกระทำนั้น ดังที่ อีวานส์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2541: 58; อ้างอิงจาก Evans. 1989) กล่าวว่า การรับรู้ในความสามารถของตนเองจะ ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถและมีความเชื่อมั่นที่จะทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ มีความอดทน อุทิศเวลา ไม่ท้อถอย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด และสอดคล้อง กับ ภัทรภรณ์ สังข์ทอง (2550: 113-116) ที่กล่าวว่า การเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะเรียน แม้ว่า การเรียนนั้นจะมีความยากหรืออุปสรรคต่างๆ แต่เมื่อมั่นใจว่าตนจะสามารถกระทำพฤติกรรมที่ เกี่ยวกับการเรียนได้ ก็จะพยายามจนบรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จะเห็นได้ว่าการรับรู้ ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรสำคัญในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล เพราะบุคคล เลือกที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา ถ้าเขาเชื่อว่าตนมีความสามารถเพียงพอที่จะกระทำ พฤติกรรมนั้น (Bandura. 1986: 393-395) การรับรู้ความสามารถของตนเอง จึงเป็นสิ่งสำคัญ

สำหรับนักเรียน และเป็นตัวกำหนดประสิทธิผลในการเรียนรู้ที่สำคัญของนักเรียน เมื่อนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง นักเรียนจะใช้ความสามารถของตนเองและพยายามทำให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยการวางแผน จัดการ ควบคุม และใช้วิธีการต่างๆ ปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเรียนของตน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนสามารถบรรลุเป้าหมายชีวิตตามที่วางแผนไว้ได้

การวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลงานวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ซูชีฟ อ่อนโคกสูง และ อนุสรณ์ อรรถศิริ (2548: 51-55) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า พลังความสามารถแห่งตน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน ของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียน ของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านิสิตที่มีพลังความสามารถแห่งตนมากจะมี เป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน มีความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนได้สำเร็จสูง และมีแรงจูงใจ ในการเรียนสูงด้วย และสอดคล้องกับการวิจัยของ เตือนเพ็ญ ทองน่วม (2546: 92) ที่ศึกษาการรับรู้ ความสามารถแห่งตน เป้าหมายการศึกษา และการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง รายงานตนว่าใช้กลยุทธ์การเรียนรู้โดยการ กำกับตนเองมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

ดังนั้น การรับรู้ความสามารถของตนเอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.2 เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีเจตคติทางบวกต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีเป้าหมายในชีวิตที่ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีเจตคติทางบวกต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา นักเรียนจะตั้งใจเรียน เข้าใจ บทเรียน มีความสนใจและสนุกในการเรียน มีความพอใจการเรียนการสอน ครูผู้สอน และบรรยากาศ ในการเรียนการสอน หมั่นทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ ต้องการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา คิดว่าการเรียนในระดับอุดมศึกษามีคุณค่า สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและการดำเนิน ชีวิตประจำวันในอนาคต ซึ่งถือว่ามีประโยชน์อย่างมาก นักเรียนจึงมองเห็นความสำคัญของการศึกษาต่อและเริ่มวางแผนเป้าหมายในชีวิตมากขึ้น ดังที่ เมเรินและเลมัน (รพีพรรณ สุฐาปัญญา กุล. 2542 : 37 ; อ้างอิงจาก Mehres and Lehman. 1990) กล่าวว่า นักเรียนจะเรียนได้ดีเพียงใดนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือเชาวน์ปัญญาเพียงอย่างเดียว องค์ประกอบอื่นๆ ก็มีอิทธิพลได้ เช่น แรงจูงใจ วุฒิภาวะ รวมทั้งทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อคุณค่าทางการศึกษา ต่อครู โรงเรียน และ วิชาที่เรียน

ดังนั้น เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครอง มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครองนั้น นักเรียนรู้สึกว่าจะได้รับความรัก การดูแลเอาใจใส่ และอบรมสั่งสอนอย่างดีในครอบครัว มีความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย มั่นใจในตนเองถึงความสัมพันธ์กับคนอื่นในบ้าน รวมถึงการที่ผู้ปกครองให้คำแนะนำ ทั้งด้านส่วนตัวและการเรียน ทำให้นักเรียนพร้อมที่จะเรียนรู้ ตั้งใจและไม่ทอดถอยเมื่อพบอุปสรรคในชีวิต ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ภัทรสิรินันท์ เสวตไอยาราม (2549: 67-77) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับการวิจัยของ ไชมอนด์ (Symond. 1973: 283-285) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงการยอมรับบุตร เปรียบเทียบกับการปฏิเสธบุตร ผลการวิจัยพบว่า บุตรที่พ่อแม่ยอมรับจะเป็นผู้ที่เพื่อนฝูงยอมรับเป็นอย่างดี ชอบเข้าสังคม สนใจการทำงาน มองโลกในแง่ดี มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีมโนคติเกี่ยวกับตนเอง คือรู้สึกว่าคุณค่า มีความอบอุ่นและปลอดภัย

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.4 ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับความคาดหวังจากผู้ปกครองมาก มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ได้รับความคาดหวังจากผู้ปกครองมากนั้น นักเรียนรับรู้ว่าคุณปกครองต้องการให้เรียนต่อในระดับที่สูงๆ ตรงกับความสามารถ ความถนัดและความสนใจของนักเรียน ต้องการให้นักเรียนประกอบอาชีพสุจริต มีโอกาสก้าวหน้าสูง เพราะอยากให้เด็กเรียนมีอนาคตที่ดี มีความมั่นคงในชีวิต จึงตั้งความคาดหวังไว้ให้นักเรียนสูง เมื่อผู้ปกครองตั้งเป้าหมาย ทั้งด้านศึกษา ด้านการประกอบอาชีพ ด้านส่วนตัวและสังคมเอาไว้ให้นักเรียน และต้องการให้นักเรียนบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงส่งผลให้นักเรียนวางแผนการดำเนินการเพื่อเป้าหมายในชีวิตในอนาคต มีความพยายามให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบันที่ดี รวมทั้งได้รับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป เพื่อให้มีความก้าวหน้าในชีวิต และประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของผู้ปกครอง โดยผู้ปกครองจะพยายามถ่ายทอดความเชื่อและค่านิยมทางการศึกษาไปสู่ลูก เนื่องจากผู้ปกครองเห็นความจำเป็นในสภาวะปัจจุบันที่มีการแข่งขันในสังคมมาก ดังนั้นนักเรียนที่มีความพร้อมมากกว่าก็ย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ที่ได้ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูก

เกิดความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่ปีติมารดาคาดหวัง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มอร์โรว์และวิลสัน (วิลโลว์รณ วิทยารมมรัช. 2543: 103-107; อ้างอิงจาก Morrow & Wilson. 1961) ที่ศึกษาการรับรู้และการยอมรับความคาดหวังของปีติมารดาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังจะมีอิทธิพลต่อลูก เมื่อลูกยอมรับในค่านิยมและเป้าหมายที่ปีติมารดาตั้งไว้ และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ วิลโลว์รณ วิทยารมมรัช (2543: 103-118) ที่ศึกษาศึกษาความคาดหวังของปีติมารดาต่อพฤติกรรมของนักเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนรับรู้ความคาดหวังจากปีติมารดา นักเรียนมีความรู้สึกอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนรับรู้ว่าเป็นปีติมารดาต้องการให้เรียนต่อสูงๆ เพื่อเป็นรากฐานความก้าวหน้าในงานและความสำเร็จในชีวิต เป็นความคาดหวังในทางที่ดีและไม่สูงมากเกินไป ในบางครั้งตรงตามความถนัด ความสามารถและความสนใจเพื่อให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียนจะตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจการเรียน มีเวลาดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียน ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริมเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.5 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนที่มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ได้แก่ มีขนาดห้องเรียนที่เหมาะสม มีความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย มีอากาศถ่ายเท มีแสงสว่างพอเหมาะ ปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน มีความพร้อมของสื่ออุปกรณ์การเรียน ทั้งความทันสมัยและคุณภาพการใช้งาน สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน นอกจากนี้การมีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ยังเป็นการสร้างบรรยากาศ จูงใจให้นักเรียนตั้งใจเรียน กระตือรือร้นในการเรียน อยากเรียนรู้ และไม่เบื่อหน่ายการเรียน ดังที่ สุพิชญา ชีระกุล และคนอื่นๆ (2524: 182-187) ได้กล่าวถึงลักษณะกายภาพด้านการเรียน อาทิ สื่อ อุปกรณ์การเรียน ห้องปฏิบัติการการเรียน และปัจจัยอื่นๆ ที่ดีมีความพร้อมจะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทธสิรินธร เสวตไอยาราม (2549: 67-77) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับครู ได้รับการยอมรับจากครู จะตั้งใจเรียน เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู ชักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยทั้งในด้านการเรียนและด้านส่วนตัว และการที่ครูตั้งใจอบรมสั่งสอน ให้ความรักความห่วงใย ให้คำปรึกษาและชี้แนะนักเรียนในการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนสามารถเรียนได้ประสบความสำเร็จ ไม่ท้อถอย พัฒนาตนเองไปในทิศทางที่พึงประสงค์ รู้สึกว่าตนมีคุณค่า สามารถช่วยเหลือตนเองและพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนสามารถคิดวางแผนเพื่อตั้งเป้าหมายในชีวิตได้อย่างเหมาะสม ดังที่ พรณี ชูทัย (2532: 361) กล่าวว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนด้วยผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546: 73-84) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และสอดคล้องกับการวิจัยของ ณัฏฐา จันทร์พอง. (2549: 104-121) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ห่วงใยไว้วางใจกัน รู้จักและเข้าใจตนเองยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล รู้จักการให้และการรับ ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เมื่อมีปัญหาต่างๆ ก็มีเพื่อนให้กำลังใจและให้คำปรึกษา มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป้าหมายในชีวิตร่วมกันกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สุใจ ตั้งทรงธรรม (2532: 75) ที่ศึกษาการคบเพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการทดลองนักเรียนที่ได้รับความช่วยเหลือในกลุ่มมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับความช่วยเหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

1.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ บุคลิกภาพ (X_8) แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้ เพราะ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ จะมีลักษณะรักความก้าวหน้า มีความกระตือรือร้นที่จะทำงาน พยายามแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง ทำงานด้วยตนเองด้วยความรวดเร็ว มีความเพียรพยายามและฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อประสบความสำเร็จในการทำงาน ย่อมส่งผลต่อการมีเป้าหมายในชีวิตที่ดีด้วย เพราะนักเรียนจะเป็นผู้ที่คาดการณ์ไกล รู้จักตัดสินใจ รู้จักแก้ปัญหา รู้จักการวางแผนในชีวิตและพยายามทำให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เนตรชนก พุ่มพวง (2546: 73-84) ที่ศึกษาเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ และสอดคล้องกับการวิจัยของ ญัฐนิช พงษ์สุวรรณ (2547: 53-62) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุนารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุนารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น บุคลิกภาพ จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ สุขภาพจิต (X_9) แสดงว่า นักเรียนที่มีสุขภาพจิตดี (ซึ่งได้คะแนนน้อย) มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีสุขภาพจิตดีจะมีความสมบูรณ์ทางด้านจิตใจ สามารถปรับตัว และมีความพร้อมในการดำรงชีวิตด้านต่างๆ อย่างมีความสุข และตามสภาพความเป็นจริงของตนเอง สามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ เมื่อนักเรียนรู้สึกว่าคุณมีความสุขและสามารถดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้ประสบความสำเร็จ ดังที่ กองสุขภาพจิต (2532: 1) ได้ให้ความหมายสุขภาพจิตไว้ว่า คือ สภาพความสมบูรณ์ของจิตใจ สภาพของจิตใจจะมีความสมบูรณ์เพียงใด ดูได้จากสมรรถภาพของจิตใจ ซึ่งได้แก่ความสามารถในเรื่องการผูกมิตร และคงความเป็นมิตร การแก้ปัญหาและปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ การทำใจให้ยอมรับในสิ่งที่อยากเป็นเท่าที่ได้เป็นอยู่จริงได้ด้วยความพอใจ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ญัฐนิช พงษ์สุวรรณ (2547: 53-62) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุนารีวิทยา

จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า สุขภาพจิตมีความสัมพันธ์ทางลบกับต่อความมุ่งมั่นในชีวิตของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรนารีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสุขภาพจิตดี (ซึ่งได้คะแนนน้อย) จะมีการวางแผน การตั้งเป้าหมาย หรือตั้งความมุ่งมั่นในชีวิตได้ดี

ดังนั้น สุขภาพจิต จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร มี 5 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (X_1) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (X_2) ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (X_3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_5) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนเพิ่งจะผ่านการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับช่วงชั้นที่ 4 ผ่านการสอบคัดเลือกเพื่อเรียนตามความสนใจและความถนัดของตนเอง เป็นช่วงที่นักเรียนต้องเริ่มเรียนในสายการเรียนที่เลือกไว้ ได้เรียนวิชาใหม่ที่ตรงกับความสนใจ มีความสนุกในการเรียนวิชาต่างๆ ที่ไม่เหมือนเดิม เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น เคมี ชีววิทยา เป็นต้น จึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีการตัดสินใจเลือกวางแผนและตั้งเป้าหมายในอนาคตไว้ให้ตรงกับสายการเรียนที่ตนชอบ เพื่อวางแผนทางศึกษาต่อและประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับความสามารถของตนในอนาคต

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 บางคนเป็นช่วงที่เพิ่งเข้าเรียนตามสายการเรียนที่เฉพาะทางมากขึ้น เนื้อหาวิชาที่ยากมากขึ้น ซึ่งนักเรียนบางคนไม่ได้เลือกสายการเรียนตามความสามารถที่แท้จริงของตน จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในการปรับตัวด้านการเรียน นอกจากนี้ยังต้องมีการปรับตัวด้านสังคม เนื่องจากอยู่ในช่วงที่ต้องทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ และสภาพแวดล้อมทางการเรียนใหม่ จึงส่งผลให้นักเรียนยังไม่สามารถวางแผนชีวิต และตั้งเป้าหมายในชีวิตที่ตรงกับความต้องการของตนเองได้อย่างเหมาะสม

3.2 ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีเวลาเตรียมตัวสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาอีกเพียง 1

ปี นักเรียนอยู่ในช่วงแสวงหาข้อมูลด้านต่างๆ เพื่อประกอบการวางแผนทางการศึกษาต่อให้ตรงกับความสามารถของตน และเตรียมพร้อมสำหรับการเผชิญปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอีก 1 ปีข้างหน้า นอกจากนี้นักเรียนยังเริ่มวางแผนเป้าหมายชีวิตร่วมกับเพื่อนในกลุ่มของตนเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวและการศึกษาต่อในอนาคต มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน จึงทำให้นักเรียนมีการตัดสินใจวางแผนและตั้งเป้าหมายในชีวิตในด้านต่างๆ ได้ดี

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 บางคนเริ่มสนิทสนมกับเพื่อนๆ ซึ่งเพื่อนบางกลุ่มมีพฤติกรรมการเล่นและความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เทียวเตรไม่สนใจการเรียน ประกอบกับนักเรียนเริ่มคุ้นเคยในวิชาเรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียนแล้ว ทำให้ไม่มีความกดดันมากเท่าแต่ก่อน นักเรียนเริ่มไม่ตั้งใจเรียน ใช้ชีวิตให้ผ่านไปวันๆ เท่านั้น เพราะส่วนใหญ่จะใช้ชีวิตสนุกสนานกับเพื่อน จึงทำให้นักเรียนยังไม่ได้เริ่มตั้งเป้าหมายในชีวิตที่ดี

3.3 ระดับชั้น : ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นช่วงของการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนเห็นความสำคัญของการเรียนมากขึ้น มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง และมีความทะเยอทะยานด้านการเรียนสูง เริ่มวางแผนอนาคต จึงมีการตั้งเป้าหมายในชีวิตด้านต่างๆ เช่น คณะที่อยากจะเข้าศึกษาต่อ ซึ่งสอดคล้องกับอาชีพที่ตนเองอยากทำในอนาคต เหล่านี้ล้วนส่งผลให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตดี

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนมีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 บางคนเมื่อใกล้การสอบเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ความเครียดและกดดันที่มากของนักเรียนกลายเป็นเกิดความรู้สึกท้อแท้ เบื่อหน่ายต่อการเรียนและการอ่านหนังสือ สอบ นักเรียนขาดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน เนื่องจากสายการเรียนที่เรียนในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง นักเรียนยังไม่ค้นพบความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตนเอง หรืออาจเกิดจากต้องเรียนตามความต้องการของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนไม่มีความชอบในด้านที่เรียน จึงทำให้ขาดแรงจูงใจภายในที่จะเรียนต่อ รู้สึกว่าไม่ได้ตัดสินใจด้วยตนเอง ถูกบังคับ ไม่ได้กำหนดอนาคตและไม่มีโอกาสวางแผนชีวิตด้วยตนเอง จึงส่งผลให้นักเรียนมีการวางแผนเป้าหมายชีวิตไม่ดี

ดังนั้น ระดับชั้น จึงไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แสดงว่า นักเรียนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนสูง มีเป้าหมายในชีวิตดี นักเรียนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นนักเรียนที่มีความพร้อมและตั้งใจเรียนในการเรียนอยู่เป็นพื้นฐาน มีแรงจูงใจในความสำเร็จ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนและสนใจในการเรียนมากขึ้นจากเดิม รู้สึกภูมิใจในผลการเรียน พร้อมกับการรักษาระดับผลการเรียนที่ดีไว้ เมื่อผลการเรียนดีก็จะได้รับคำชื่นชมจากคนรอบข้าง เช่น ผู้ปกครอง ครู เพื่อน เป็นต้น ซึ่งการประสบความสำเร็จด้านการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง และเริ่มมีการวางแผนหรือตั้งเป้าหมายชีวิตในอนาคต

นักเรียนบางคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี ทั้งนี้เพราะว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาดี ตั้งใจเรียน มีความขยันหมั่นเพียรพยายามอย่างสม่ำเสมอ เรียนได้ดีในหลายสาขาวิชา แต่ยังไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วตนเองชอบเรียนอะไร มีความถนัดในด้านใด จึงไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าอยากจะเรียนต่อในด้านใดหรือประกอบอาชีพใดต่อไปในอนาคต หรือนักเรียนบางคนผู้ปกครองเป็นผู้กำหนดกรอบในการเรียนและดำเนินชีวิต ซึ่งนักเรียนก็สามารถทำในสิ่งที่ผู้ปกครองกำหนดได้ดี ไม่รู้สึกอึดอัดและกดดัน แต่ทำให้ไม่รู้จักความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ดังที่ ฮาร์วิกเฮอส์ท (เสาวรัตน์ จุรัตน์. 2535: 21; อ้างอิงจาก Havighurst. 1963) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของเทอร์แมน (Terman) ว่าความแตกต่างของความสำเร็จของแต่ละบุคคลที่มีระดับสติปัญญาเท่ากัน ส่วนใหญ่เนื่องจากองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา นักการศึกษา นักวิจัย นักการแนะแนว พยายามที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัยว่ามียีนประกอบอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่าที่ปรากฏในงานวิจัยขณะนี้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อการวางแผนการดำเนินชีวิต

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

3.5 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แสดงว่า นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี มีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี มีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆ ให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งอุปกรณ์การเรียน หนังสือตำราเรียน พร้อมสนับสนุนการเรียนพิเศษและกิจกรรมที่นักเรียนสนใจ ทั้งด้านวิชาการและด้านอื่นๆ เช่น กีฬา ดนตรี ภาษา เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่เปิดกว้าง ผลักดันพลังความคิดสร้างสรรค์ มีความกระตือรือร้นในการขวนขวายหาความรู้ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีการวางแผนเป้าหมายในอนาคตดี

นักเรียนบางคนมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี มีเป้าหมายในชีวิตไม่ดี ทั้งนี้เพราะแม้ผู้ปกครองจะสามารถจัดสรรสิ่งต่างๆ ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี แต่

นักเรียนกลับคิดว่าครอบครัวมีพร้อมทุกอย่าง เคยชินกับความสะดวกสบาย คิดว่าไม่จำเป็นต้องกระตือรือร้น ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม เป็นการสร้างนิสัยที่เฉื่อยชา ไม่กล้าเผชิญอุปสรรคและความยากลำบาก ไม่แสวงหาสิ่งท้าทายใหม่ๆ ในชีวิต เมื่อคิดว่าทางบ้านมีกำลังที่จะสนับสนุนทุกสิ่งที่นักเรียนต้องการ จึงไม่มีความพยายามจะสร้างฐานะและใช้ชีวิตแบบไม่มีเป้าหมาย

ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จึงไม่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา (X_5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{12}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_8) อภิปรายผลได้ดังนี้

4.1 เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นปัจจัยอันดับแรกที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การที่นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทำให้เป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะ เมื่อนักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา ย่อมตั้งใจเรียน ขยันเรียน และสนใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นพิเศษ มองเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนต่อระดับอุดมศึกษาวาน่าสนใจ สามารถนำความรู้มาใช้ในชีวิตได้ มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะค้นคว้าข้อมูลในการเรียนต่อที่ตรงกับความสนใจของตน สนุกกับการหาความรู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยหรือคณะที่ตนต้องการจะศึกษาต่อ ดังที่ ปราณี รามสูตร (2528: 193-194) กล่าวว่า ทศนคติมีอิทธิพลทำให้บุคคลมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้ผลดี การตั้งจุดมุ่งหมายเป็นแรงจูงใจสำคัญที่จะผลักดันให้นักเรียนตั้งใจเรียน ตั้งใจศึกษาหาความรู้ ส่งผลถึงประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากที่สุด การมีเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาทางบวกจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้เป้าหมายการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาประสบความสำเร็จได้

ดังนั้น เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงเป็นปัจจัยอันดับแรกที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

4.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นปัจจัยอันดับที่สอง ที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ช่วงวัยนี้เพื่อนมีความสำคัญมาก การปฏิบัติตนที่เหมาะสมกับเพื่อนจะทำให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข เช่น การฟังพาดภัยกัน และกัน ทั้งด้านการเรียน ด้านอาชีพ และด้านส่วนตัว แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทางการเรียน มีความห่วงใยใกล้ชิด สนับสนุน ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความสำเร็จด้านการเรียน ก็ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสุข ความสามัคคี ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันตาม

ความสามารถและโอกาส สามารถปรึกษาปัญหาต่างๆ กับเพื่อนได้ เป็นการสร้างเสริมมิตรภาพที่ดีในกลุ่มเพื่อน เป็นแรงผลักดันที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับเป้าหมายชีวิตในอนาคตของตนเองร่วมกับเพื่อน หรือหากมีเป้าหมายที่ใกล้เคียงกัน อาจปรึกษาร่วมกันกับเพื่อนเพื่อวางแผนการปฏิบัติตนให้ประสบความสำเร็จบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ไปพร้อมๆ กัน สอดคล้องกับการวิจัยของ ณัฏฐ์ จันทร์ฟอง (2549: 107-121) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงเป็นปัจจัยอันดับที่สองที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ รองลงมาจากเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นปัจจัยอันดับที่สาม ซึ่งเป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครองทำให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตมาก ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรกที่เกิดขึ้นและสำคัญที่สุด ซึ่งมีอิทธิพลต่อการมีเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียนที่ให้การเอาใจใส่ดูแล ให้ความรักความอบอุ่นอบรมสั่งสอน รวมถึงให้คำปรึกษาแนะนำทั้งด้านส่วนตัวและด้านการเรียน ทำให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว หรือความเกรงกลัว หรือความรู้สึกห่างเหินกับผู้ปกครอง กล้าที่จะปรึกษาปัญหาหรือการวางแผนชีวิตของตนเองในอนาคต เมื่อผู้ปกครองให้คำชี้แนะ นักเรียนจึงยินดีรับฟังและปฏิบัติตามในแนวทางที่ตรงกับความต้องการในชีวิตของนักเรียน พร้อมเผชิญปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ พรเพชร โสติถิมานนท์ (2548: 93-102) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับการวิจัยของ สุทธิลักษณ์ ชนะสุข (2547: 51-60) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการดำเนินชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองส่งผลต่อการวางแผนการดำเนินชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง จึงเป็นปัจจัยอันดับที่สาม ซึ่งเป็นปัจจัยอันดับสุดท้ายที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัย

คอนแวนต์ รองลงมาจากเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต และผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการวางนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนในโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นสอดคล้องกับเป้าหมายในชีวิตของนักเรียน ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาและส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ทั้ง 3 ปัจจัย ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

1. ปัจจัยด้านเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหาร ครูประจำชั้น ครูแนะแนว ตลอดจนผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้กับนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมวิชาการ หรือจัดทัศนศึกษามหาวิทยาลัยให้นักเรียนได้รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาระดับอุดมศึกษามากขึ้น ได้เห็นสภาพแวดล้อมและการจัดการเรียนการสอนจริง เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกในการเรียน มีความสุขกับการค้นคว้าเปิดกว้างรับข้อมูลใหม่เกี่ยวกับการศึกษาต่ออย่างสม่ำเสมอ

2. ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตได้ดีเป็นอันดับที่สอง ดังนั้นผู้บริหารและครูควรร่วมสร้างความสัมพันธ์และสนับสนุนให้มีกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของนักเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือพึ่งพากันทั้งด้านการเรียน ด้านการประกอบอาชีพในอนาคต และด้านส่วนตัว เช่น ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นต้น

3. ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์เป้าหมายในชีวิตเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้นผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง ควรร่วมสร้างความสัมพันธ์และสนับสนุนให้มีกิจกรรมร่วมกันระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ กับนักเรียนมากขึ้น ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างสัมพันธภาพที่ดี เช่น ร่วมมือกับสมาคมศิษย์เก่าผู้ปกครองและนักเรียนจัดกิจกรรมพิเศษในช่วงวันหยุด หรือช่วงปิดเทอม เชิญตัวแทนผู้ปกครองในแต่ละสาขาอาชีพมาเล่าประสบการณ์และให้คำแนะนำการทำงานในอาชีพต่างๆ ที่นักเรียนสนใจในชั้นเรียนวิชาแนะแนว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตด้านอื่นๆ เช่น ลักษณะมุงอนาคต การตระหนักรู้แห่งตน การมองโลกแง่บวก และนิสัยการเรียน เป็นต้น
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับอุดมศึกษา เป็นต้น
3. ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ทั้ง 3 ปัจจัย คือ เจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ไปทำการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีเป้าหมายในชีวิตดี เช่น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม การใช้กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศรีเตชการพิมพ์.
- กมลวัฒน์ วันวิชัย. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน สตรีวัดอัปสรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมการแพทย์. (2529). กระทรวงสาธารณสุข, แผนการศึกษาแห่งชาติ 2533. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- กรองกาญจน์ ใจชื่อตรง. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความภาคภูมิใจในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กลุ่มเฝ้าระวังทางวัฒนธรรม. (2548). เด็กไทยในมิติวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม.
- กองสุขภาพจิต. (2532). รายงานแบบ ส. 2.1. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- กันยา สุวรรณแสง. (2531). การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- _____. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- กุหลาบ รัตนสังขธรรมและคณะ. (2541). สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเยาวชนและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- จรรยา เกษศรีสังข์. (2537). วิธีการเผชิญปัญหาของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทนา สุวรรณอาสน์. (2532). สุขภาพจิตของครูโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ ศรีอินทร์เขียว. (2542). การกำหนดเป้าหมายชีวิตของแรงงานสตรีโสดในภาคอุตสาหกรรม จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ประชากรศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา อินทรไทย. (2525). ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ฉลอง ภิมย์รัตน์. (2531). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ประจักษ์การพิมพ์.
- ชมภูช บุญสิทธิ์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยราชวชิรวิทยาเขต กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพูนุช พงษ์ศิริ. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในหอผู้ป่วย การปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ไทยกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวนชัย เชื้อสารุชน. (2522). ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดชลบุรี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชัยยงค์ ขามรัตน์. (2523). เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาเอกสุขศึกษา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง และอนุสรณ์ อรรถศิริ. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตติกร ชินสุวรรณพานิช. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนช่างฝีมือปฎิบัติวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิก. (2520). จริยธรรมของเยาวชน รายงานการวิจัยฉบับที่ 21. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เดือนเพ็ญ ทองน่วม. (2546, มิถุนายน). การรับรู้ความสามารถแห่งตน เป้าหมายการศึกษา และการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง. วารสาร สอ. ประเทศไทย. 6(1): 92-106.
- ณัฏฐา จันทร์ฟอง. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ณัฐนิช พงษ์สุวรรณ. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นในชีวิตของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุนทรวิทยา จังหวัดนครราชสีมา. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนากร ศรีชาพันธ์. (2539). ผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถในการเสิร์ฟเทนนิส. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธนา นิลชัยโกวิท และคนอื่นๆ. (2539, กรกฎาคม-กันยายน). “ความเชื่อถือได้และความแม่นยำของ General Health Questionnaire.” แบบคัดกรองสุขภาพจิต. 39(41) : 3.
- ธีระชน พลโยธา. (2549). การพัฒนาการตระหนักรู้ตนเองในการเตรียมตัวประกอบอาชีพของนิสิตวิชาเอกจิตวิทยา โดยให้บริการข้อเสนอแนะทางอาชีพ. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 28: 24-25.
- นภาพร ปรีชาสามารถ. (2545). จิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นวลละออ สุภาพล. (2534). ผลการฝึกทักษะในการรับวัฒนธรรมที่มีต่อคุณลักษณะของนักเรียนนายร้อยตำรวจ. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2533). คู่มือฝึกอบรมการวางแผนชีวิตและอาชีพ. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- _____. (2535). อาชีพศึกษา. ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 5 รอบ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นลินี ธรรมอำนวยสุข. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นันท์นภัส การะเกตุ. (2547). การพัฒนาโปรแกรมฝึกสร้างเป้าหมายชีวิตของเด็กในสถานสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาเพื่อพัฒนามนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.

- เนตรชนก พุ่มพวง. (2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป อึ้งทรงธรรม. (2542, ตุลาคม). การเปลี่ยนแปลงของสังคมกับการพัฒนาเด็กไทย. *การศึกษาปฐมวัย* .1(4):9-17.
- ปราณี พรรณวิเชียร. (2534, มิถุนายน). ทำอย่างไรไม่ให้เพื่อน. *วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. 3(1) : 76-78.
- ปราณี รามสุต. (2528). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา
- ปิยกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- ฝ่ายข้าราชการศึกษา. (2548). การเลือกเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียน ม.6.: สวนดุสิตโพล. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2548, จาก http://dusitpoll.dusit.ac.th/2548/2548_001.html
- พรรณ ชูทัย เจนจิต. (2532). ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม. จิตวิทยาเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพฯ : สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.
- _____. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: เสริมสิน พรี่เพรส ชีสเท็ม.
- พรทิพย์ เรียรไพสิฐ. (2542). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของพยาบาลสภาการศึกษาไทยตามแนวคิดทฤษฎีของแคทเทล. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรเพชร โสติถิमानนท์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล.
- พันทิพา อุทัยสุข. (2525). เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา. หน่วยที่ 1-10 สุขุทัยธรรมราชา. กรุงเทพฯ: รุ่งศิษย์การพิมพ์.

- พัฒนา พลอยประไพ. (2541). *การกำหนดเป้าหมายและการกำกับตนเองกับการประสบความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. (2535). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ภัทรสิรินธร เสวตไอยาราม. (2549). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทรา พาชัยยุทธ. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้นำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม จังหวัดสระบุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทราภรณ์ สังข์ทอง. (2550). *พัฒนาการของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่างกัน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทรียา มาลาทอง. (2545). *ความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายการเรียน การเรียนอย่างมีความสุขกับทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การพยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (2543). *คำพ่อสอน ประมวลพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- มาริษา นาคทับที. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้นำแบบประชาธิปไตยของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์วิทยาลัยการชลประทานจังหวัดนนทบุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รณยุทธ บุตรแสนคม. (2535). *สุขภาพจิต*. กรุงเทพฯ: คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล. (2541). *การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนสาขาวิศวกรรมศาสตร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- รัตนา ศิริพานิช. (2530). ปัญหาการปรับตัวของนักศึกษาไทยศูนย์รังสิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สาขาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- ลดาวลย์ พรอนันตชัย. (2548). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โรงเรียนวัดสร้อยทอง เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลาดทองใบ ภูอภิรมย์. (2530). บทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาเสพติด. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 37. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ละอองทิพย์ พลานภาพ. (2532). สุขภาพจิตกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรพรรณ ศรีอุบล. (2535). ผลการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้สไลด์เทปเป็นเทคนิค "แม่แบบ" ที่มีต่อเจตคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- วลีวรรณ ศรีเตชะวิวัฒน์. (2539). ปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรินทร์ แก้วลา. (2531). สภาพแวดล้อมสังคมในกลุ่มเพื่อนในทัศนะของนักศึกษาวิทยาลัยครู นครราชสีมา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา พิทักษ์เสรี. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียนสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2542). ผลของรางวัลภายนอกและการรับรู้ความสามารถของคนที่มีความ
แรงจูงใจภายในของนักเรียน. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิไลวรรณ วิทยารมณ. (2543). การศึกษาความคาดหวังของบิดามารดาต่อพฤติกรรมของ
นักเรียนตามการรับรู้ของรักเรียน. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่
บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสารการวิจัยทางการศึกษา. 18(3) : 8-11.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2539). “ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ รู้เขา รู้เรา”. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.
- ศิริวรรณ สุวินท์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขางาน
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี
จังหวัดสิงห์บุรี. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภวดี บุญวงศ์. (2529). รายงานการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาการปรับตัวของนิสิตในหอพักด้วยการ
ให้คำปรึกษารายกลุ่ม. คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- สมบุญณวัฒน์ สัตยารักษ์วิทย์. (2550). การพัฒนาตนเองสู่ความสำเร็จ. สืบค้นเมื่อ 24 กันยายน
2548, จาก <http://www.dpu.ac.th/artsciences/ge139/office/attach/1180407666.doc>
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมัญญา เสียงใส. (2521). ความวิตกกังวลและวิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุจิต สวรรณชีพ. (2528, มิถุนายน-กรกฎาคม). สุขภาพจิต. แนว. 12(23): 99.
- สุทธิลักษณ์ ชนะสุข. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการดำเนินชีวิตของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุชน คงคาชนะ. (2537). สุขภาพจิตของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัด
ฉะเชิงเทรา. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุธีตา หงษาชาติ. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบันบุคลิกภาพและพฤติกรรม
รับรู้ข่าวสารกับความรู้และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของ
นักศึกษาพยาบาล.วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพิชญา ชีระกุล และคนอื่นๆ. (2524). การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.
- สุพิตร สมาชิกโต. (2541, กันยายน-ธันวาคม). การกำหนดเป้าหมาย (Goal-Setting). *ศึกษาศาสตร์
ปริทัศน์*. 13(3): 1-12.
- สุภาพรณ โคตรจรัส. (2527). สุขภาพจิตในการดำรงชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาภรณ์ ธาตุดี. (2546). การเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นของมาตราวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ
สำคัญแบบชั่วเดียวและแบบสองช่วงที่มีความยาวต่างกัน. *ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผล
การศึกษา)* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมา ชัยลักษณ์านนท์. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมในการเลือกอาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี. *ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ จันทน์เอม. (2525). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- สุใจ ตั้งทรงสวัสดิ์. (2532). การใช้เพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อเพิ่มความรู้สึกรู้คุณค่าใน
ตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษาและ
แนะแนว)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. จันทบุรี: วิทยาลัยรำไพพรรณี.
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)*. สืบค้นเมื่อ 24 กันยายน 2548, จาก
<http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=139>
- เสาวรัตน์ จุลรัตน์. (2535). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา. *ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- โสภา ชูพิชัยกุล. (2529). ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศ.ส.
- อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล. (2533). ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับ
บัณฑิตศึกษา. *ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์)* กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. รายงานวิจัย ฉบับที่ 39. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ เศรษฐชัย. (2520). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ความรู้สึกกับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัย พยาบาลสมาคมชาติไทย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เอกรัตน์ ควรศิริ. (2542). การเปรียบเทียบความสามารถในการเลิฟแบดมินตันระหว่างกลุ่มที่ฝึกสมาธิและกลุ่มที่มีการตั้งเป้าหมาย. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Allport, Gordon W. (1974). *Attitude Reading in Attitude Theory and Measurement*. Edited by Martin Fishbein. New York: John Wiley and Sons.
- Anderson, MJ. (1995). Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning. *American Education Research Journal*. 7 (1) : 15-33.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundations of Thought and Action : A Social Cognitive Theory*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Cattell, Raymond B. (1970). *Personality and Motivation : Structure and Measurement*. New York : Harcourt, Brace,Word. : 2-3.
- Cogan,Morris L. (1975). Studies of Teacher Behavior in *The Journal of Experimental Education* 26.p. 135-139.
- Friedman, M ;& R.H. Roseman. (1974,February). Behavior Pattern and comary Angiographic Pinddings, *Journal of the American Medical Assocociation*. nd.
- Good, Carter V.; et al. (1973). *Dictionary of education*. New York : McGraw-Hill.
- Hurd,Donal Eugene. (1971,May). "The Relationship of Effective Variables to College Achievement,"*Dissertation Abstracts International*.11: 3795-A.
- Jones, Harold E. (1970). "Personality Development in Children. Austin:University of Texas Kaplan,Louis," *Mental Health and human Relations in Education*. New York: Harper and Brother Puplishers.
- Kahle, A. L.; & Kelly, M.L. (1984). Children's Homework Problems : A Comparision of Goal Setting and Parent Training. *Behavior Therapy*. 25(2) : 275-290.
- Lawrens, (1976). Student Perceptonal of the Classroom Learning Environment in Biology, Chemistry and Physics,*Journal of Research in Science Teaching*. : 418.

- Layman, Barbara Jean. (1975, May). "Perception of College Environment at Akalahoma State University by Incoming Freshman Students," *Dissertation Abstracts International*. 36(11): 721 0-A.
- Lloyd. M.A. (1985). *Adolescence*. New York: Harper&Row, Publishers.
- Locke, Edwin A. ; & Latharn, Gary P. (1990). *A theory of goal setting and task performance*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall.
- McClelland, David C. (1961). *The Achieving Society*. New York: Van Nostrand Company, Inc.
- Moos, R.H. (1978, April). "Classroom Social Climate and Student Absence and Grade," *Journal of Education Psychology*. 70(4): 263-269.
- Morgan, Mark. (1985). Reward-Induced Decrements and Increments in Intrinsic Motivation. *Review of Educational Research*. 54(1) : 5-30.
- Morris, Charles G. (1996). *Understanding Psychology*. 3 ed. New York : Prentice-Hal.
- Rokeach, Milton. (1970). *Beliefs, Attitudes and Value*. San Francisco: Jossey – Bass. Photocopied.
- Rouillard, Larrie A. (1995). *Goals and goal setting : planning to succeed*. London: Kogan Page.
- Samuel, William. (1981). *Personality: Searching for the sources of Human Behavior*. New York : McGraw-Hill.
- Symond, P.M. (1973). *Psychology of Parent-Child Relationship*. New York : Appleton Centery Croft Inc.
- Withall, John. (1979, March). The Deverlopment of A Technique for the Measurement of Social – Emotional Climate in Classroom. *The Journal of Experimental Education*. : 347.
- Wood Robert E.; & Locke Edwin A. (1987). The Relation of Self-Efficacy and Grade Goals to Academic Performance. *Educational and Psychological Measurement*. 47: 1013-1024.
- Yamane Taro. (1967). *Statistic and Introductory Analysis*. New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5646 , 5731

ที่ ศธ 0519.12/ ๗๕๕๐

วันที่ 13 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวธนาวรรณ ธนพรดี นิติศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์เวอร์นี กริทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวธนาวรรณ ธนพรดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

1๓๑๑ C-

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๕๕๘ /

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

13 ธันวาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง

เนื่องด้วย นางสาวธนาวรรณ ธนพรวดี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์เวณิ กริทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวธนาวรรณ ธนพรวดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสุรี จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์มือถือ 086-5579172

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือ

ที่ ศธ 0519.12/๘/53

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

4 มกราคม 2551

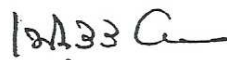
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์

เนื่องด้วย นางสาวชนาวรรณ ธนพดี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวอร์นี กริทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ตอบแบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ขอเก็บข้อมูลจำนวน 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ขอเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน ครั้งที่ 2 ขอเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 272 คน ในระหว่างเดือนมกราคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวชนาวรรณ ธนพดี ได้ทำการเก็บข้อมูลซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต มือถือ 086-5579172

ที่ ศธ 0519.12/ ๐ ๘56

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

23 มกราคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน นายแพทย์ธนา นิลชัยโกวิทย์

เนื่องด้วย นางสาวธนาพรรณ ธนพรดี นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ” โดยมี อาจารย์พาสณา จุลรัตน์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง กรรมการ ควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้แบบคัดกรองปัญหาสุขภาพจิต ไทย จี.เอช.คิว 60 ในการวิจัย ในระหว่างเดือนมกราคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขออนุมัติให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวธนาพรรณ ธนพรดี ได้เก็บข้อมูล เพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

1๗๖๖ C

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต มือถือ 086-5579172

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัย
คอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 11 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ
- ตอนที่ 5 แบบคัดกรองสุขภาพจิต
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 11 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิตของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด ดังนั้นขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็น เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถามฉบับนี้

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นางสาวธนาวรรณ ธนพรดี

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () และเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง.....ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. ระดับชั้น

- () ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
- () ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- () ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2. เกรดเฉลี่ยสะสม.....

3. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้เฉลี่ย.....บาทต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับ
ข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	นักเรียนเชื่อว่านักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง					
2.	นักเรียนคิดว่านักเรียนสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จได้					
3.	ถ้านักเรียนขยันผลการเรียนจะต้องดีขึ้นได้					
4.	ถ้านักเรียนตั้งใจทำงานใดยอมทำงานนั้นได้สำเร็จ					
5.	นักเรียนคิดว่าปัญหาทุกอย่างสามารถแก้ไขได้ด้วยสติปัญญาของตนเอง					
6.	ความพยายามของนักเรียนทำให้ประสบความสำเร็จในทุกเรื่อง					
7.	ชีวิตของนักเรียนถูกกำหนดด้วยการกระทำของตนเอง					
8.	ถ้านักเรียนตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี ในอนาคตต้องมีอาชีพการงานที่ดี					
9.	นักเรียนเชื่อว่าผลการเรียนจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับ การกระทำของนักเรียนเอง					
10.	นักเรียนเชื่อว่าถ้าตั้งใจอ่านหนังสือก็จะสอบตก					
11.	นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อจะได้มีอนาคตที่ดี					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12.	นักเรียนเชื่อว่าผลการเรียนจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับนักเรียนเอง					
13.	นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อจะได้มีอนาคตที่ดี					
14.	นักเรียนเชื่อว่าจะสามารถเข้าใจบทเรียนที่ครูสอนได้เป็นอย่างดี					
15.	นักเรียนไม่แน่ใจว่าจะสามารถเข้าใจทฤษฎีและแนวทางในการปฏิบัติที่ครูสอนได้					
16.	นักเรียนเชื่อว่าจะสามารถอธิบายทฤษฎีที่เรียนมาให้เพื่อนเข้าใจได้					
17.	นักเรียนเชื่อว่าจะสามารถนำความรู้ที่ครูสอนไปปฏิบัติได้					
18.	นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะสามารถทำข้อสอบได้ดี					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ด้านความคิด

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาเป็นการทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า					
2.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา สนับสนุนให้นักเรียนมีความเป็นผู้นำมากขึ้น					
3.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน					
4.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาช่วยให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้น					
5.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้					
6.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษามีประโยชน์ต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น					
7.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาช่วยให้นักเรียนรู้จักการวางแผนทำงานมากขึ้น					

ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	นักเรียนสนใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา					
2.	นักเรียนพอใจกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
3.	การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษามีเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจ					
4.	นักเรียนสนใจบทความเกี่ยวกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
5.	นักเรียนชอบกิจกรรมที่จัดในระดับอุดมศึกษา					
6.	นักเรียนรู้สึกเฉยๆ ต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา					
7.	นักเรียนรู้สึกภูมิใจที่ได้ศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
8.	นักเรียนรู้สึกไม่มั่นใจในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
9.	นักเรียนรู้สึกว่าเนื้อหาวิชาที่เรียนในระดับอุดมศึกษาสามารถนำไปใช้ได้จริง					

ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยมากแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมากหรือแทบไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย	บาง ครั้ง	นานๆ ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
1.	นักเรียนหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
2.	นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
3.	นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
4.	นักเรียนไม่เคยอ่านข่าวเกี่ยวกับการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา					
5.	นักเรียนตั้งใจเรียนสม่ำเสมอ เพื่อที่จะได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา					
6.	นักเรียนไม่เคยทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง แม้ อยากเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนรู้สึกว่าเป็นการเสียเวลามาก ถ้าต้องไปรอซื้อของจากร้านที่มีลูกค้าแน่น					
2.	นักเรียนคิดว่าคนรอบข้างทำงานไม่ถูกใจนักเรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
3.	นักเรียนรู้สึกว่าการบ้านให้เสร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้					
4.	นักเรียนรู้สึกทนไม่ได้ ถ้าต้องทำงานร่วมกับคนที่ทำงานอย่างขอไปที					
5.	นักเรียนเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนที่พูดมากไร้สาระ					
6.	นักเรียนรู้สึกทนไม่ได้ ถ้าต้องฟังคนที่พูดไม่รู้จบ					
7.	นักเรียนเป็นคนที่รับผิดชอบในการทำงาน โดยสามารถทำเสร็จก่อนกำหนดเวลาเสมอ					
8.	เมื่อนักเรียนกำลังฟังคนพูดไร้สาระ นักเรียนรู้สึกเบื่อและหาทางเลี้ยวออกมา					
9.	เมื่อนักเรียนต้องทำสิ่งซ้ำซาก นักเรียนรู้สึกหงุดหงิด					
10.	นักเรียนรู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรอรับบริการที่ร้านถ่ายเอกสาร					
11.	นักเรียนไม่ชอบให้มีอะไรมาขัดจังหวะการทำงานของนักเรียน					
12.	นักเรียนคิดว่าเวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนไม่สามารถทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ได้					
13.	นักเรียนรู้สึกโมโห ถ้ามีคนมาขัดจังหวะในขณะที่นักเรียนทำสิ่งที่ตั้งใจไว้					
14.	นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน					

ตอนที่ 5 แบบคัดกรองสุขภาพจิต Thai GHQ 60

คำชี้แจง สุขภาพโดยทั่วไปของนักเรียนในระยะ 2 – 3 สัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง กรุณาตอบคำถามต่อไปนี้ โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ใกล้เคียงกับสภาพของนักเรียนในปัจจุบันหรือในช่วง 2 – 3 สัปดาห์ที่ผ่านมามากที่สุด โดยไม่รวมถึงปัญหาที่นักเรียนเคยมีในอดีต และกรุณาตอบคำถามทุกข้อ

ในระยะที่ผ่านมาี้ ท่าน.....

1. รู้สึกสบายและมีสุขภาพดี
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
2. รู้สึกต้องการยาบำรุงให้มั่งคั่งวังชา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
3. รู้สึกทรมานและสุขภาพไม่ดี
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
4. รู้สึกไม่สบาย
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
5. เจ็บหรือปวดบริเวณศีรษะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
6. รู้สึกถึงคล้ายมีแรงกดที่ศีรษะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
7. สามารถมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ได้
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
8. รู้สึกว่าตนจะเป็นลมหมดสติไปในที่สาธารณะ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
9. มีอาการรบกวนหรือหนาว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
10. มีเหงื่อออกมาก
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
11. ตื่นเช้ากว่าปกติและหลับต่อไม่ได้
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
12. หลังจากตื่นนอนแล้วรู้สึกนอนไม่เต็มอิ่ม
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก

13. รู้สึกเฟื่องฟูมาก และไม่มีแรงแม้แต่จะกินอาหาร
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
14. นอนไม่หลับเพราะกังวลใจ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
15. รู้สึกตื่นตัวและความคิดว่องไว
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
16. รู้สึกมีกำลังวังชา
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
17. เมื่อเข้านอนใช้เวลา นานกว่าจะหลับได้
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
18. ไม่สามารถหลับได้สนิทหลังจากหลับแล้ว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
19. ผันไม่ดีหรือน้ำกลั้ว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
20. มีอาการกระสับกระส่ายหลับไม่สนิท
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
21. หทำอะไรทำและทำให้ตนเองไม่มีเวลาว่างได้
☐ มากกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ ค่อนข้างน้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
22. ทำอะไรช้ากว่าปกติ
☐ เร็วกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ ช้ากว่าปกติ ☐ ช้ากว่าปกติมาก
23. รู้สึกขาดความสนใจในกิจกรรมที่เคยทำตามปกติ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
24. ปลอยปลະละเลย ไม่สนใจรูปร่างหน้าตาของตนเอง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
25. พึงพิถีพิถันกับการแต่งตัวน้อยลง
☐ พึงพิถีพิถันมากกว่าปกติ ☐ เท่าๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
26. ออกไปนอกบ้านบ่อยเท่าที่เคย
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
27. จัดการกับสิ่งต่างๆ ได้ดี พอๆ กับคนส่วนใหญ่ที่อยู่ในสภาพเดียวกับท่าน
☐ ดีกว่ามาก ☐ ดีพอๆ กัน ☐ ค่อนข้างน้อยกว่า ☐ น้อยกว่ามาก
28. รู้สึกว่าโดยทั่วไปแล้วทำอะไรๆ ได้ดี
☐ ดีกว่าปกติ ☐ เหมือนปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
29. ไปทำงานหรือทำงานบ้านสาย
☐ ไม่สายเลย ☐ ไม่สายกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างสายกว่าปกติ ☐ สายกว่าปกติมาก

30. พอใจกับการทำงานที่ลุล่วงไป

() มากกว่าปกติ () เท่าปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

31. สามารถมีความรู้สึกรักและอบอุ่นต่อคนใกล้ชิดได้

() ดีกว่าปกติ () เท่าปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

32. รู้สึกว่าสามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย

() ดีกว่าปกติ () เท่าปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่ามาก

33. ใช้เวลาคุยเล่นกับคนอื่นมาก

() ใช้เวลามากกว่าปกติ () เท่าปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่ามาก

34. รู้สึกกลัวที่จะพูดอะไรออกไปต่อหน้าคนอื่น เพราะเกรงจะทำให้ตนเองดูโง่

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

35. รู้สึกว่าได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์ในเรื่องต่างๆ

() มากกว่าปกติ () เหมือนปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

36. รู้สึกว่าสามารถตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ได้

() มากกว่าปกติ () เหมือนปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

37. รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถที่จะเริ่มทำอะไรได้เลย

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

38. จะทำอะไรก็รู้สึกหวาดกลัวไปหมด

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

39. รู้สึกตึงเครียดอยู่ตลอดเวลา

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

40. รู้สึกว่าไม่สามารถที่จะเอาชนะความลำบากต่างๆ ได้

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

41. รู้สึกว่าชีวิตต้องดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

42. สามารถมีความสุขกับกิจกรรมในชีวิตประจำวันตามปกติได้

() มากกว่าปกติ () เหมือนปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

43. มองอะไรเคร่งเครียดไปหมด

() มากกว่าปกติ () เหมือนปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

44. รู้สึกหงุดหงิด อารมณ์ไม่ดี

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

45. รู้สึกกลัวหรือตกใจ โดยไม่มีเหตุผลสมควร

() ไม่เลย () ไม่มากกว่าปกติ () ค่อนข้างมากกว่าปกติ () มากกว่าปกติมาก

46. สามารถที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆ ของตนเองได้

() ดีกว่าปกติ () เหมือนปกติ () น้อยกว่าปกติ () น้อยกว่าปกติมาก

47. รู้สึกเรื่องต่างๆ ทับถมจนรับไม่ไหว
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
48. มีความรู้สึกว่าคนรอบข้างจับตามองคุณอยู่
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
49. รู้สึกไม่มีความสุข และเศร้าหมอง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
50. รู้สึกเสียความมั่นใจในตนเองไป
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
51. คิดว่าตนเองเป็นคนไร้ค่า
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
52. รู้สึกว่าชีวิตนี้หมดหวังโดยสิ้นเชิง
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
53. รู้สึกมีความหวังในอนาคตของตนเอง
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ มีความหวังน้อยมาก
54. รู้สึกมีความสุขดีตามสมควรเมื่อดูโดยรวมๆ
☐ มากกว่าปกติ ☐ เท่าๆ ปกติ ☐ น้อยกว่าปกติ ☐ น้อยกว่าปกติมาก
55. รู้สึกกระวนกระวายและเครียดอยู่ตลอดเวลา
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
56. รู้สึกไม่คุ้มค่าที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
57. คิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะอยากจบชีวิตตนเอง
☐ ไม่อย่างแน่นอน ☐ ไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น ☐ มีอยู่บ้างเหมือนกัน ☐ มีแน่ๆ
58. รู้สึกว่าบางครั้งทำอะไรไม่ได้เลย เพราะประสาทตึงเครียดมาก
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
59. พบว่าตนเองรู้สึกอยากตายไปให้พ้นๆ
☐ ไม่เลย ☐ ไม่มากกว่าปกติ ☐ ค่อนข้างมากกว่าปกติ ☐ มากกว่าปกติมาก
60. พบว่ามีความรู้สึกที่อาจจะทำลายชีวิตตนเอง เข้ามาอยู่ในความคิดเสมอๆ
☐ ไม่อย่างแน่นอน ☐ ไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น ☐ มีอยู่บ้างเหมือนกัน ☐ มีแน่ๆ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	<u>พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง</u> นักเรียนไม่พอใจเมื่อผู้ปกครองตักเตือนให้ทำการบ้านหรืออ่านหนังสือ					
2.	นักเรียนไม่เคยมีของขวัญหรือคำอวยพรให้ผู้ปกครองในวันพิเศษ					
3.	นักเรียนปรึกษาผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาส่วนตัว					
4.	นักเรียนปรึกษาผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน					
5.	นักเรียนได้รับความรัก ความเอาใจใส่และความอบอุ่นจากผู้ปกครอง					
6.	นักเรียนรู้สึกที่ผู้ปกครองเข้มงวดเรื่องการเรียนมากเกินไป					
7.	นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับผู้ปกครองเป็นประจำ					
8.	นักเรียนขออนุญาตผู้ปกครอง เมื่อต้องการออกไปข้างนอก					
9.	นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้ปกครอง					
10.	นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ผู้ปกครองกำหนดด้วยความเต็มใจ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11.	เมื่อมีปัญหานักเรียนขอเก็บเงินเฉยๆ					
12.	นักเรียนรู้สึกว่ามีใครเข้าใจและเห็นอกเห็นใจนักเรียน					
13.	นักเรียนทำอะไรโดยไม่สนใจผู้ปกครอง					
14.	นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับสมาชิกในครอบครัวเสมอ					
15.	นักเรียนมักเล่าเรื่องของเพื่อนและกิจกรรมในแต่ละวันให้ผู้ปกครองฟังบ่อยๆ					
16.	<u>พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน</u> ผู้ปกครองให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาที่สนใจได้ด้วยตนเอง					
17.	เมื่อนักเรียนมีปัญหาด้านการเรียน ผู้ปกครองคอยให้กำลังใจและหาทางช่วยเหลือเสมอ					
18.	ผู้ปกครองยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน					
19.	ผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือนักเรียนทุกเรื่องด้วยความเต็มใจ					
20.	เมื่อนักเรียนทำผิด ผู้ปกครองแสดงความไม่พอใจและตำหนิโดยไม่ถามสาเหตุ					
21.	ผู้ปกครองชมเชย เมื่อนักเรียนสอบได้คะแนนดี					
22.	ผู้ปกครองเข้าใจและยอมรับในตัว of นักเรียน					
23.	ผู้ปกครองไม่สนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน					
24.	เมื่อนักเรียนไม่สบาย ผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด					
25.	ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน					
26.	ผู้ปกครองไม่สนใจว่านักเรียนมีอุปกรณ์การเรียนครบหรือไม่					
27.	ผู้ปกครองไม่สนใจว่านักเรียนกลับบ้านเวลาใด					
28.	ผู้ปกครองมักบ่นว่านักเรียนในการคบเพื่อน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
29.	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้นักเรียนไปเที่ยวกับเพื่อน					
30.	ผู้ปกครองให้นักเรียนตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง					
31.	ผู้ปกครองแสดงความรักให้เห็นด้วยการกระทำ					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนตั้งใจเรียน					
2.	ผู้ปกครองไม่คาดหวังผลการเรียนที่ดีจากนักเรียน					
3.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเรียนเก่งเพื่ออนาคตจะได้มีอาชีพการงานที่ดี					
4.	ผู้ปกครองปรารถนาให้นักเรียนเรียนถึงระดับปริญญาตรีเป็นอย่างน้อย					
5.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเรียนหนังสือได้เกรดสูง					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
6.	ผู้ปกครองไม่ยากให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำกว่าเพื่อนๆ ในห้อง					
7.	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียนให้มาก					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	<u>สถานที่เรียน</u> ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
2.	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี					
3.	บริเวณโรงเรียนและอาคารเรียนสะอาด					
4.	ห้องเรียนปราศจากเสียงรบกวน					
5.	ขนาดห้องเรียนแคบเกินไป					
6.	นักเรียนคิดว่าจำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป					
7.	โรงเรียนคับแคบ มีสถานที่พักผ่อนน้อย					
8.	ห้องน้ำมีกลิ่นเหม็นทำให้อึดอัด					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	แสงสว่างในห้องเรียนมีน้อย					
10.	อาคารเรียนเก่าเกินไป					
11.	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u> สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยกับเทคโนโลยี ในปัจจุบัน					
12.	อุปกรณ์ในการเรียนภาคปฏิบัติล้าสมัย					
13.	ห้องเรียนแต่ละห้องมีอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ					
14.	สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ					
15.	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูใช้มีสภาพดี เหมาะสมในการใช้งาน					
16.	อุปกรณ์การเรียนการสอนอยู่ในสภาพพร้อมที่ จะใช้งาน					
17.	อุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลาย และเหมาะสมกับรายวิชา					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	<u>พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู</u> นักเรียนเคารพและเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
2.	นักเรียนแสดงความเคารพเมื่อพบครู					
3.	นักเรียนไม่กล้าซักถามครู เมื่อไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชา					
4.	นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน					
5.	นักเรียนส่งงานเฉพาะวิชาที่ชอบ					
6.	นักเรียนจะไม่ตั้งใจเรียน ในวิชาที่นักเรียนไม่ชอบ ครูผู้สอน					
7.	นักเรียนเสนอความคิดเห็น เมื่อครูถาม					
8.	นักเรียนไม่ยอมปรึกษาครู เมื่อมีปัญหาด้านการ เรียน					
9.	นักเรียนมักลืมหางานที่ครูสั่ง					
10.	นักเรียนส่งงานตามที่ครูกำหนดเสมอ					
11.	นักเรียนสามารถปรึกษาครูได้ทุกเรื่อง					
12.	<u>พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน</u> ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					
13.	ครูให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่นักเรียนเสมอ					
14.	เมื่อนักเรียนมีปัญหาส่วนตัว ครูยินดีให้คำแนะนำ					
15.	ครูรับฟังปัญหาทุกเรื่องของนักเรียน					
16.	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียน					
17.	ครูให้ความช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนมีปัญหา การเรียน					
18.	ครูเข้มงวดมากทำให้บรรยากาศการเรียนน่าเบื่อ					
19.	ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมใน การเรียนการสอน					
20.	ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่กล้า ถามเมื่อมีข้อสงสัย					
21.	ครูมีความยุติธรรมกับนักเรียนทุกคนเท่ากัน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
22.	ครูสนใจแต่นักเรียนที่เรียนเก่ง					
23.	ครูแนะนำเรื่องที่เป็นประโยชน์กับนักเรียนทั้งที่เกี่ยวกับการเรียนและเรื่องส่วนตัว					

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	นักเรียนชอบปรึกษาเรื่องเป้าหมายในชีวิตกับเพื่อนเสมอ					
2.	นักเรียนมีเพื่อนสนิทหลายคน					
3.	นักเรียนเข้ากับเพื่อนไม่ได้					
4.	นักเรียนสามารถปรึกษาเพื่อนได้ทุกเรื่อง					
5.	นักเรียนและเพื่อนพยายามหากิจกรรมทำร่วมกันเสมอ					
6.	นักเรียนกับเพื่อนมักทะเลาะกัน					
7.	นักเรียนชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำงานกับเพื่อน					
8.	เมื่อทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นักเรียนมักมีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9.	เพื่อนและนักเรียนให้ความช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในด้านการเรียน					
10.	เมื่อนักเรียนเรียนไม่เข้าใจบทเรียน เพื่อนจะช่วยอธิบายให้					
11.	นักเรียนไม่ชอบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า					
12.	นักเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม					
13.	นักเรียนสามารถอยู่คนเดียวได้ โดยไม่ต้องเข้ากลุ่ม					
14.	เพื่อนให้ความสำคัญกับนักเรียนเสมอ					
15.	นักเรียนรู้สึกอายต่อการเล่าปัญหาส่วนตัวให้เพื่อนฟัง					
16.	นักเรียนชอบอยู่คนเดียวตามลำพัง ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนในห้อง					
17.	นักเรียนจริงใจกับเพื่อนทุกคน					
18.	นักเรียนรู้สึกว่าเพื่อนเห็นแก่ตัว					
19.	เพื่อนของนักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
20.	เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาด ก็พร้อมยอมรับผิดต่อหน้าเพื่อน					
21.	นักเรียนอภัยให้เพื่อนเสมอ					
22.	ในวันหยุดพักผ่อนนักเรียนออกมาเที่ยวกับเพื่อนเป็นประจำ					
23.	เมื่อเพื่อนไม่สบาย นักเรียนเข้าไปถามอาการและช่วยเหลืองานของเพื่อนเท่าที่ทำได้					

ตอนที่ 11 แบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในชีวิต เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของนักเรียนน้อยมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านการศึกษา</u> นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้ตรงกับความต้องการ ของตนเอง					
2.	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนของตนเอง					
3.	นักเรียนรู้ความต้องการ ความถนัด และเข้าใจตนเอง					
4.	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ศึกษาต่อ ในสาขาที่นักเรียนต้องการเลือก					
5.	นักเรียนสามารถตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมเสริม หลักสูตรของโรงเรียนได้ตรงกับความสามารถพิเศษ ของตนเอง					
6.	นักเรียนเตรียมวางแผนการเรียนตั้งแต่เปิดภาคเรียน ในวันแรก เพื่อเรียนให้ดีที่สุด					
7.	นักเรียนไม่สนใจเรียนเพราะมีความรู้สึกว่าการเรียน เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ					
8.	นักเรียนตั้งใจศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป					
9.	เมื่อเรียนจบแล้วนักเรียนมีสถาบันที่จะศึกษาต่ออยู่ ในใจ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
10.	นักเรียนพยายามตั้งใจเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษาต่อ					
11.	นักเรียนตั้งใจเรียนเพื่อให้จบตามหลักสูตรที่กำหนด					
14.	นักเรียนสามารถเลือกเรียนต่อในสาขาวิชาที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง					
15.	นักเรียนวางแผนเกี่ยวกับการเรียนของตน เพื่ออนาคตจะได้ศึกษาต่อในสาขาที่ต้องการ					
16.	นักเรียนตั้งใจเป้าหมายว่าจะเรียนจนจบปริญญาเอก					
17.	นักเรียนตั้งใจเป้าหมายในการเรียนสูงเพื่อที่จะได้มีความพยายามในการเรียนเต็มที่					
18.	ในแต่ละวันนักเรียนเรียนไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย					
19.	นักเรียนพยายามตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้					
21.	นักเรียนไม่สามารถปรับตัวในเรื่องการเรียนได้ จึงทำให้ได้เกรดไม่ดี					
22.	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านอาชีพ</u> หากมีความสนใจในอาชีพใดนักเรียนจะศึกษาอาชีพนั้นอย่างละเอียด					
23.	นักเรียนต้องการประกอบอาชีพที่ตนเองถนัด					
24.	นักเรียนสามารถวางแผนเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง					
25.	นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับสภาพและลักษณะของงาน ตลอดจนคุณสมบัติที่จำเป็นในการประกอบอาชีพที่นักเรียนสนใจ					
26.	นักเรียนรู้ว่าอาชีพที่ตนเลือกในอนาคตมีข้อดี-ข้อเสียอย่างไร					
27.	นักเรียนรู้ว่าอาชีพที่ตนสนใจ สามารถไปสมัครงานได้ที่ใด ในหน่วยงานหรือองค์กรใด					
28.	นักเรียนรู้ขอบข่ายของอาชีพที่สนใจเป็นอย่างดี					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
29.	นักเรียนพยายามพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถตรงกับอาชีพที่นักเรียนคิดจะทำในอนาคต					
30.	นักเรียนรู้ว่าสภาพร่างกาย ลักษณะนิสัยใจคอ และบุคลิกภาพของตนเองเหมาะสมกับการประกอบอาชีพใด					
31.	ในอนาคตนักเรียนตั้งใจประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง					
32.	นักเรียนตั้งใจประกอบอาชีพที่มีความเป็นอิสระในอนาคต					
33.	นักเรียนวางแผนเรียนต่อในสาขาวิชาที่สามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมได้					
34.	นักเรียนประเมินความสามารถของตนเองก่อนตัดสินใจเรียนต่อเพื่อประกอบอาชีพที่เหมาะสม					
35.	<u>เป้าหมายในชีวิตด้านส่วนตัวและสังคม</u> นักเรียนสามารถวางแผนการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์					
36.	นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม					
37.	นักเรียนรู้จักตนเองทั้งข้อดี-ข้อเสีย และสามารถปรับปรุงตนเองให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้					
38.	นักเรียนเข้าใจผู้อื่น และสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี					
39.	นักเรียนรู้จักการรักษาสุขภาพกายและใจให้ดีอยู่เสมอ					
40.	นักเรียนสามารถวางแผนการใช้จ่ายและเก็บออม					
41.	นักเรียนเก็บออมเงินเพื่อใช้จ่ายยามฉุกเฉินในอนาคต					
42.	ในการเข้าสังคมนักเรียนพยายามแก้ไขเหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง					
43.	นักเรียนรู้จักแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
44.	นักเรียนตั้งเป้าหมายว่าจะมีครอบครัวที่อบอุ่น					
45.	เมื่อนึกถึงอนาคต นักเรียนรู้สึกท้อแท้					
46.	นักเรียนมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตที่ชัดเจน					
48.	นักเรียนมีเป้าหมายสำรองไว้ หากในอนาคต เป้าหมายที่วางไว้ไม่เป็นอย่างที่หวัง					
49.	นักเรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนได้อย่าง เหมาะสม					
50.	นักเรียนมีความเข้าใจในกฎระเบียบของโรงเรียน ตลอดจนสามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง					

ภาคผนวก ง
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.996
2	6.774
3	3.883
4	4.893
5	4.726
6	8.681
7	3.819
8	6.102
9	5.529
10	4.894
11	2.772
12	2.772
13	3.991
14	3.361
15	4.688

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7902

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.648
2	4.629
3	4.382
4	2.557
5	6.230
6	3.852
7	3.464
8	4.548
9	6.112
10	5.112
11	4.951
12	4.400
13	5.834
14	5.400
15	4.629
16	4.982
17	5.684
18	4.090
19	5.140
20	2.612
21	4.563
22	4.005

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8343

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.049
2	3.431
3	2.353
4	3.723
5	3.639
6	4.327
7	2.315
8	3.608
9	3.069
10	2.832
11	4.265
12	6.584
13	4.718
14	3.134

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7089

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.368
2	4.371
3	5.295
4	6.955
5	8.383
6	2.647
7	3.649
8	4.753
9	4.484
10	3.561
11	3.611
12	7.185
13	4.051
14	4.768
15	4.952
16	4.752
17	4.943
18	4.275
19	4.943
20	4.275
21	7.192
22	7.871
23	4.982
24	7.327
25	7.048
26	7.385
27	5.761
28	4.873

ตาราง 10 (ต่อ) แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
29	6.955
30	6.217
31	6.364

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9791

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มี
ต่อตัวนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.971
2	6.015
3	4.677
4	3.798
5	7.973
6	5.653
7	7.632

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7769

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ
ทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.407
2	7.339
3	5.979
4	3.184
5	6.226
6	5.584
7	5.584
8	2.060
9	2.498
10	3.918
11	3.790
12	5.142
13	6.721
14	6.532
15	4.817
16	5.114
17	6.206

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8518

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.598
2	2.441
3	3.204
4	2.627
5	2.184
6	4.156
7	2.582
8	2.429
9	4.452
10	3.346
11	7.948
12	6.000
13	6.756
14	6.611
15	7.209
16	6.160
17	7.036
18	2.627
19	3.055
20	2.750
21	4.699
22	3.918
23	5.891

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8356

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง
นักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.757
2	4.121
3	5.450
4	5.369
5	6.462
6	5.866
7	6.298
8	5.672
9	3.684
10	5.874
11	5.125
12	4.714
13	5.829
14	6.114
15	3.190
16	6.952
17	5.572
18	6.900
19	7.632
20	5.188
21	5.842
22	3.671
23	5.197

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8816

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	5.175
2	6.725
3	6.160
4	6.623
5	4.682
6	5.577
7	4.222
8	5.618
9	5.119
10	6.771
11	7.341
12	7.359
13	8.935
14	3.352
15	9.431
16	4.518
17	3.869
18	2.213
19	5.629
20	3.802
21	9.818
22	5.290
23	4.522
24	5.343
25	5.489
26	9.108
27	8.054
28	2.501

ตาราง 15 (ต่อ) แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามเป้าหมายในชีวิต

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
29	2.807
30	5.114
31	5.968
32	3.797
33	6.976
34	5.696
35	4.075
36	5.149
37	4.257
38	2.150
39	5.893
40	6.291
41	4.154
42	3.015
43	6.971
44	5.114
45	5.237
46	3.533

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9401

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ธนาวรรณ ธนพรวดี
วันเดือนปีเกิด	26 มีนาคม 2527
สถานที่เกิด	เขตสวนหลวง จังหวัดกรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	25/37 ม.สวนหลวงนิเวศน์ ถ.อุดมสุข แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประถมศึกษา จากโรงเรียนสายน้ำทิพย์
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
พ.ศ. 2549	การศึกษาระดับบัณฑิต (การแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2551	การศึกษาระดับบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร